

புதிய ஏற்பாடு வேதபாடம் - 1யோவான்

மெய்யாயிரு

கபடத்திலிருந்து சத்தியத்திற்கு திரும்புதல்

வாரன் டபிள்யூ வியர்ஸ்பே

Mr. Angel. V. Mathur.

மெய்யரயிரு

சமர்ப்பணம்

Dr.ஹோவார்டு F.ஸக்டென்

பக்தியுள்ள போதகர்/வரம்பெற்ற வியாக்கியானி/அன்பு நண்பர்
அவர்களுக்கு

மெய்யாயிரு

வாரன் டபிள்யு வியர்ஸ்பி

தமிழாக்கம் : M.V.டேனியல் ஜெயராமன்

COOK INTERNATIONAL
a grassroots partner

&

Secunderabad

Meyyayiru
(Tamil)

Be Real

By Warren W. Wiersbe

Copyright © 1972 by SP Publications, Inc.
Originally published in English language in the United States by Chariot Victor
Publishing, Colorado Springs, CO.

First Tamil edition 2006

Reprint 2009

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by
any means, electronic, or mechanical including photocopying, recording, or any
information storage and retrieval system, except for brief quotations in books and
critical reviews, without permission in writing from the publisher.

Published for the Shoebox Library Distribution Project for Pastors, co-ordinated by CCMI.

Not for Resale

Jointly published by
CCMI
&
OM India,
Secunderabad 55.

Printed and bound by
Authentic India, P.O. Box 2190, Secunderabad 500 003.
E-mail: printing@ombooks.org

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	7
1. அது உண்மையானது! (1 யோவான் 1:1-4)	9
2. நடையும், பேச்சும் (1 யோவான் 1:5-2:6)	29
3. பழையது சிறிதளவு, புதியது சிறிதளவு (1 யோவான் 2:7-11)	49
4. தேவன் வெறுக்கும் அன்பு (1 யோவான் 2:12-17)	69
5. சத்தியமா, சங்கடமான பின்விளைவுகளா? (1 யோவான் 2:18-29)	89
6. பாசாங்கு செய்வோர் (1 யோவான் 3:1-10)	111
7. அன்பா அல்லது மரணமா? (1 யோவான் 3:11-24)	131
8. அன்பின் அடித்தளத்தை அடைதல் (1 யோவான் 4:7-16)	153
9. அன்பாயிருங்கள், கனம் பண்ணுங்கள், கீழ்ப்படிபடியுங்கள் (1 யோவான் 4:17-5:5)	173
10. நிச்சயமாக உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? (1 யோவான் 5:6-21)	195
பயிற்சிக்கான கேள்விகள்	216

முன்னுரை

தனது நண்பர்கள் அவரை எண்ணும் போதெல்லாம் எவற்றை எண்ணிப் பெருமை பாராட்டுவார்களோ, அத்திறமைகள் அனைத்தையும் வாரன் வியர்ஸ்பி தனது “மெய்யாயிரு” எனும் நூலில் பயன்படுத்தியுள்ளார். (வாரன் வியர்ஸ்பியின் உரைநடையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சொற்களே காணப்படும். ஆங்கில மூலத்தில் அவரது “தனிநடை” வெளிப்படுகிறது).

நகைச்சுவைக்குப் பெயர் பெற்றவர் வியர்ஸ்பி. தான் உட்பட, மனுக்குலத்தைக் கண்டு புன்முறுவல் பூக்கத் தெரிந்த ஒருவரும் வாழ்வின் வெப்பத்தால் வாடிவிட மாட்டார்கள்.

தனது வாசகர்களையும், வானொலி நேயர்களையும், தேவ சித்தத்திற்கு நேராக அவர் இழுத்துச் செல்வார். அவரை அறிந்த அனைவருக்கும் இது தெரியும். தேவசித்தத்தைச் செய்ய தன்னை ஒப்புக்கொடுத்த ஒருவரது முதலும், முடிவுமான ஊழியம் இதுவே. இதை நீங்கள் மறக்க அவர் விடுவதில்லை.

பவுல் ஜெபிப்பதையும், பாடுவதையும் குறித்து எண்ணியது போல, வியர்ஸ்பி உரைநடையைக் குறித்து எண்ணுகிறார். “நான் ஆவியோடும் பாடுவேன். கருத்தோடும் பாடுவேன். நான் ஆவியோடும் ஜெபிப்பேன். கருத்தோடும் ஜெபிப்பேன்”, என்றார் பவுல்.

வியர்ஸ்பி உங்களை வாழ்த்துகிறார். இந்நூலின் ஏடுகளைப் புரட்டும்போது, ஆவியானவரின் தொடுதலை உங்கள் ஆத்துமாவிலும், மனச்சாட்சியிலும் உங்களால் உணரவியலும். அதே வேளையில் வாரன் வியர்ஸ்பி உங்களைச் சிந்திக்கவும் தூண்டுகிறார்.

ஜீரணம் செய்யக் கடினமற்ற ஆவிக்குரிய ஆகாரம் இந்நூல்.

வேதாகமத்தின் சத்தியங்கள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டு, உண்மையுடன் வாழ்க்கையோடு பொருத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வாசியுங்கள் . . . ஆசீர்வாதத்தைப் பெற விழையுங்கள். . .
மெய்யாயிருங்கள்.

ராபர்ட் A. குக்,
முன்னாள் தலைவர்,
கிங்ஸ் காலேஜ்,
ப்ரையா க்னி.பி. மேனோர்,
நியூயார்க்,

அது உண்மையானது !

1 யோவான் 1:1-4

“முன்பு ஒரு காலத்தில்...”

ஒரு காலத்தில் இந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு பரவசப்படுத்துபவையாக இருந்தன என்று எண்ணிப் பாருங்கள். அவ்வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து வந்த கனவுலகக் கதைகள்! நம்மை நம்பத் தூண்ட வைக்கும் அக்கற்பனைக் கதைகள் பிள்ளைப் பருவத்தின் தொல்லைகளை மறக்கச் செய்தன.

பின்பு ஒருநாள்... போயிற்று எல்லாம்! “முன்பு ஒரு காலத்தில்...” எனும் சொற்கள் குழந்தைத்தனமாய்த் தோன்ற ஆரம்பித்தன. வாழ்வின் திருப்பு முனைகள் இதை உணர வைத்தன. வாழ்க்கை என்பது ஒரு விளையாட்டு மைதானமல்ல, அது ஒரு போர்க்களம் என்று கண்டறிந்தீர்கள். தேவதைக் கதைகள் அர்த்தமற்றவைகளாகி விட்டன. மெய்யான, நிஜமான ஏதோ ஒன்று உங்களுக்குத் தேவைப்பட்டது.

நிஜத்தைத் தேடுவது ஓர் புதுமையல்ல. வரலாற்றின் துவக்கம் முதல் இத்தேடுதல் உண்டு. செல்வத்திலும், வீர விளையாட்டுகளிலும், வெற்றியிலும், அதிகாரத்திலும், கல்வியிலும், மதத்திலும் நிஜத்தையும், திருப்தியையும் கண்டடைய மனிதர்கள் முயற்சித்திருக்கிறார்கள்.

இந்த அனுபவங்களில் தவறில்லை. ஆனால் அவை திருப்தி தருபவை அல்ல. உண்மையானதொன்றை நாடுவதும், அதைக் கண்டடைவதும் இரு வேறுபட்ட செயல்கள்.

சர்க்களைப் பார்த்துக் கொண்டே பஞ்சு மிட்டாய் சாப்பிடும் குழந்தையைப் போல, முன் கூறிய காரியங்களில் நிஜத்தைச் சுவைக்க முற்படும் அநேகர் இறுதியில் வெறும் வாயை மென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். நிஜத்திற்குப் பதிலாக வெறுமை ஆனவைகளின் பின்னால் ஓடி விலைமதிப்பற்ற வருடங்களை இவர்கள் வீணாக்குகிறார்கள்.

இங்குதான் அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் எழுதிய முதலாம் நிருபம் உதவிக்கு வருகிறது. நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட நிருபமாயினும், இது என்றைக்கும் பொருத்தமான “மெய்யான வாழ்வு” எனும் கருப்பொருளைக் கையாளுகிறது.

திருப்தியளிக்கும் உண்மையை பொருட்களிலும், உள்ளத்தைச் சிலிர்ப்பூட்டும் உணர்ச்சிகளிலும் கண்டடைய முடியாது என்றும், அதை தேவகுமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்து எனும் நபரில் மட்டுமே கண்டடைய முடியுமென்றும் யோவான் கண்டுகொண்டார். எனவே காலத்தை வீணாக்காமல் நிருபத்தின் முதல் பகுதியிலேயே “வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உண்மையைக்” குறித்துப் பேசுகிறார் யோவான்.

1யோவான் 1:1-4 வசனங்களை வாசித்தால் மெய்யான வாழ்வின் மூன்று உண்மைகளைக் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

1. இந்த ஜீவன் வெளிப்பட்டது.

யோவான் எழுதிய நிருபத்தை வாசிக்கும் போது, அவர் சில வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறார் என்பது விளங்கும். அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளில் ஒன்றுதான், “வெளிப்பட்டது” எனும் சொல்.

“அந்த ஜீவன் வெளிப்பட்டது” (வசனம் 2) என்று அவர் சொல்கிறார். நாம் தேடிக் கண்டு பிடிக்கத்தக்கதாக இந்த வாழ்வு, ஜீவன் மறைந்திருக்கவில்லை. அது வெளிப்பட்டது, பகிரங்கமாக வெளியரங்கமானது.

நீங்கள் தேவனாக இருந்தால், உங்களை எப்படி மனிதர்களுக்கு வெளிப்படுத்துவீர்கள்? நீங்கள் விரும்பும் ஒரு வாழ்வை அவர்கள் வாழத்தக்கதாக எப்படி அதை எடுத்துச் சொல்வீர்கள். அப்படிப்பட்ட வாழ்வை எப்படிக் கொடுப்பீர்கள்?

சிருஷ்டிப்பின் மூலம் தேவன் தம்மை வெளிப்படுத்தினார் (ரோமர் 1:20). ஆனால் தேவனுடைய அன்பை, அவ்வன்பின் வரலாற்றைப் படைக்கப்பட்டவைகள் மட்டுமே பறைசாற்றி விட முடியாது. தேவன் தம்மைக் குறித்து முழுமையாக வேத வசனத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஆனால் தேவனுடைய இறுதியான, முழுமையான வெளிப்பாடு அவரது குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாகவே நடந்தேறியது.

“என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்” (யோவான் 14:9) என்று கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து கூறினார்.

இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய வெளிப்பாடாய் இருக்கிறபடியால், அவருக்கு ஓர் சிறப்பான பெயருண்டு. அதுதான் “ஜீவ வார்த்தை”! (1 யோவான் 1:1) என்பது!

இதே தலைப்புதான் யோவான் எழுதிய சுவிசேஷத்தின் துவக்கமாக அமைகிறது. “ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது. அந்த வார்த்தை தேவனிடமிருந்தது. அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது” (யோவான் 1:1)

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து ஏன் இந்தப் பெயரைப் பெற்றுள்ளார்? ஏனெனில் பிறருக்கு நமது வார்த்தைகள் எப்படியோ, அப்படியே கிறிஸ்துவும் நமக்கு இருக்கிறார். நமது எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்துவது நமது வார்த்தைகளே. தேவனுடைய மனதையும், இருதயத்தையும் கிறிஸ்து வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் தேவனுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்புக்கு ஓர் “வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வழிமுறையாக” இருக்கிறார். இயேசுகிறிஸ்துவை அறிந்திருப்பதுதான் தேவனை அறிந்திருப்பது!

இயேசுகிறிஸ்துவை இனங்கண்டு கொள்வதில் யோவானுக்குத் தவறேதும் ஏற்படவில்லை. இயேசுகிறிஸ்து பிதாவின் குமாரனாக இருக்கிறார். தேவகுமாரனாக இருக்கிறார். (1 யோவான் 1:3). இயேசுகிறிஸ்துவைக் குறித்துப் பொய்க் கதைகளைப் புனையும் கள்ளப் போதகர்களுக்குச் செவிகொடுக்கக் கூடாதென யோவான் அநேக முறை எச்சரித்திருக்கிறார். “இயேசுவைக் கிறிஸ்து அல்ல என்று மறுதலிக்கிறவனேயல்லாமல், வேறே யார் பொய்யன்”? (2:22). “மாம்சத்தில் வந்த இயேசுகிறிஸ்துவை அறிக்கை பண்ணுகிற எந்த ஆவியும் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது. மாம்சத்தில் வந்த இயேசுகிறிஸ்துவை அறிக்கை பண்ணாத எந்த ஆவியும் தேவனால் உண்டானதல்ல” (4:2,3). இயேசுகிறிஸ்துவைக் குறித்து ஒருவன் தவறான எண்ணம் கொண்டிருந்தால், அவன் தேவனைக் குறித்து தவறான எண்ணமுடையவனாய் இருக்கிறான். ஏனெனில் இயேசுகிறிஸ்துவே மனிதருக்கான தேவனுடைய முடிவான, முழுமையான வெளிப்பாடாக இருக்கிறார்.

உதாரணமாக இயேசு தேவன் அல்ல மனிதன்தான் எனக் கூறுவோர் உண்டு. அப்படிப்பட்ட போதகர்களுக்கு யோவான் இடமளிப்பதில்லை. இந்நிருபத்தின் இறுதியில் யோவான் கூறும் சில காரியங்களில் ஒன்று, “அவருடைய குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்து என்பப்பட்ட சத்தியமுள்ளவருக்குள்ளும் இருக்கிறோம். இவரே மெய்யான தேவனும் நித்திய ஜீவனுமாயிருக்கிறார்” (5:20)

கள்ளப் போதனைகள் விபரீதங்களை உண்டாக்குவதால், யோவான் தமது இரண்டாவது நிருபத்தில், இப்படிப்பட்ட கள்ளப் போதகர்களை விசுவாசிகள் வீட்டிற்குள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்று எச்சரித்து எழுதுகிறார். (2 யோவான் 9,10). இயேசுவை மறுதலிப்பது என்பது அந்திக்கிறிஸ்துவின் பொய்யைப் பின்பற்றுவதாகும். (1 யோவான் 2:22-23)

இது அநேகருக்குப் புதிராக இருக்கும் அடிப்படையான வேதக் கோட்பாடான திரித்துவக் கோட்பாட்டிற்கு நம்மை வழி நடத்துகிறது.

யோவான் தமது நிருபத்தில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் என மூவரையும் குறித்து எழுதுகிறார்.

உதாரணமாக, “தேவ ஆவியை நீங்கள் எதினாலே அறியலாமென்றால், மாம்சத்தில் வந்த இயேசு கிறிஸ்துவை அறிக்கை பண்ணுகிற எந்த ஆவியும் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது” (4:2) என்றெழுதுகிறார். இந்த ஒரு வசனத்திலேயே பிதாவாகிய தேவனையும், குமாரனாகிய தேவனையும், பரிசுத்த ஆவியானவராகிய தேவனையும் குறித்துக் காணலாம். இவ்வண்ணமே 1யோவான்4:13-15 -லும் திரித்துவ தேவனைக் குறித்த குறிப்புகளைக் காணலாம்.

திரித்துவம் எனும் சொல் “ஒன்றில் மூன்று” எனும் பொருளுடையது. ஆங்கிலத்தில் TRINITY என்பதை TRI+UNITY எனப் பிரித்தும் பொருள் கொள்ள வேண்டும். திரித்துவம் எனும் பதம் வேதத்தில் வெளிப்படையாகக் காணப்படவில்லை, எனினும் இச்சத்தியம் அதில் கற்பிக்கப்படுகிறது. (மத்தேயு 28:19-20; யோவான் 14:16,17,26; 2 கொரிந்தியர் 13:14; எபேசியர் 4:4-6)

கிறிஸ்தவர்கள் மூன்று தெய்வங்களில் விசுவாசம் கொள்வதில்லை. ஒரே தேவன் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த

ஆவியானவர் எனும் மூன்று வடிவங்களில் நிலைத்திருக்கிறார் என்றே அவர்கள் விசுவாசிக்கிறார்கள். ஒரே நபர் கணவனாக, தந்தையாக, மகனாக இருப்பது போல தேவன் மூன்று விதங்களில் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார் என்றும் அவர்கள் விசுவாசிப்பதில்லை. வேதாகமமானது தேவன் ஒருவரே என்றும், அவர் மூன்று ஆளத்தத்துவங்களாக நிலைநிற்கிறார் என்றும் போதிக்கிறது.

ஒரு போதகர் பின்வருமாறு ஒரு முறை கூறினார்; “திரித்துவத்தை விளக்க முற்பட்டால் மனநிலையை இழந்து போவீர்கள். திரித்துவம் இல்லையென விளக்க முற்பட்டால் உங்கள் ஆத்துமாவை இழந்து போவீர்கள்”. யோவானும், “குமாரனை மறுதலிக்கிறவன் பிதாவை உடையவனல்ல” (1 யோவான் 2:23) என்கிறார். மூவரும் ஒருவரையும் நாம் அலட்சியம் செய்ய இயலாது.

இயேசுவின் வாழ்க்கையைக் குறித்துச் சுவிசேஷங்களில் படிக்கும் போது நாம் எப்படிப்பட்ட வாழ்வை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார் என்பது புலனாகும். நமக்கு முன்மாதிரியான இயேசுவின் வாழ்க்கையின் நகலாக நமது வாழ்வை ஆக்கிக்கொள்வதால் அப்பரவச வாழ்வு கிடைப்பதில்லை. அதற்கு வேறு ஒரு சிறந்த வழியுண்டு.

2. இந்த வாழ்வு அனுபவ பூர்வமானது

இந்நிருபத்தின் முதல் நான்கு வசனங்களை வாசியுங்கள். ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுடன் யோவானுக்கு இருந்த தனிப்பட்ட உறவை அவற்றில் காணலாம். ஒரு புத்தகத்தை வாசித்தோ அல்லது வேறொரு நபர் சொல்லக் கேட்டோ உண்டான மதரீதியான அனுபவம் அல்ல அவருடையது! யோவான் இயேசுவை முகமுகமாகக் கண்டறிந்தவர். அவரும் மற்ற அப்போஸ்தலர்களும் இயேசு கிறிஸ்து பேசியவைகளை நேரடியாகக் கேட்டவர்கள். அவர்களோடு அவர் வாழ்ந்த போது, அவரை உன்னிப்பாகக் கவனித்தார்கள். அவரது சரீரத்தைத் தொட்டார்கள். மனித வடிவில் வெளிப்பட்ட தேவனாகிய அவர் மெய்யானவர் என்றும் அவரது உருவம் மாயவடிவமானதோ, தரிசனமோ அல்ல என்றும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

“சரிதான்! யோவானுக்கு அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு இருந்தது. இயேசு வாழ்ந்த நாட்களிலேயே அவரும் வாழ்ந்திருக்கிறார் அவருக்கு தனிப்பட்ட முறையில் இயேசுவை தெரியும். நான் 20 நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பிறகல்லவா பிறந்திருக்கிறேன்,” என்று இந்த நூற்றாண்டில் வாழும் ஒருவர் கூறக்கூடும்.

ஆனால் இங்குதான் அவர் தவறு செய்கிறார். இயேசு கிறிஸ்துவுடன் சரீரப்பிரகாரமான நெருக்கம் இருந்ததால் அப்போஸ்தலர்கள் வல்லமையாக விளங்கவில்லை. ஆவிக்குரிய விதத்தில், அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவுடன் இருந்த நெருக்கமே அவர்களது வல்லமைக்குக் காரணமாக இருந்தது. இரட்சகரும், ஆண்டவருமாகிய அவருக்குத் தங்களையே அவர்கள் ஒப்புவித்து விட்டனர். யோவானுக்கும், அவருடைய கூட்டாளிகளுக்கும் இயேசுகிறிஸ்து மெய்யானவரும், பரவசமுட்டுபவருமானார். ஏனெனில், அவர்கள் அவரை நம்பினார்கள். அவரை நம்பினபடியால் அவர்கள் நித்திய ஜீவனை அனுபவித்தார்கள்.

“தேவனாலே பிறந்தவன்” எனும் சொற்றொடர் இந்நிருபத்தில் ஆறு முறை வருகிறது. இது யோவான் கண்டுபிடித்த சொந்தக் கருத்தல்ல. இயேசுகிறிஸ்து இந்த வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியதை யோவான் கேட்டிருந்தார்.

“ஒருவன் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால், தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைக் காண மாட்டான்... மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும். ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும். நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொன்னதைக் குறித்து அதிசயப்பட வேண்டாம்” (யோவான் 3:3,6,7) என்று இயேசு கிறிஸ்து கூறியிருந்தார்.

சுவிசேஷத்தை விசுவாசித்து, கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, தேவனால் பிறந்தவர்கள் மட்டுமே இந்த “மெய்யான வாழ்வை” அனுபவிக்க இயலும்.

இயேசுவே கிறிஸ்து என்று விசுவாசிக்கிற எவனும் தேவனால் பிறந்திருக்கிறான் (1 யோவான் 5:1) நித்திய ஜீவன் என்பது நற்கிரியைகளால் சம்பாதிக்கப்படுவதோ, நன்நடத்தைக்கான சன்மானமாகக் கிடைப்பதோ அல்ல.

தேவகுமாரனை இரட்சகராக நம்பும் எவருக்கும் தேவன் தரும் ஈவு, கொடைதான் மெய்வாழ்வாகிய நித்தியஜீவன்.

இந்த அற்புதமான வாழ்வை அடையும் வழியை மக்களுக்குக் கற்றுத்தரவே யோவான் தமது சுவிசேஷ நூலை எழுதினார். (யோவான் 20:31) அவர்கள் மெய்யாகவே தேவனால் பிறந்தவர்கள்தான் என்பதை எவ்வாறு நிச்சயப் படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று அவர்கள் அறிந்து கொள்ளவே யோவான் தமது முதலாம் நிருபத்தை எழுதினார். (1 யோவான் 5:9-13)

ஒரு அடக்க ஆராதனைக்காகத் தன் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்த மாணவன் ஒருவன் திரும்பவும் கல்லூரிக்கு வந்தான். அதன் பிறகு அவனது மதிப்பெண்கள் குறையத் தொடங்கின. பாட்டியின் மரணம் அவனைப் பாதித்திருக்கலாம். காலம் காயங்களை ஆற்றிவிடுமென்று அவனுடைய ஆலோசகர் எண்ணினார். ஆனால் தொடர்ந்து அவனுடைய கல்வியின் தரம் தாழ்ந்து கொண்டு வந்தது. இறுதியில் தன் பிரச்சனை என்னவென்று அவன் வெளிப்படுத்தினான். அவன் வீட்டிலிருந்தபோது அவன் தத்தெடுக்கப்பட்டவன் எனும் உண்மையைத் தன் பாட்டியின் வேதாகமத்திலிருந்த குறிப்பிலிருந்து அறிந்து கொண்டான்.

“நான் யாருக்கு உரியவன்? என்று தெரியவில்லையே. நான் எங்கிருந்து வந்தேன்?” அவன் தன் ஆலோசகரிடம் இப்படிப் புலம்பினான்.

நம்மனைவருக்கும், நாம் தேவனுடைய வீட்டார், தேவனால் பிறந்தவர்கள் என்ற உறுதி மிகவும் முக்கியமானதாகும். தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கென்று சில குணநலன்கள் உண்டென்பது உண்மை. தேவனால் பிறந்தவன் நீதியுள்ள வாழ்வை நடத்துகிறான். (2:29). தேவனுடைய பிள்ளை பாவஞ்செய்வதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கமாட்டான்(3:9). ஒரு விசுவாசி சூழ்நிலையின் நிமித்தம் பாவஞ்செய்யக் கூடும் (1:8-2:2). ஆனால் பாவஞ் செய்வதை அவன் பழக்கமாக்கிக் கொள்ள மாட்டான்.

தேவனுடைய பிள்ளைகள் பரலோக பிதாவினிடத்திலும், ஒருவர் பேரில் ஒருவரும் அன்புடையவர்களாக இருப்பார்கள். (4:7;5:1) தங்களைச் சுற்றிலும் உள்ள “உலகத்திலுள்ளவைகளை” அவர்கள்

நேசிப்பதில்லை. (2:15-17) அதனால் இவ்வுலகம் அவர்களை வெறுக்கிறது (3:13) இவ்வுலகின் அழுத்தங்களால் அவர்கள் ஜெயிக்கப்படாமல், உலகத்தை அவர்கள் ஜெயிக்கிறார்கள் (5:4) இது தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குரிய மற்றுமொரு அடையாளமாகும்.

“தேவனால் பிறந்தவர்கள்” எனும் உண்மையை நாம் அறிந்திருப்பது ஏன் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது? யோவான் இதற்கு விடையளிக்கிறார். இவ்வுலகில் இரு விதமான பிள்ளைகள் உண்டு. ஒன்று தேவனுடைய பிள்ளைகள். மற்றொன்று பிசாசின் பிள்ளைகள் (3:10). பிசாசின் பிள்ளையென்றால், அவன் கொடும்பாவங்களைச் செய்பவன் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் காரியம் எப்போதும் அப்படி இருப்பதில்லை. எந்த ஒரு அவிசுவாசியும் பிசாசின் பிள்ளைதான். சன்மார்க்கமும், மத வைராக்கியமும் உள்ளவனாக அவன் இருக்கலாம். அவன் ஒரு போலிக் கிறிஸ்தவனாகக்கூட இருக்கலாம். தேவனால் பிறவாமலும், ஆவிக்குரிய வாழ்வை அனுபவியாமலும் இருப்பதால் அவன் இன்றளவும் பிசாசின் பிள்ளையே!

கள்ள நோட்டுக்கள் சர்வசாதாரணமாக எங்கும் காணப்படுவது போல, கள்ள கிறிஸ்தவர்களும் பெருகி இருக்கிறார்கள்.

உங்களிடம் ஒரு கள்ள நோட்டு இருப்பதாகவும், அதை உண்மையான நோட்டு என்று நீங்கள் நம்புவதாகவும் எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். அதைச் சமையல் எரிவாயு சிலிண்டர் வாங்கப் பயன்படுத்துகிறீர்கள். எரிவாயு நிறுவன மேனேஜர் அதைச் சில பொருட்களை வாங்கக் கொடுக்கிறார். பொருட்களை விநியோகித்தவர் அதை ஒரு மளிகைக் கடைக்காரரிடம் கொடுக்கிறார். மளிகைக் கடைக்காரர் அதை இதர நோட்டுகளுடன் வைத்து வங்கியில் கொண்டு போய் தனது கணக்கில் செலுத்தப் போகிறார். ஆனால் வங்கியில் உள்ள காசாளர், “மன்னிக்க வேண்டும் இந்த ஒரு நோட்டு போலியானது” எனக் கூறி அதைப் புறக்கணித்து விடுகிறார்.

அந்தக் கள்ள நோட்டு பல நிலைகளில் பயன்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் வங்கிக்குச் சென்றபோதுதான் அது உண்மையாகவே எப்படிப்பட்டது என்ற இரகசியம் வெளியரங்கமாகிறது. அது புழக்கத்திலிருந்து புறம்பாகத் தள்ளப்படுகிறது.

கள்ளக் கிறிஸ்தவனின் காரியமும் இப்படித்தான். தனது வாழ்வில் அவன் அநேக நன்மைகளைச் செய்யலாம். ஆனால் இறுதி நியாயத்தீர்ப்பிலே அவன் புறக்கணிக் கப்படுவான். “அந்நாளில் அநேகர் என்னை நோக்கி, கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! உமது நாமத்தினாலே தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினாலே பிசாசுகளைத் துரத்தினோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினாலே அநேக அற்புதங்களைச் செய்தோம் அல்லவா? என்பார்கள். அப்பொழுது நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியவில்லை, அக்கிரமச் செய்கைக்காரரே, என்னை விட்டு அகன்று போங்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன்” (மத்தேயு 7: 22-23)

நாம் ஒவ்வொருவரும் நேர்மையோடு நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய கேள்வி “நான் உண்மையான தேவனுடைய பிள்ளையா? அல்லது போலியா? நான் உண்மையிலேயே தேவனால் பிறந்திருக்கிறேனா?”

நீங்கள் இந்த நித்திய ஜீவனை, மெய்யான வாழ்வை அனுபவித்து அறிந்திருப்பீர்களானால், அதை இப்பொழுதே அனுபவிக்க முடியும். 1 யோவான் 5:9-15-ஐக் கவனமாக வாசித்துப் பாருங்கள், தேவன் அதைத் தமது வசனத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். அவர் அந்த நித்திய ஜீவனை ஈவாக, பரிசாக அருளுகிறார். அவரை விசுவாசித்து அந்த ஈவை அவரிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ளுகிற எவனும் இரட்சிக்கப்படுவான் (ரோமர் 10:13)

நாம் மெய்யான வாழ்வின் இரு முக்கியமான உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறோம். அது இயேசு கிறிஸ்துவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நாம் அவரை இரட்சகராக விசுவாசிக்கும் போது அது அனுபவப் பூர்வமாகிறது. ஆனால் யோவான் இதோடு நிற்கவில்லை.

3. இந்த வாழ்வு பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது

நாங்கள் கண்டும், கேட்டும் இருக்கிறதை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம் (1 யோவான் 1:3) ஒரு முறை நீங்கள் பரவசமுட்டும் மெய்யான வாழ்வை அனுபவித்து விட்டால், அதை நீங்கள் மற்றவர்களோடும் பகிர்ந்து கொள்ள

விரும்புவீர்கள். தான் அனுபவித்த இம்மெய் வாழ்வை யோவான் முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எல்லா வாசகர்களுக்கும் அறிவிக்க விரும்பினார்.

ஒரு போதகருக்கு ஒரு பெண் கோபத்தோடு போன் செய்தாள். “உங்கள் சபையில் இருந்து எனக்கு மத போதனைகள் அடங்கிய ஒரு கைப்பிரதி அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது” அவள் கத்தினாள். “நீங்கள் மக்களை குழப்பும்படி அவைகளை தபாலில் அனுப்புகிறீர்கள்”

“சபையில் இருந்து வரும் துண்டுப் பிரதி எப்படி மக்களை கவிழ்த்துப்போடும்? அதில் அப்படி என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டார் போதகர்.

“எனது மதத்தை மாற்ற உங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது,” புயலாகச் சீறினாள் அவள்.

“உங்கள் மதம் உங்களுக்கு! என் மதம் எனக்கு! உங்களை மதம் மாற்ற நான் முயற்சிக்கவில்லையே” அவளது குரலில் வெப்பமேறியது. (உண்மையிலேயே அவள் யாரையும் மதம் மாற்ற விரும்பவில்லைதான். எனவே போதகர் அவளோடு வாக்குவாதம் செய்ய விரும்பவில்லை)

“உங்கள் மதத்தையோ, வேறு எவருடைய மதத்தையோ மாற்ற விரும்புவதல்ல எங்கள் நோக்கம்”, போதகர் விளக்கினார் “எனினும் கிறிஸ்துவின் மேல் வைக்கும் விசுவாசத்தால் நாங்கள் ஒரு அற்புத வாழ்வைப் பெற்றுள்ளோம். அதை மற்றவர்களிடமும் பங்கிட விரும்புகிறோம்”

கிறிஸ்தவர்கள் உட்பட அநேகர், சாட்சி கூறுவது என்றால், பல்வேறு மதங்களுக்கிடையே நிலவும் கருத்து வேறுபாடுகளைக் குறித்து சச்சரவு பண்ணுவது என்றோ, சபைகளை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் போராடிக் கொள்வது என்றோ எண்ணுகின்றனர்.

யோவானின் மனதில் இந்த எண்ணமே இல்லை. சாட்சி கொடுப்பதென்றால், நமது ஆவிக்குரிய அனுபவங்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வது தான்! நமது வாழ்க்கை நமது வார்த்தைகள் மூலம் வெளிப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்துவை நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளவே யோவான் இந்த நிருபத்தை எழுதினார். இதை வாசிக்கும் போது,

நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ள யோவானுக்கு 5 நோக்கங்கள் இருந்ததைக் காணலாம்.

1. நீங்களும் எங்களோடே ஐக்கியம்

உள்ளவர்கள் ஆகும்படி (1 யோவான் 1:3)

ஒரு கிறிஸ்தவன் பயன்படுத்தும் சொற்களில் “ஐக்கியம்” எனும் பதம் மிக முக்கியமானதாகும். “பொதுவாகக் கொண்டிருத்தல்” என்பதுதான் அதன் பொருள். பாவி எனும் நிலையில் மனிதனுக்கு பரிசுத்த தேவனிடம் பொதுவாக ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் தேவன் பொதுவான உறவுக்காக கிறிஸ்துவைக் கிருபையாக அனுப்பினார். கிறிஸ்து மனித சாயலாகி மனிதனானார். பின்னர் சிலுவையிலே தமது சரீரத்தில் உலகத்தின் பாவங்களைச் சுமந்தார். (1 பேதுரு 2:24) நமது பாவங்களுக்காக அவர் கிரயம் செலுத்தினபடியால், தேவன் நம்மை மன்னிக்கவும், தமது குடும்பத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவும் வழி திறந்திருக்கிறது. நாம் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கும் போது, திவ்ய சபாவத்திற்குப் பங்காளிகளாக மாறுகிறோம் (2 பேதுரு 1:4). பேதுருவின் நிருபத்தில் “பங்குள்ளவர்கள்” என்று மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட சொல் 1 யோவான் 1:3-ல் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட பதத்தைப் போலவே ஒரே கிரேக்க மூலச்சொல்லில் இருந்து வந்ததாகும்.

என்ன ஒரு அதிசயம்! கிறிஸ்து தம்மீது மனித சபாவத்தைத் தரித்துக் கொண்டபடியினால் நாம் தேவ சபாவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிகிறது.

மிகவும் புகழ் பெற்ற ஒரு ஆங்கில எழுத்தாளர் லிவர்பூலிலிருந்து கப்பல் பயணம் மேற்கொண்டார். இதர பயணிகள் கப்பல் தளத்திலிருந்து தங்கள் நண்பர்களை நோக்கி கையசைத்து வழியனுப்புவதைக் கண்டார். அவர் கீழே இறங்கி ஒரு சிறுவனிடம் “நான் உனக்கு பணம் கொடுத்தால் என்னை நோக்கி கையசைப்பாயா?” என்று கேட்டார். அவனும் ஒத்துக்கொண்டான். அவர் கப்பலுக்குத் திரும்பி கைப்பிடியின் மீது சாய்ந்து கொண்டார். தனக்கும் கையசைக்க ஒருவன் இருக்கிறான் என்றெண்ணி மகிழ்ந்தார்.

மெய்யாகவே அச்சிறுவன் இவருக்காக கை அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இது ஒரு முட்டாள் தனமான கதையோ? இருக்கலாம்-மனிதன் தனிமையை வெறுக்கிறான். நாம் எல்லோரும் நேசிக்கப்படும்படி விரும்புகிறோம். தனிமை எனும் பிரச்சனைக்கு தீர்வுகாண “மெய்யான வாழ்வு” உதவுகிறது. ஏனெனில் கிறிஸ்தவ விசுவாசிகளுக்கு தேவனோடும், இதர விசுவாசிகளோடும் ஐக்கியம் உண்டு. இயேசு கிறிஸ்து தாமே “இதோ சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனே கூட இருக்கிறேன்” என்று அருள் செய்தார். (மத்தேயு 28:20) தமது நிருபத்தில் தேவனோடும் இதர விசுவாசிகளோடும் உள்ள ஐக்கியத்தின் இரகசியத்தை யோவான் விளக்குகிறார். நித்திய ஜீவனை குறித்து மற்றவர்களோடும் பகிர்ந்துகொள்ளும் அனுபவத்தையே தமது முதல் நோக்கமாக யோவான் இந்நிருபத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

2. உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாய் இருக்கும்படி (1 யோவான் 1:4)

வாழ்வின் தனிமைக்கு கிறிஸ்து அருளும் பதில் ஐக்கியமே. வெறுமைக்கு மகிழ்ச்சியையும், வெற்றிடத்திற்கு ஜீவனையும் அவர் தீர்வாகக் கூறுகிறார். ஆனால் அக்கருத்து இக்கடிதம் முழுவதும் கலந்திருக்கிறது. சந்தோஷம் என்பது ஏதோ நாமே நமக்காக தயாரித்துக் கொள்ளும் ஒன்றல்ல. ஐக்கியத்தின் அற்புதமான உபஉற்பத்தியே சந்தோஷம். யோவான் குறிப்பிடும் இந்த மகிழ்ச்சியை தாவீது அறிந்திருந்தான். “உமது சமூகத்தில் பரிபூரண சந்தோஷம் உண்டு”(சங்கீதம் 16:11). அடிப்படையில் இன்றைய உலகின் துன்பங்களுக்குக் காரணம் பாவமே. பாவமும் மகிழ்ச்சியை வாக்களிக்கிறது. ஆனால் அது என்றும் துயரத்தையே உருவாக்கும். பாவ சந்தோஷங்கள் தற்காலிகமானவை. குறித்த காலத்திற்குட்பட்டவை (எபிரெயர்11:25). தேவனுடைய சந்தோஷங்கள் நித்தியமானவை. அவை என்றென்றும் நிலை நிற்பவை (சங்கீதம் 16:11).

மெய்யான வாழ்வு, மெய்யான மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. தாம் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முதல்நாள் இரவு இயேசுகிறிஸ்து, “உங்கள் சந்தோஷத்தை ஒருவரும் உங்களிடத்திலிருந்து எடுத்துப் போடமாட்டான் (யோவான் 16:22). என்னுடைய சந்தோஷம்

நிறைவாயிருக்கும்படிக்கும் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்” (யோவான் 15:11) என்றார்.

காரல் மார்க்ஸ், “மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கு முதல் தேவை மதங்களைத் தடைசெய்வதே” என்றார். ஆனால் அப்போஸ்தலனாகிய யோவானோ, “கிறிஸ்து இயேசுவில் வைக்கும் விசுவாசம் இவ்வுலகம் தரக் கூடாத சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. நான் இந்த சந்தோஷத்தை அனுபவித்திருப்பதால், அதை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்கிறார்.

3. நாம் பாவம் செய்யாதபடிக்கு (1யோவான் 2:1)

யோவான் பாவத்தின் பிரச்சனையை நேர்மையோடு கையாளுகிறார். (உதாரணமாக 1யோவான் 3:4-9) இயேசு கிறிஸ்து எனும் நபரும் அவரது கிரியையுமே இந்தப் புதிருக்கான விடை என்று அறிவிக்கிறார். கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்கான தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டு, மரித்தது மட்டுமன்றி, உயிரோடு எழுந்து, தேவனுடைய சிங்காசனத்திற்கு முன் நமக்காகப் பரிந்து பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார். ஒருவன் பாவம் செய்வானானால், நீதிபரராயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவராய் இருக்கிறார் (2:1).

கிறிஸ்து நம்முடைய பிரதிநிதியாய் இருக்கிறார். பிதாவின் சிங்காசனத்தண்டையில் நமக்காக ஒரு வழக்கறிஞரைப் போல பரிந்து பேசுகிறார். சகோதரர் மேல் குற்றம் சுமத்தும் பொருட்டு சாத்தான் அங்கே நிற்கலாம். (வெளி 12:10 சகரியா 3) ஆனால் கிறிஸ்து நமது சார்பில் இடைவிடாமல் வேண்டிக் கொள்கிறார். இவரது ஜெபத்திற்கு பதிலாக கிடைக்கும் தொடர் மன்னிப்பே நமது பாவப்பிரச்சனைகளுக்கு தேவன் அருளும் தீர்வு.

தம்மைக் காணும்படி வந்த ஒரு போதகரிடம் ஒரு பெண்மணி ஆர்வத்துடன் கூறினாள், “நான் ஒரு கிறிஸ்தவனாக விரும்புகிறேன். ஆனால் அதில் நிலைத்திருக்கக் கூடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். மீண்டும் நான் பாவம் செய்வேன் என்பது நிச்சயம்”.

போதகர் 1யோவான் முதலாம் அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டார். “சந்தேகம் இல்லை. மீண்டும் பாவம் செய்வாய்,

ஏனெனில் தேவன், நமக்கு பாவம் இல்லை என்போமானால், நம்மை நாமே வஞ்சிக்கிறவர்களாயிருப்போம். சத்தியம் நமக்குள் இராது என்கிறார் (வசனம்8). ஆனால் நீ பாவம் செய்தால், அதை அவரிடத்தில் அறிக்கையிடும்போது தேவன் உன்னை மன்னிப்பார். ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் பாவம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை.

நாம் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரோடு ஐக்கியப்பட்டு நடந்தால், சோதனைகளை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ள நமக்கு அவர் பெலன் தருகிறார்” என்று கூறினார்.

அந்தப்பெண் சில மாதங்களுக்கு முன்பாக அறுவை சிகிச்சைக்கு உட்பட்டதை அவர் நினைவு கூர்ந்தார்.

“அறுவை சிகிச்சை நடந்த பிறகு, உங்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சனை உண்டானதா”? என்று கேட்டார்.

“ஆம் ஐயா, ஆனால் எப்போதெல்லாம் பிரச்சனை நேரிட்டதோ, அப்போதெல்லாம் நான் டாக்டரிடம் போனேன். அவர் எனக்கு சிகிச்சை அளித்தார்”, என்று அவள் சொன்னாள்.

இதைக் கூறும்போதே அவளுக்கு உண்மை புலப்பட்டது. “கிறிஸ்து என் பாவங்களை மன்னிக்கவும் என்னைப் பாவத்திலிருந்து விலக்கி நிறுத்தவும் எப்பொழுதும் இருக்கிறாரே” என்று மனநிறைவோடு கூறினாள்.

23 நெத்தியிரு ஜீவனாகிய மெய்யான வாழ்வு ஒரு வெற்றியுள்ள வாழ்வாகும். இந்நிருபத்தில் சோதனையையும், பாவத்தையும் ஜெயிக்கத் தேவையான தெய்வீக மூல ஆதாரங்களை எப்படி அடைவது என்று யோவான் விளக்குகிறார்.

4. நாம் வஞ்சிக்கப்படாதபடிக்கு (1யோவான் 2:26)

முன்பு ஒருக்காலும் இல்லாதபடி இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் சரி எது, தவறு எது, மெய் எது, பொய் எது என்பதைப் பகுத்தறிய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். பூரணமான நிச்சயம் என்று ஏதும் கிடையாது எனும் கருத்து இத்தலைமுறையினிடம் பரவிக் கிடக்கிறது. “எதுவும் எப்பொழுதும் சரியாயிருப்பதில்லை. எதுவும் எப்பொழுதும்

தவறாயிருப்பதும் இல்லை”, எனும் கருத்துதான் அது. வரலாற்றின் எந்தக் காலகட்டத்தையும் விட கள்ளப் போதனைகள் இன்று மலிந்து கிடக்கின்றன. வேதாகமத்தின் சத்தியங்களைவிட எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள இன்றைய ஆண்களும், பெண்களும் தயார்.

புதிய ஏற்பாட்டில் எந்த எழுத்தாளரும் பயன்படுத்தாத அந்திக் கிறிஸ்து (2:18,22; 4:3; 2யோவான் 7)எனும் பதத்தை யோவான் தமது நிருபத்தில் பயன்படுத்துகிறார். “அந்தி” எனும் பகுதிக்கு இரு பொருள்கள் உண்டு. ‘எதிராக’, ‘பதிலாக’ எனும் பதங்களே அவை. இவ்வுலகில் கிறிஸ்துவுக்கு விரோதமான பொய்ப் போதகர்கள் உண்டு. மக்களை நெறிதவறிச் செல்ல அவர்கள் பயன்படுத்தும் வழிமுறைகள் பொய்களே. கிறிஸ்துவுக்கும், இரட்சிப்புக்கும் வேதத்துக்கும் பிரதியாக பதிலிகள் (substitutes)இவர்களிடம் உண்டு. உண்மையான தேவனுடைய வார்த்தைக்கும், மெய்யான நித்திய ஜீவனுக்கும் பதிலாக ஏதோ ஒன்றைத் தர அவர்கள் விரும்புகிறார்கள்.

கிறிஸ்துவே சத்தியம் (யோவான் 14:6). ஆனால் சாத்தான் பொய்யனாக இருக்கிறான் (யோவான் 8:44). கொடுமையான பாவங்கள் மூலமாக மட்டுமன்றி, அரைகுறை சத்தியங்கள், அப்பட்டமான பொய்கள் மூலமாகவும் சாத்தான் மக்களை வழிவிலகச் செய்கிறான். மனிதனை மயக்கி வழிதவற வைக்கும் தொழிலை சாத்தான் ஏதேனிலே தொடங்கினான். அவன் ஏவாளிடம் கேட்ட கேள்வி, “தேவன் சொன்னதுண்டோ” ? அப்போதும் அவன் தன் சுயத்தோற்றத்தில் தோன்றாமல், அழகான சர்ப்பத்தின் வடிவில், மாறுவேடத்தில் தோன்றினான். மற்றொரு உதாரணத்தை 2கொரிந்தியர் 11:13-15 ல் காணலாம்.

இன்று சாத்தான் பல்வேறு மதங்கள் மூலம் பொய்களைப் பரப்புகிறான். பிரசங்க பீடத்தில் நிற்பவர்கள் எல்லோரும் வேதவசனத்தின் சத்தியத்தைப் பிரசங்கிப்பதில்லை. கள்ளப் போதகர்களும், போலி மதங்களின் தலைவர்களும் சாத்தானுக்குச் சாதகமான கருவிகளாக என்றும் பயன்படுகின்றனர்.

சாத்தானின் பொய்களை கிறிஸ்தவர்கள் கண்டு கொள்வது எவ்வாறு? கள்ளப் போதகர்களை எவ்வாறு

அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும்? கள்ளப் போதனைகளுக்குப் பலியாகாமல் சத்தியத்தைக் குறித்த ஞானத்தில் வளர்வது எப்படி?

இவ்வினாக்களுக்கு யோவான் விடை தருகிறார். மெய்யான வாழ்வின் பண்பே பகுத்தறியும் செயலில்தான் இருக்கிறது.

நமது பகுத்தறிவுத் தேவைக்கான தீர்வு “நீங்கள் அவராலே பெற்ற அபிஷேகம்” (1யோவான் 2:27) என யோவானால் குறிப்பிடப்படும் பரிசுத்த ஆவியானவரே! இத்தீர்வைத் தந்தவர் கிறிஸ்துவே! ஆவியானவரே நமது ஆசான். கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருக்கவும், மெய், பொய் இவைகளைக் கண்டறியவும் நமக்குப் பெலன் தருபவரும் ஆவியானவரே! அறியாமை, அசத்தியம், வஞ்சகம் இவைகளினின்று நம்மைக் காப்பவரும் அவரே! இந்நிருபத்தின் 5,6-ஆம் அதிகாரங்களில் கள்ளப் போதனைகளையும், கள்ளப் போதகர்களையும் இனம் கண்டுகொள்ளும் செயல் நமது கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுகிறது.

5. உங்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டென்று நீங்கள் அறியவும் (1யோவான் 5:13)

இச்சத்தியத்தை நாம் ஏற்கெனவே கண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் திரும்பத் திரும்ப இது கூறப்படுவதால் இச்சத்தியம் மிகவும் முக்கியமானது. மெய்யான வாழ்வென்பது வீணான நம்பிக்கைகள் மீதோ, வெறுமையான ஆசைகள் மீதோ கட்டப்பட்டதல்ல. அது வாக்குறுதிகளின் மீது கட்டப்பட்டது. இந்நிருபத்தில் “அறிவீர்கள்”, “அறிந்திருக்கிறீர்கள்” எனும் சொற்கள் 30 முறைக்கு மேல் வருகின்றன. “நீங்கள் பரலோகத்திற்குப் போகப் போகிறீர்களா”? என்று யாராவது கேட்கும்போது, ஒரு கிறிஸ்தவனும் “அப்படித்தான் நம்புகிறேன்” என்றோ “அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்” என்றோ சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.

மெய்வாழ்வு திடமான உண்மைகளைப் பற்றிய அறிவின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. “சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” என்று

கிறிஸ்து வாக்கருளினார் (யோவான் 8:32). “நாங்கள் தந்திரமான கட்டுக்கதைகளைப் பின்பற்றினவர்களாக அல்ல” (2பேதுரு1:16) என்பதே பேதுருவின் சாட்சியாக இருந்தது. இயேசுவின் சீடர்கள் அநேகமாக அனைவருமே விசுவாசத்திற்காக மரித்தவர்கள்தாம். இவர்கள் தந்திரமான கட்டுக்கதைகளுக்காகத் தங்கள் ஜீவனை இழக்கவில்லை.

சில வருடங்களுக்கு முன் ஊர் ஊராகச் சென்று கேளிக்கை நிகழ்ச்சி நடத்தும் ஒருவன் தன்னை “மனித ஈ” என்று அழைத்துக் கொண்டான். வலைகளின் பாதுகாப்போ, கயிறுகளோ இல்லாமல், கட்டிடங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள் போன்றவைகளின் மேல் பக்கவாட்டில் ஏறுவான். அவனுடைய சாகசச் செயலைக் கண்டு அனைவரும் வியப்படைவார்கள்.

இது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியின் போது அந்த மனித ஈ ஒரு கட்டிடத்தின் மீது ஏறும் போது, அடுத்து என்ன செய்வது என்று அறியாது திகைத்து நின்றான். பிறகு மேலே ஏறும்படி தனது வலதுகையை சுவரின் மீது பூசப்பட்ட காரையின் மீது இறுகப் பிடித்தான். ஆனால் அவன் அலறிக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். நடைபாதை மீது பிணமானான்.

போலீசார் வந்து அவனது வலது கையைத் திறந்து பார்த்த போது, சுவர்மீது பூசப்பட்ட காரையை அல்ல, ஒரு கைப்பிடி சிலந்தி வலைகளைக் கண்டார்கள். மனித ஈ தவறாகச் சிலந்தி வலையைப் பிடித்துக் கொண்டு மேலே ஏற முயன்ற போது, அம்முயற்சி மரணத்தில் முடிவடைந்தது.

நாம் முன்னரே பார்த்த பகுதிகளில் கிறிஸ்துவானவர் பொய்யான உறுதிமொழிகளுக்கு விரோதமாக நம்மை எச்சரித்திருக்கிறார். நியாயத்தீர்ப்பின் நாளிலே அநேக பெயர்க் கிறிஸ்தவர்கள் நிச்சயமாகவே நிராகரிக்கப்படுவார்கள்.

யோவான் தனது நிருபத்தில், “நீங்கள் நித்திய ஜீவனை உடையவர்கள் என்பதில் நிச்சயமுள்ளவர்களாக இருக்க விரும்புகிறேன்” என்று எழுதுகிறார்.

இந்த நிருபத்தில் யோவான் தனது கருத்துக்களை திரும்பத்திரும்ப வலியுறுத்துகிறார். இவ்வதிகாரங்களில் உள்ளும் புறமுமாக மூன்று கருத்துக்கள் இழையோடுவதைக் காணலாம். அவை; கீழ்ப்படிதல், அன்பு, சத்தியம் என்பவைகளே.

முதல் இரண்டு அதிகாரங்களில் ஐக்கியத்தை அப்போஸ்தலன் வலியுறுத்துகிறார். ஐக்கியத்திற்கான நிபந்தனைகள், கீழ்ப்படிதலும் (1:5-2:6) அன்பும் (2:7-17) சத்தியமுமே (2:18-29).

இந்நிருபத்தின் பின்பகுதியில் நாம் தேவனாலே பிறந்தவர்களாக இருப்பதால் உள்ள குமாரத்துவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதுகிறார். ஒருவன் தான் உண்மையாகவே தேவனுடைய பிள்ளைதான் என்று எவ்வாறு அறிய முடியும்? குமாரத்துவமானது கீழ்ப்படிதலின் மூலமாகவும், (அதிகாரம் 3) அன்பின் மூலமாகவும், (அதிகாரம் 4) சத்தியத்தின் மூலமாகவும் (அதிகாரம் 5) வெளிப்படுகிறது.

கீழ்ப்படிதல், அன்பு, சத்தியம் இம்மூன்றையும் ஐக்கியம், குமாரத்துவம் இவற்றைச் சோதித்து அறியும் சோதனைகளாக ஏன் யோவான் பயன்படுத்துகிறார்? எல்லாம் ஒரு நடைமுறை காரணத்திற்காகவே!

தேவன் நம்மைச் சிருஷ்டித்த போது, தேவ சாயலாகவே சிருஷ்டித்தார். (ஆதியாகமம் 1:26,27) தேவனுடைய ஆள் தத்துவத்தின் வடிவிலேயே, நமது ஆள் தத்துவமும் இருக்கிறது என்பதே இதன் பொருள். சிந்திக்க நமக்கொரு மனது உண்டு. உணர் ஓர் இதயம் உண்டு, முடிவெடுக்க சொந்த சித்தமும் உண்டு. நமது ஆள் தத்துவத்தின் இவ்வியல்புகளை நாம் அறிவு, உணர்வு, சித்தம் என்று குறிப்பிடுவோம்.

மெய் வாழ்வு என்பது இந்த ஆள் தத்துவத்தின் அனைத்துக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியது.

அநேகர் இன்று அதிருப்தி நிறைந்தவர்கள், ஏனெனில் அவர்களது ஆளுமைத் தன்மையானது மெய்யான ஒன்றினாலோ, பொருள்செறிவுள்ள ஒன்றினாலோ கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. கிறிஸ்துவின் மேல் வைக்கும் விசுவாசத்தால் ஒருவன் தேவனால் பிறக்கும் போது, பரிசுத்த ஆவியானவர் என்றென்றைக்கும் அவனோடு கூட இருக்கும்படி அவன் வாழ்விற்குள் வருகிறார்.

வேதத்தை வாசித்தும், ஜெபித்தும் அவன் தேவனோடு ஐக்கியம் கொள்வதால், பரிசுத்த ஆவியானவர் அவன் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது. பிறகு நிகழ்வதென்ன?

➤ ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட "மனம்", சத்தியத்தை அறிந்து, புரிந்து கொள்கிறது.

- ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட “இதயம்” அன்பை உணருகிறது.
- ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட “சித்தம்” நாம் கீழ்ப்படிதலைச் சார்ந்து கொள்ளச் செய்கிறது.

இவ்வண்மை நம் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிய வேண்டுமென யோவான் விரும்புவதால், அவர் தமது நிருபத்தில் சில தொடர் முரண்பாடுகளைக் கையாளுகிறார். உதாரணமாக; பொய்க்கு எதிராகச் சத்தியம், வெறுப்புக்கு விரோதமாக அன்பு, கீழ்ப்படியாமைக்கு எதிராகக் கீழ்ப்படிதல் போன்றவை.

மெய் வாழ்வு இவ்விரு துருவங்களுக்கு இடையில் கிடையாது. ஒன்று நாம் இப்பக்கத்தில் இருப்போம் அல்லது அப்பக்கத்தில் இருப்போம்.

இப்படிப்பட்ட மெய்வாழ்வு கிறிஸ்துவின் மூலம் வெளிப்பட்டது. கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பவர்களால் அது அனுபவிக்கப்பட்டது. இன்றைக்கும் அது மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்படக்கூடியது.

இந்த ஜீவன் குமாரத்துவத்தில் தொடங்குகிறது, ஐக்கியத்தில் தொடர்கிறது. முதலில் நாம் தேவனாலே பிறக்கிறோம். பிறகு தேவனோடு நடக்கிறோம், வாழுகிறோம்.

இந்த மகிழ்ச்சிக்குள்ளும், வெற்றிக்குள்ளும் நுழைய முடியாத இரு கூட்டத்தார் உண்டு. தேவனால் பிறக்காதவர்களும், இரட்சிக்கப்படும் தேவனோடு ஐக்கியமில்லாதவர்களுமே அவர்கள்.

“ஆவிக்குரிய அனுபவங்களின் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்க நாம் தகுதி உள்ளவர்கள்தானா?” என எண்ணிப்பார்ப்பது உத்தமம் (2 கொரிந்தியர் 13:5).

தேவனால் பிறக்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை நாம் முன்னரே வலியுறுத்தியுள்ளோம். இது குறித்து நமக்கு ஐயம் உண்டானால், இரண்டாவதாக ஒரு மறுபரிசீலனை நடத்துவது பயனுள்ளதாயிருக்கும்.

ஓர் உண்மையான விசுவாசி தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்திலிருந்து விலகி இருப்பானேயாகில், அதற்கான காரணம் கீழ்க்காணும் மூன்றில் ஒன்றாக இருக்கும்.

1. தேவனுடைய சித்தத்திற்கு அவன் கீழ்ப்படியவில்லை.

2. இதர விசுவாசிகளுடன் அவன் இசைந்து நடப்பது இல்லை.

3. அவன் பொய்யை நம்பி, பொய்யிலே வாழ்கிறான்.

சத்தியத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் காரியத்திலே கிறிஸ்தவன் தவறு செய்யக்கூடும். எனவேதான் யோவான், "பிள்ளைகளே நீங்கள் ஒருவராலும் வஞ்சிக்கப்படாதிருங்கள்" (1 யோவான் 3:7) என்று எச்சரிக்கிறார்.

மேற்கூறிய மூன்று காரணங்களும் யோவானின் கீழ்ப்படிதல், அன்பு, சத்தியம் எனும் கருத்துக்களுக்கு இணையாயிருக்கின்றன. ஒரு விசுவாசி தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தை அறிந்து, பாவங்களை அறிக்கையிட்டு கர்த்தரிடம் முழு மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் (1:9 - 2:2). தேவனுக்கும் நமக்கும் இடையே பாவம் வருமானால், சந்தோஷமுள்ள ஐக்கியத்திற்கு அங்கு இடமில்லை.

இன்று தேவன் நமக்கு விடுக்கும் அழைப்பு இதுதான், "வாருங்கள் என்னோடும், ஒருவரோடு ஒருவரும் ஐக்கியப்பட்டு மகிழுங்கள்! வந்து இந்த மெய் வாழ்விலே பங்கு பெறுங்கள்!"

நடையும், பேச்சும்

1 யோவான் 1:5-2:6

அனைத்து உயிரினங்கட்கும் அதனதன் பகைவர்கள் உண்டு. சிறு பூச்சிகள் பசித்திருக்கும் பறவைகளுக்குப் பயந்திருக்க வேண்டும். பறவைகள் பூனைகளுக்கும், நாய்களுக்கும் கவனமாயிருக்க வேண்டும். மனிதர்கள் சாலையில் ஓடும் வண்டிகளுக்கும், நோய்க்கிருமிகளுக்கும் தப்பித் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறே மெய்யான வாழ்விற்கும் ஓர் பகைவன் உண்டு. அப்பகைவன் பாவமே. மேற்கூறிய வசனங்களில் ஒன்பது முறை பாவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே இக்காரியத்தை அசட்டை பண்ண முடியாது. ஒளிக்கும், இருளுக்கும் உள்ள வேற்றுமையைப் பயன்படுத்தி யோவான் இக்கருத்தைச் சித்தரிக்கிறார். தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார். பாவமோ இருளாயிருக்கிறது.

வேறொரு முரண்பாடும் இங்குண்டு. சொல்லுக்கும் செயலுக்குமுள்ள முரண்பாடே அது. நான்கு முறை யோவான், “என்று சொல்லியும்”, “என்போமானால்” எனும் பதங்களைப் பயன்படுத்துகிறார் (1:6,8,10;2:4)

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை என்பது வெறும் பேச்சோடு நிற்பதல்ல. நாம் விசுவாசிக்கிறதன்படி நடந்து, வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். “நாம் ஒளியிலே நடந்து, தேவனோடு ஐக்கியம் கொண்டிருந்தால், நமது வாய் பேசுவதை வாழ்க்கை நிரூபிக்கும். நாம் இருளிலே நடந்தால், பாவத்திலே வாழ்ந்தால் வார்த்தைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையே ஒரு பொருத்தமும் இராது. நாம் மாய்மாலக்காரர்களாயிருப்போம்.

கிறிஸ்தவ வாழ்வைப் புதிய ஏற்பாடு “நடை” (நடக்கை) என்கிறது. கிறிஸ்துவை நமது இரட்சகராக நாம் நம்பும் போது, இந்த “நடை” விசுவாசமெனும் அடி எடுத்து வைக்கிறது. ஆனால் இரட்சிப்பு என்பது முடிவல்ல. ஆவிக்குரிய வாழ்வின் தொடக்கமே! நடை என்பது முன்னேறுதலை உள்ளடக்கியது. கிறிஸ்தவர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்வில் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டியவர்கள். ஒரு சிறு

பிள்ளை நடக்கத் தொடங்கும் போது, பல தடைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியரும். அவ்வாறே ஒரு கிறிஸ்தவனும் “ஒளியிலே நடக்கப்” பயில வேண்டும். இங்கே பாவமே அடிப்படையான தடையாக அமைகிறது.

வெளியரங்கமான கீழ்ப்படியாமை மட்டும் பாவமல்ல. உள்ளான கலக குணமும், உள்ளத்தின் இச்சைகளும் பாவமே. எடுத்துக்காட்டாக: கண்களின் இச்சை, மாம்சத்தின் இச்சை, ஜீவனத்தின் பெருமை இவைகளுக்கெதிராக நாம் எச்சரிக்கப் படுகிறோம். (2:16) நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறது அங்கே பாவ மாகிறது. (3:4) தேவனுடைய கட்டளைகளுக்கு நம்மை ஒப்புக் கொடாதிருப்பதும் பாவமே. சட்டதிட்டங்களின்றி, மனம்போன போக்கின்படி வாழ்வதே பாவத்தின் சாரமாயிருக்கிறது. ஒரு விசுவாசி தன்னிச்சைப்படி வாழ விரும்பினால், அவன் தேவனோடு ஐக்கியமாயிருப்பது எப்படி? இரண்டு பேர் ஒருமனப்பட்டிருந்தாலொழிய ஒருமித்து நடந்து போவார்களோ? (ஆமோஸ் 3:3).

பழைய ஏற்பாட்டிலாகிலும், புதிய ஏற்பாட்டிலாகிலும் வேதாகமம் பரிசுத்தவான்களின் பாவங்களைப் பூசி மெழுகி விடுவதில்லை. பஞ்சத்திலிருந்து தப்பும்படி ஆபிரகாம், விசுவாசத்தில் பலவீனப்பட்டு, எகிப்துக்குப் போய், பார்வோனிடம் பொய் சொன்னான். (ஆதியாகமம் 12) பிறகு இக்குலத்தலைவன் ஆகாரை மணந்து, ஒரு குமாரனைப் பெற்று “தேவனுக்கு ஒத்தாசை” செய்ய முற்பட்டான் (ஆதியாகமம் 16) இவ்விரண்டிலும் தேவன் ஆபிரகாமின் பாவத்தை மன்னித்தார். ஆனால் வினை விதைத்த ஆபிரகாம் வினையை அறுத்தான். கறைகளை தேவன் துடைத்து மாற்றினாலும், விளைவுகளை அவர் மாற்றுவதில்லை. முட்டையை நன்றாக அடித்துக் கலக்கிய பிறகு, அதை யாராலும் முழு முட்டையாக்க முடியாது.

பேதுரு கர்த்தரை மூன்று முறை மறுதலித்தான். இயேசு கெத்சமனெயில் கைது செய்யப்பட்டபோது, ஒருவனைக் கொலை செய்ய முயன்றான். சாத்தான் பொய்யனும் கொலை பாதகனுமாயிருக்கிறான் (யோவான் 8:44). பேதுரு அவன் ஆட்டுவித்தபடி ஆடினான். கிறிஸ்து பேதுருவை மன்னித்தார். (யோவான் 21) ஆனால் அவனது செயல்கள் அவனுடைய சாட்சிக்கு ஊறு விளைவித்தன கர்த்தரின் ஊழியத்தைத் தடைசெய்தன.

கிறிஸ்தவர்கள் பாவஞ்செய்கிறார்கள் எனும் உண்மை இளம் விசுவாசிகளுக்கு இடறலாக அமைகிறது. இவர்கள், தங்களோடு உடன்பிறந்த பழைய சுபாவத்தைப், புதிதாய்ப் பெற்றுக் கொண்ட சுபாவம் நீக்கிவிடாது என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள்.

நமது சரீர்ப் பிரகாரமான பிறப்பிலே தோன்றி, வளர்ந்த பழைய பாவ சுபாவமானது, நாம் ஆவியினாலே மறுபடியும் பிறந்த போது பெற்றுக் கொண்ட புதிய சுபாவத்துடன் போராடுகிறது (கலாத்தியர் 5:16-26). சுயஒழுக்கமோ, மனிதனால் உண்டாக்கப்படும் சட்ட திட்டங்களோ இந்தப் பழைய, பாவ சுபாவத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. இப்பழைய சுபாவத்தை மரிக்கச் செய்து (ரோமர் 8:12-13), (கலாத்தியர் 5:22-23) புதிய சுபாவத்தின் மூலம் ஆவியின் கனிகளை உருவாக்க பரிசுத்த ஆவியானவரால் மட்டுமே முடியும்.

நாம் சோர்ந்து போவதற்காக அல்ல, எச்சரிக்கப் படுவதற்காகவே பாவம் செய்த பரிசுத்தவான்களைக் குறித்து வேதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

“கிறிஸ்தவர்களாகிய எங்களுக்கு ஏன் பாவத்தைக் குறித்துப் பிரசங்கிக்கிறீர்கள்”? போதகரிடம் கோபத்தோடு கேட்டாள் ஒருத்தி.

“ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்வில் காணப்படும் பாவம் இரட்சிக்கப்படாத ஒருவன் வாழ்விலுள்ள பாவத்திலிருந்து வித்தியாசமானதல்லவா”, தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனாள் அவள்.

“ஆமாம்! வித்தியாசமானதுதான்! ஆனால் மிகவும் மோசமானது”, என்றார் போதகர்.

மெய்யான வாழ்வை அனுபவிக்க நமது பாவங்களுடன் நமக்குக் கடுமையான சமீபனம் இருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்ய யோவான் மூன்று வழிமுறைகளை விவரிக்கிறார்.

1. நாம் நமது பாவங்களை மூடி மறைக்க

முயற்சிக்கலாம்.

தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார். அவரில் எவ்வளவேனும் இருள் இல்லை (1யோவான் 1:5). நாம் இரட்சிக்கப்பட்ட போது தேவன் நம்மை இருளிலிருந்து அவரது ஒளியிடம் வரும்படி அழைத்தார் (1பேதுரு 2:9). நாம் ஒளியின்

பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம். (1தெசலோனிக்கேயர் 5:5) தீமை செய்கிறவர்கள் ஒளியைப் பகைக்கிறார்கள் (யோவான் 3:19-21). நம்மில் ஒளியானது பிரகாசிக்கும்போது நமது உண்மையான சுபாவம் வெளியரங்கமாகிறது (எபேசியர் 5:18-13).

ஒளியானது வாழ்வை, வளர்ச்சியை, அழகை உண்டாக்குகிறது. ஆனால் பாவம் இருளாயிருக்கிறது. இருளும் ஒளியும் ஒரே இடத்தில் வாசமாயிருப்பதில்லை. நாம் ஒளியிலே நடந்தால், இருள் நம்மை விட்டு அகன்று போக வேண்டும். பாவத்தை நாம் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டால், ஒளி நம்மை விட்டு அகன்று போகும். பாவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இருளமின்றி ஒளியுமின்றி இருக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி கிடையாது.

கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் பாவங்களை மறைக்க எப்படி முயற்சி செய்கிறார்கள்? பொய் சொல்லுவதன் மூலம்! முதலாவது நாம் மற்றவர்களிடம் பொய் சொல்கிறோம் (1யோவான் 1:6). நமது கிறிஸ்தவ நண்பர்கள் நம்மை ஆவிக்குரியவர் எனக் கருத வேண்டுமென ஆசை கொள்கிறோம். எனவே நமது வாழ்வைக் குறித்துப் பொய் சொல்கிறோம். அவர்களிடம் நாம் அனுகூல மானதொரு தாக்கத்தை உண்டாக்க முயற்சிக்கிறோம். நாம் இருளிலே நடந்தாலும், மற்றவர்கள் நம்மை ஒளியிலே நடக்கிறவர்கள் என்று எண்ண விரும்புகிறோம்.

பிறரிடம் பொய் சொல்லத் தொடங்குகிறவன், விரைவிலேயே தன்னோடு தானே பொய் சொல்லத் தொடங்குவான். (1யோவான் 1:8)-ல் இதைக் குறித்து வாசிக்கிறோம். இப்போதைய பிரச்சனை என்னவெனில், மற்றவர்களை வஞ்சிப்பதல்ல, நம்மை நாமே வஞ்சிப்பதே ஆகும். ஒரு விசுவாசி பாவத்தில் வாழ்ந்துகொண்டே, தேவனோடு தனக்குள்ள உறவு சீராக இருப்பதாக தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்து கொள்ள முடியும்.

தாவீது ராஜா இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் (2 சாமுவேல் 2:11;12). முதலாவது பத்சேபாளிடம் அவன் மோக வயப்பட்டான். பிறகு அவனோடு விபச்சாரம் செய்தான். தான் செய்ததை ஒப்புக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, தனது பாவத்தை மூடி மறைக்க முற்பட்டான். பத்சேபாளின் கணவனை வஞ்சிக்க முயற்சித்தான். அவனைக் குடிக்க வைத்தான். இறுதியில் அவனைக் கொலை செய்தான்.

தனக்குத் தானே பொய் சொல்லிக் கொண்டு என்றும் போல அரசனுக்குரிய கடமைகளை செய்யலானான். அவனது அரசவை ஊழியக்காரனான தீர்க்கதரிசியாகிய நாத்தான் தாவீதினுடைய பாவங்களுக்கு ஒத்த கற்பனையான ஒரு நிகழ்ச்சியை அவனிடம் கூறிய போது, அக்கற்பனை மனிதனுக்குத் தனது ஆக்கினைத் தீர்ப்பைக் கூறினான். தான் ஒரு ஆக்கினைக் குட்பட்டவன் என்கிற உணர்வே இல்லாமல், தீர்ப்புக் கூறுகிறான். மற்றவர்களோடு நாம் பொய் சொல்லத் தொடங்கினால், நமது பொய்யை நாமே சரி என்று நம்பிவிட நீண்ட காலம் செல்லாது.

ஆனால் ஆவிக்குரிய வீழ்ச்சி இன்னும் மோசமானது. அடுத்து நாம் எடுத்து வைக்கும் அடி தேவனிடமே பொய் சொல்வது தான் (1யோவான் 1:10). நம்மை நாமே பொய்யராக்கிக் கொண்டாயிற்று. இப்பொழுது தேவனையே பொய்யராக்க முயற்சிக்கிறோம்!. “எல்லோரும் பாவம் செய்தார்கள்” - எனும் அவரது வார்த்தைக்கு முரணாக நாம் அந்த விதியிலிருந்து விலக்குப் பெற்றவர்கள் போன்ற நிலையை ஏற்படுத்துகிறோம். தேவனுடைய வார்த்தைகளை மற்றவர்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கிறோமே அன்றி, அவற்றை நமக்கு நாமே பொருத்திப் பார்ப்பது இல்லை. ஆராதனைகளிலும், வேத ஆராய்ச்சிக் கூட்டங்களிலும் நாம் கலந்து கொண்டாலும், வேதாகமத்தின் போதனைகளால் தொடப்படுவது இல்லை. இத்தகைய கீழ்த்தரமான நிலைமையை அடைந்த விசுவாசிகள் மற்றவர்களை முழு மூச்சாக விமர்சிப்பார்கள். எனினும் வேத வசனத்தைத் தங்கள் சொந்த வாழ்வோடு பொருத்திப் பார்ப்பதில் தீவிர எதிர்ப்பைக் காட்டுவார்கள்.

மனித இதயத்தைக் குறித்த ஆவியானவரின் சித்திரம் நசிந்து போகிறது. ஒரு விசுவாசி தனது “ஐக்கியத்தைக்” குறித்துப் பொய் சொல்லுகிறான் (வசனம் 6). தனது “சுபாவத்தைக்” குறித்துப் பொய் சொல்லுகிறான் (வசனம் 8). “அப்படிப்பட்ட ஒரு செயலை நாம் செய்யவே முடியாது”, என்பான். தனது கிரியைகளைக் குறித்தும் பொய் சொல்கிறான் (வசனம்.10).

பாவமானது படுபயங்கரமாகப் பரவுகிறது அல்லவா!

மெய் வாழ்வைக் குறித்த அனுபவத்தின் தொடர்பாக இங்கே நாம் ஒரு காரியத்தை சர்ச்சை செய்வது நல்லது.

“நேர்மை” என்பதே அக்காரணியாகும். நமக்கு நம்மோடும், மற்றவர்களோடும், தேவனோடும் நேர்மை தேவை. நாம் ஆராயும் வேத பகுதி நேர்மையற்ற ஒரு விசுவாசியைக் குறித்து வர்ணிக்கிறது. அவன் ஒரு போலி. அவனது பாத்திரத்தில் அவன் நன்றாக நடிக்கிறான். ஆனால் உண்மையோடு வாழவில்லை. அவன் உண்மையற்றவன்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவன் எவ்விதமான நஷ்டங்களை சந்திக்கிறான்?

ஒரு விதத்தில் அவன் வசனத்தை இழந்து போகிறான். சத்தியத்திலே நடந்து கொள்வதை அவன் நிறுத்திக் கொள்கிறான் (வசனம் 6). அவனுக்குள் சத்தியம் இல்லை (வசனம் 8). பிறகு அவன் சத்தியத்தைப் பொய்யாக்குகிறான். இருளிலே நடப்பதற்கான முதல் அறிகுறி வேதாகமத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஆசீர்வாதத்தை இழந்து போவதே. நீங்கள் இருளிலே நடக்கும் போது, வேதத்தைப் பயனுள்ள வகையில் வாசிக்க முடியாது.

நேர்மையற்ற மனிதன் வேறொன்றையும் இழக்கிறான். தேவனோடும், தேவனுடைய பிள்ளைகளோடும் உள்ள ஐக்கியத்தை அவன் இழக்கிறான் (1யோவான் 1:6,7). அதன் விளைவாக ஜெபம் அவனுக்கு வெறுமையாகிறது. ஆராதனை அலுப்புண்டாக்குகிறது. இதர விசுவாசிகளை விமர்சித்துக் கொண்டு சபைக்குப் போவதை நிறுத்திவிடுகிறான். ஒளிக்கும் இருளுக்குமும் ஐக்கியம் ஏது? (2 கொரிந்தியர் 6:14).

எடுத்துக்காட்டாக, தேவனுடைய ஐக்கியத்தை விட்டு விலகி, இருளிலே நடக்கும் பின்மாற்றக்காரனாகிய ஒரு கணவன் தனது உத்தம விசுவாசியான மனைவியோடு பூரண ஐக்கியத்தை அனுபவிக்க முடியாது. ஏனெனில் அவள் ஒளியிலே நடக்கிறாள். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது, இத்தம்பதிகள் சேர்ந்து இருப்பதைப் போலத் தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையான ஆவிக்குரிய ஐக்கியத்திற்கு இங்கு வாய்ப்பில்லை. ஆவிக்குரிய அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத இத்தன்மை உள்ளூர் சபைகளிலே விசுவாசிகளுக்கிடையிலும், வீடுகளிலும் பற்பல பிரச்சனைகளுக்குக் காரணமாகி விடுகிறது.

புதிதாக வந்த ஒரு போதகரைக் குறித்து சில விசுவாசிகள் விவாதித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஒருவன், “சில காரணங்களின் நிமித்தம் நான் அவருடைய காரியத்தில் தர்ம சங்கடமாக உணருகிறேன். அவர் நல்ல மனிதர் என்று நம்புகிறேன். எல்லாம் சரிதான். ஆனால் எங்களுக்குக்கிடையே ஏதோ ஒன்று குறுக்கே நிற்கிறது” என்றான்.

மற்றொரு விசுவாசி, “சரிதான், நீ சொன்னதன் பொருளைப் புரிந்து கொண்டேன். எனக்கும் அதே பிரச்சனை இருந்தது. ஆனால் இப்போது இல்லை. போதகருக்கும் எனக்கும் இடையே நல்ல ஐக்கியம் இருக்கிறது” என்றான்.

“காரியங்களைச் சீர் செய்ய அவர் என்ன செய்தார்?” என்று முதல் மனிதன் கேட்டான்.

“அவர் ஒன்றும் செய்யவில்லை. நான்தான் மாற்றத்தை உண்டாக்கினேன்”.

“நீ மாற்றத்தை உண்டாக்கினாயா?”

“ஆமாம், போதகரின் போக்கைக் குறித்த காரியத்தில் நான் திறந்த மனதுடனும், நேர்மையுடனும் இருக்கத் தீர்மானித்தேன். அவரது வாழ்வில் மாய்மாலத்தின் கறையே இல்லை என்பதைக் கவனித்தாயா? நான் ஒரு போலி என்று எனக்குத் தெரிந்தது. அவருக்கும் தெரிந்து இருந்தது. நான் நேர்மையான ஒரு கிறிஸ்தவ வாழ்வு வாழத் தொடங்கியபோது எல்லாமே சரியாயிற்று”.

நேர்மையற்ற தன்மையின் ஒரு பிரச்சனை என்னவென்றால், நமது நடிப்பையும், பொய்களையும் மறக்காமல் நினைவில் வைத்துக் கொள்வது முழுநேரப் பணியாகி விடுகிறது.

“ஒருவன் பொய்யனாக வாழ முடிவெடுத்துவிட்டால், அவனுக்கு நல்ல ஞாபக சக்தி இருப்பது நல்லது” என்று ஆபிரகாம் லிங்கன் கூறினார். நடிப்பதற்கு மட்டுமே சக்தியைச் செலவிடும் ஒருவனுக்கு வாழ்வதற்கான சக்தி இராது. வாழ்வு சுவையற்றதாக, சாரமற்றதாக ஆகிவிடுகிறது. நல்லவனைப் போல நடிப்பவன் தன் வாழ்வின் யதார்த்தங்களை இழந்து, வளர்ச்சி குன்றிப் போகிறான். அவனது உண்மையான ஆளத்தவத்தைப் போலியான சுயம் மூச்சு முட்டச் செய்து விடுகிறது.

மூன்றாம் இழப்பு, முதல் இரு இழப்புகளின் விளைவே! விசுவாசி தன் நற்பண்புகளை இழக்கிறான் (1 யோவான் 2:4). பொய் சொல்லத் தொடங்குகிற அவன், பொய்யனாகவே

மாறிவிடுகிறான். அவனது நேர்மையின்மையும், உண்மையற்ற தன்மையும் அவன் வகிக்கும் ஒரு பாத்திரமாக இருக்கிறது. பின்னர் அப்பாத்திரப் படைப்பே அவன் வாழ்வின் பகுதியாகி விடுகிறது. நற்பண்புகள் நலிந்து போகின்றன. பொய்களைக் கூறுவதினால், இப்போது அவன் பொய்யனல்ல, அவன் பொய்யனாய் இருப்பதால் பொய்களைக் கூறுகிறான்.

“தன் பாவங்களை மறைக்கிறவன் வாழ்வடைய மாட்டான்” (நீதிமொழிகள் 28:13) என்று தேவன் எச்சரிப்பதில் வியப்பு ஏதும் உண்டோ? தாவீது தன் பாவத்தை மறைக்க விரும்பி, தனது ஆரோக்கியத்தையும் (சங்கீதம் 32:34), மகிழ்ச்சியையும் (சங்கீதம் 51), குடும்பத்தையும், ஏறத்தாழ ராஜ்ஜியத்தையுமே விலையாகக் கொடுத்தான். மெய் வாழ்வை அனுபவிக்க விரும்பினால் நாம் நம் பாவங்களை மறைக்கக் கூடாது.

நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

2. நமது பாவங்களை நாம் அறிக்கையிடலாம்

நமது கவனத்தைக் கவரக்கூடிய இரு பட்டப் பெயர்களை யோவான் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவிற்குச் சூட்டுகிறார். “பரிந்து பேசுகிறவர்”, “கிருபாதார பலி” (1யோவான் 2:1-2). கர்த்தரால் மட்டுமே செய்யக் கூடிய இரு ஊழியங்களை, இப்பெயர்கள் குறிப்பிடுவதால் இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளுதல் நலம்.

“கிருபாதார பலி” எனும் பெயரை முதலில் பார்ப்போம். கிருபைக்கு ஆதாரமான பலி என்பது, தேவனுடைய பரிசுத்த பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவதாகும். தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார் (1யோவான் 1:5). பாவத்தை அவர் பாராமுகமாக விட்டு விட முடியாது. ஆனால் தேவன் அன்பாகவே இருந்து (1யோவான் 4:8) பாவினைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறார்.

இப்படியிருக்க பரிசுத்தமுள்ள தேவன் எப்படி நீதியையும் நிலைநாட்டிப், பாவினையும் மன்னிக்கிறார்? இதற்கான பதில் கிறிஸ்துவின் பலியிலே இருக்கிறது.

தமது பரிசுத்தத்தின்படி தேவன் சிலுவையிலே பாவத்தை நியாயந்தீர்த்தார். தமது மிகுந்த அன்பின்படி இயேசுகிறிஸ்துவை இவ்வுலகத்திற்கு இரட்சகராகத்

தந்தருளினார். பாவத்தை தண்டித்த படியினாலே தேவன் நியாயாதிபதியாய் இருக்கிறார். அவர் அன்புள்ளவராகவும் இருக்கிறபடியால், கிறிஸ்து கல்வாரியிலே செய்து முடித்த கிரியையின் மூலம் இலவசமாகப் பாவமன்னிப்பை அருளுகிறார் (1யோவான் 4:10; ரோமர் 3:23-26).

இவ்வுலகின் சகல பாவங்களுக்கும் கிருபாதார பலியாகக் கிறிஸ்து இருக்கிறார். ஆனால் அவர் விசுவாசிகளுக்காக மட்டுமே பரிந்து பேசுகிறவராக இருக்கிறார். “நமக்குப் பிதாவின்மீது பரிந்து பேசுகிறவர் ஒருவர் உண்டு”. பரிந்து பேசுகிறவர் எனும் சொற்றொடர் வழக்கறிஞர்களுக்குப் பொருந்தும் ஒன்றாகும். பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகையைக் குறித்துக் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பயன்படுத்தும் அதே பதம்தான் யோவானாலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. (யோவான் 14:16,26; 15:26). (“தேற்றரவாளன்” எனும் சொல்லும் “பரிந்து பேசுகிறவர்” எனும் பதமும் ஒரே பொருளை உடையவை என்று ஆசிரியர் விளக்க முற்படுகிறார்). இப்பதங்களின் சரியான பொருள் “உடன் இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டவர்” என்பதாகும். ஒரு மனிதன் நீதிமன்றத்துக்கு அழைக்கப்படும்போது தனக்காக வாதாட ஒரு வழக்கறிஞரையும் அழைத்துச் செல்வது போன்ற செயல்தான் இது.

பாவத்திற்கான பலியாகத் தனது ஜீவனைத் தருகிற கிரியையை கிறிஸ்து இயேசு இவ்வுலகிலே செய்து முடித்தார் (யோவான் 17:4). இன்று பரலோகத்தில் அவர் முடிவுராத ஒரு பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

பிதாவின் சந்நிதி முன் நமது பிரதிநிதியாக அவர் நிற்கிறார். நமது பலவீனங்களிலும், சோதனைகளிலும் நமக்கு இரக்கம் பாராட்டி கிருபை அளிக்கிறார் (எபிரெயர் 4:15-16; 7:23-28). நாம் பாவஞ்செய்யும் போது, பரிந்து பேசுகிறவராக இருந்து மன்னிப்பைப் பெற உதவுகிறார். நமது பாவங்களை நாம் அறிக்கை செய்யும் போது, கிறிஸ்துவின் பரிந்து பேசுதலின் நிமித்தமாக தேவன் நம்மை மன்னிக்கிறார்.

பழைய ஏற்பாட்டில் இதைக்குறித்த அருமையானதொரு சொல்லோவியம் உண்டு. பாபிலோன் சிறையிருப்புக்குப் பின் யூதர்கள் தம் சொந்த தேசத்துக்கு திரும்பினார்கள். அப்போது யோசுவா அவர்களுடைய பிரதான ஆசாரியனாய் இருந்தான் (சகரியா 3:1-7). யூதா தேசம் பாவம் செய்தது. இதை

உருவகப்படுத்தும் வகையில் யோசவா அழுக்கு வஸ்திரம் தரித்தவனாக தேவனுக்கு முன்பாக நின்றான். சாத்தான் அவன் மேல் குற்றம் சுமத்தும்படி அவனுடைய வலதுபுறத்தில் நின்றான் (சகரியா 3:1; வெளிப்பாடு 12:10). பிதாவாகிய தேவன் நியாயாதிபதி! பாவம் செய்த ஜனங்களின் பிரதிநிதி யோசவா! அவன் சாத்தானால் குற்றஞ் சாட்டப்படுகிறான். வேதாகமம் பிசாசை “சகோதரர் மேல் குற்றஞ் சுமத்துபவன்” என்று அழைக்கிறது. ஏதோ எடுத்தோம், கவிழ்த்தோம் எனும் வழக்கைச் சாத்தான் கொண்டு வந்தது போலத் தோன்றியது. ஆனால் தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் நிற்கும் “பரிந்து பேசுகிறவர்” யோசவாவிற்கு இருந்தபடியால், நிலைமை தலைகீழாக மாறிற்று. கிறிஸ்து யோசவாவிற்கு மாற்று வஸ்திரம் தரிப்பித்து சாத்தானின் வாயை அடைத்தார். இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறவர் என்று அழைக்கப்படுகையில், இதுதான் கருத்தாயத் தோன்ற வேண்டும். அவரது பலியின் மேன்மைகள் நமக்குப் பாவ மன்னிப்பை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவர் நமது பிரதிநிதியாக தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் முன் நிற்கிறார். கிறிஸ்து ஜனங்களுக்காக மரித்ததினால், தேவனுடைய நீதியை நிறைவாக்குகிறார். (“பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்”). அவர் தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் ஜீவித்திருக்கிறபடியால், தமது பலியின் விளைவை நமது அன்றாடத் தேவைகளில் செயல்படுத்துகிறார். அவர் நம்மிடம் எதிர் பார்ப்பதெல்லாம் ஒன்றுதான். நாம் விழுந்துவிடும் போது நமது பாவங்களை அறிக்கையிட வேண்டும் என்பதே.

“அறிக்கையிடுதல்” என்றால் என்ன?

பாவங்களை அறிக்கையிடுதல் என்பது அவற்றை ஒப்புக்கொள்ளுதல் என்பதைவிட மேலான ஒன்றாகும். அறிக்கையிடுதல் என்பது தேவன் பாவத்தைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறாரோ அதை “அப்படியே திரும்பக் கூறுவதாகும்”.

ஒரு சுவிசேஷக் கூட்டத்தில் ஒப்புக் கொடுக்க முன் வந்த ஒருவனுக்கு ஒரு ஆலோசகர் உதவி செய்ய முன் வந்தார்.

அம்மனிதன் சொன்னான், “நான் ஒரு கிறிஸ்தவன்தான். ஆனால் என் வாழ்வில் பாவம் இருக்கிறது. எனக்கு உதவுவீர்களா”?

ஆலோசகர் அவனுக்கு 1 யோவான் 1:9 - ஐச்
சுட்டிக்காட்டி அவனுடைய பாவங்களை தேவனிடம்
அறிக்கையிடும்படி கூறினார்.

அந்த மனிதன் ஜெபிக்கத் தொடங்கினான். “பிதாவே
நாங்கள் ஏதாவது பாவம் செய்திருந்தால்”

ஆலோசகர் இடைமறித்தார், “ஒரு நிமிடம்!
உங்களுடைய பாவத்திற்குள் என்னை இழுக்காதீர்கள். என்
சகோதரரே, “நாங்கள்” “செய்திருந்தால்” இதெல்லாம்
வேண்டாம். உங்கள் பிரச்சனையை நீங்கள் நேரிடையாக
தேவனிடம் கொண்டு போய் தீர்வு காணுங்கள்”.

ஆலோசகரின் ஆலோசனை சரியானதுதானே!
அறிக்கையிடுதல் என்பது நயவசனிப்பான ஜெபமல்ல,
பக்தியோடு சாக்குப் போக்கு சொல்வதும் அல்ல.
தேவனையோ, இதர கிறிஸ்தவர்களையோ தாஜா
செய்வதல்ல. மெய்யான அறிக்கை என்பது, செய்த
பாவத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடுவதுதான். தேவன்
அப்பாவத்திற்கு என்ன பெயர் கொடுக்கிறாரோ அதை
அப்படியே சொல்லுவதுதான் அறிக்கை என்பது. அது
பொறாமையோ, வெறுப்போ, இச்சையோ, ஏமாற்றுகிற
வேலையோ, எதுவானாலும் சரி! நம்மோடும் தேவனோடும்
நேர்மையாயிருப்பதே அறிக்கை. நமது பாவத்தில் மற்றவர்கள்
உட்பட்டிருந்தால், அவர்களோடு நேர்மையாய் இருப்பதும்
அவசியம். அறிக்கையிடுதல் பாவத்தை ஒப்புக்
கொள்வதைவிட மேலானது. பாவத்தை நியாயம் தீர்த்து
நேர்மையாகத் தீர்வு காண்பதே அறிக்கையிடுதல் ஆகும்.

நமது பாவங்களை நாம் அறிக்கையிடும் போது
தேவன் நம்மை மன்னிப்பதாக வாக்குக் கொடுக்கிறார்
(வசனம்.9). ஆனால் இவ்வாக்குறுதி தேவனுக்குக்
கீழ்ப்படியாமல் இருக்கக் கொடுக்கப்படும் எளிய குறுக்குவழி
அல்ல.

“நான் கல்லூரி வளாகத்திற்கு வெளியே பாவஞ்செய்து
விட்டேன்”, ஒரு மாணவன் தனது ஆசிரியரும், ஆவிக்குரிய
ஆலோசகருமானவரிடம் கூறினான். “கல்லூரிக்குத்
திரும்பினவுடன் தேவனிடம் மன்னிப்பைக் கேட்டு பெற்றுக்
கொள்ளலாம் என்றறிந்து அப்படிச் செய்தேன்”, அவன்
சாதாரணமாய்க் கூறினான்.

“எதன் அடிப்படையில் தேவன் உன்னை மன்னிப்பார்”? ஆசிரியர் 1 யோவான் 1:9 - ஐச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டார்.

“தேவன் உண்மையும் நீதியுமுள்ளவர்”, இது அவனுடைய பதில்.

“அவ்விரு வார்த்தைகளும் உன்னைப் பாவத்திலிருந்து விலக்கி நிறுத்தியிருக்க வேண்டுமே! உனது பாவங்களை மன்னிக்க தேவன் என்ன விலை கொடுத்தார் தெரியுமா”?

மாணவன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான்.

“இயேசுகிறிஸ்து எனக்காக மரிக்க வேண்டியிருந்தது”, என்றான்.

இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம் என்றறிந்த ஆசிரியர் “சரிதான் ஆனால் பாவமன்னிப்பு என்பது ஏதோ தெருவோரத்தில் நடக்கும் கண்கட்டி வித்தையல்ல. தேவன் தமது வாக்குத்தத்தங்களில் உண்மையுள்ளவர். தேவன் நீதியுள்ளவர், ஏனென்றால் கிறிஸ்து உனக்காக மரித்து, நீ செலுத்த வேண்டிய கிரயத்தைச் செலுத்தினார். அடுத்தமுறை நீ பாவஞ்செய்யத் திட்டமிடும் போது, ஒரு உண்மையுள்ள தேவனுக்கு எதிராகப் பாவம் செய்யப் போகிறாய் என்பதை நினைவில் கொள்” என்றார்.

சுத்திகரிப்பிற்கு இருபக்கங்கள் உண்டு. நீதியின்படி சுத்திகரிக்கப்படுதல் ஒன்று. தனிப்பட்ட முறையில் உள்ளத்திலே சுத்திகரிக்கப்படுதல் மற்றொன்று. இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையிலே சிந்தின இரத்தம், நம்மை பாவத்தினால் உண்டாகும் குற்ற உணர்விலிருந்து விடுவித்து, தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமாண்களாக்கி, தகுதியான இடத்தில் நிறுத்துகிறது. கிறிஸ்துவின் மரணம் தேவனுடைய பரிசுத்த கற்பனைகளைத் திருப்திப்படுத்தினபடியால், தேவனால் நம்மை மன்னிக்க முடியும்.

அதே நேரத்தில் ஒரு பாவியை உள்ளத்திலும் தூய்மையுள்ளவனாக்க தேவன் விரும்புகிறார். “தேவனே சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும்” (சங்கீதம் 51:10) என்று தாவிது வேண்டுதல் செய்கிறார். நமது அறிக்கையிடுதல், உண்மையாயிருக்கு மென்றால், தேவன் தமது ஆவியானலும், வார்த்தையினாலும் (யோவான் 15:3) நமது உள்ளத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் பணியைச் செய்கிறார்.

தனது பாவத்தை அறிக்கையிடாமல், அதை மறைக்க முயற்சி செய்ததே தாவீது செய்த பெரிய தவறு. ஓராண்டு காலம் அவன் ஏமாற்றத்திலும், தோல்வியிலும், வாழ்ந்தான். எனவே “சகாயங் கிடைக்கும் காலத்தில்” “விண்ணப்பஞ் செய்வான்” என்று தாவீது எழுதியதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. (சங்கீதம் 32:6).

எப்பொழுது நாம் நமது பாவங்களை அறிக்கையிட வேண்டும்? நாம் அதைக் கண்டுபிடித்தவுடனே! தன் பாவங்களை மறைக்கிறவன். வாழ்வடைய மாட்டான். அவைகளை அறிக்கை செய்து விட்டு விடுகிறவனோ இரக்கம் பெறுவான். (நீதிமொழிகள் 28:13). நாம் ஒளியிலே நடப்பதால், நமது வாழ்வின் “தூசிகளை” (பாவங்களை) நம்மால் காணவும், அகற்றவும் முடியும்.

பாவங்களைக் கையாளும் செயலில் இது நம்மை மூன்றாவது நிலைக்கு நடத்திச் செல்கிறது. நாம் அவற்றை மறைக்க முயற்சிக்கலாம், அறிக்கை செய்து விட்டுவிடலாம் அல்லது;

3. நாம் நமது பாவங்கள் மீது வெற்றி கொள்ளலாம்

கிறிஸ்தவர்கள் பாவஞ்செய்ய வேண்டியதில்லை என்று யோவான் தெளிவுபடுத்துகிறார். நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன் (1யோவான் 2:1).

“நாம் ஒளியிலே நடந்தால்” எனும் சொற்றொடரில் பாவத்தின் மீதான வெற்றியின் இரகசியம் இருக்கிறது. “ஒளியிலே நடப்பது” (1:7) என்றால், திறந்த மனதுடன் உண்மையாய், நேர்மையாய் இருப்பது என்று பொருளாகும். பவுல் தனது நண்பர்கள், “துப்புரவானவர்களாகவும், இடறலற்றவர்களுமாயிருக்கத் தக்கதாக விண்ணப்பம் பண்ணுகிறார்” (பிலிப்பியர் 1:10).

“துப்புரவு” (உண்மையாயிருத்தல்) எனும் சொல் ஆங்கிலத்திலே “SINCERE” என்றெழுதப்படும். இது SINE மற்றும் CERA எனும் லத்தீன் சொற்களின் கூட்டுச்சேர்க்கை. அக்காலத்தில் பளிங்கினால் சிலை வடிப்போர் அதிலுள்ள குறைகளை, துவாரங்களை மெழுகு வைத்து அடைத்து விடுவார்கள். நல்ல சிற்பிகள் குறைகளின்றி, மெழுகின்றி சிலை வடிப்பார்கள்.

SINE + CERA என்றால் “மெழுகு இல்லாத” என்று பொருள். மெழுகு வைத்து செப்பனிடப்பட்ட சிலைகளில் வெயில் பட்டவுடனே அது உருகி குறைகள் பளிச்சென்று வெளிப்படும். நல்ல சிற்பிகள் தங்கள் சிலைகள் மெழுகு இல்லாதவை என உத்திரவாதம் கொடுப்பார்கள். குறைகளை மூடிமறைக்காத தன்மைதான் SINE+CERA=SINCERE - உண்மையுள்ள, துப்புரவுள்ள தன்மை.

துப்புரவற்ற மனிதர்கள் இன்று சபைகளிலும், வேதாகமக் கல்லூரிகளிலும் ஊடுருவி இருக்கிறார்கள். இது நிர்ப்பாக்கியமான ஒரு நிலைமை. தேவனுடைய ஒளியில் சோதிக்கப்படும்படி இவர்களது வாழ்க்கை நிலை நிற்பதில்லை. “தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார்”. நாம் ஒளியிலே நடக்கும்போது, நம்மால் ஒன்றையும் மறைக்க முடியாது. முகமூடி தரிக்காமல், திறந்த மனதுடனும், உண்மையுடனும் நடந்து கொள்ளும் ஒரு கிறிஸ்தவரைச் சந்திப்பதே நமக்குப் புத்துணர்வு ஊட்டும்.

தேவனோடு நேர்மையாயிருப்பதுதான் ஒளியிலே நடப்பது! நம்மோடும், மற்றவர்களோடும் நமக்கு நேர்மை வேண்டும். ஒளியானது நமது பாவங்களை நமக்குக் காட்டும் போது, உடனடியாக அவற்றை அறிக்கைசெய்து, பாவமன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நமது பாவம் யாரையாவது புண்படுத்தியிருந்தால் அவரிடமும் நாம் மன்னிப்பைப் பெறவேண்டும்.

ஒளியிலே நடப்பது என்பதற்கு வேறொரு பொருளுமுண்டு. தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதுதான் அது! (1யோவான் 2:3-4) “உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்குத் தீபமும், என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது” (சங்கீதம் 119:105). ஒளியிலே நடப்பது என்றால், தினமும் வேத வசனத்தை வாசித்து, அவரது சித்தத்தை அறிந்து, அவர் கூறும் எல்லாவற்றிற்கும் கீழ்ப்படிவதே ஆகும்.

நாம் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதே, நாம் அவரிடம் அன்பாயிருக்கிறோம் என்பதற்கான சான்று. கீழ்ப்படிவதிலும் மூன்று உள்நோக்கங்கள் இருக்கலாம். “கீழ்ப்படிய வேண்டும்” என்பதற்காகவோ, அல்லது “கீழ்ப்படிய விரும்புவதாலோ” நாம் கீழ்ப்படியலாம்.

ஒரு அடிமை கீழ்ப்படிகிறான் என்றால், அது அவன் கீழ்ப்படிந்தே ஆகவேண்டும் எனும் கட்டாயத்தால்! இல்லையென்றால் அவன் தண்டிக்கப்படுவான். கீழ்ப்படிய வேண்டிய தேவை இருப்பதால், ஒரு தொழிலாளி கீழ்ப்படிகிறான். அவனுக்கு அந்த வேலை விருப்பமற்றதாக இருக்கலாம். சம்பளத்தைக் கண்டு மகிழ்கிறான். தனது குடும்பத்தினரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவன் கீழ்ப்படிய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. ஒரு கிறிஸ்தவன் பரலோகத்தில் இருக்கிற தன் பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிவதன் காரணம், அவனது வாஞ்சையே. அது அவனுக்கு விருப்பமான செயல்! அவர்களுக்கிடையே உள்ள உறவு அன்பின் அடிப்படையிலானது. “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால், என் கற்பனைகளைக் கைக் கொள்ளுங்கள்” (யோவான் 14:15)

நாம் குழந்தைகளாயிருந்த போது, இவ்வாறே கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக் கொண்டோம். கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதற்காக முதலில் கீழ்ப்படிந்தோம். நாம் கீழ்ப்படியாவிட்டால், நம் பெற்றோரால் தண்டிக்கப்பட்டோம். நாம் வளர வளரக் கீழ்ப்படிதல் மகிழ்ச்சியையும், நற்பலன்களையும் தரும் என்றறிந்து கொண்டோம். நமது வாழ்வின் தேவைகளை அது பூர்த்தி செய்ததால், நாம் கீழ்ப்படியத் தொடங்கினோம். அன்பின் நிமித்தம் நாம் கீழ்ப்படியத் தொடங்கின போது, அது மன முதிர்ச்சியின் அடையாளமாயிற்று.

“குழந்தைத்தனமான கிறிஸ்தவர்களுக்கு” எப்போதும் எச்சரிப்போ, வெகுமதிகளோ தேவை. வளர்ச்சி அடைந்த விசுவாசிகள் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கவனித்து அன்பினாலே அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறார்கள்.

“ஒளியிலே நடப்பது” நேர்மை, கீழ்ப்படிதல், அன்பு இவற்றை உள்ளடக்கியதாகும். அது கிறிஸ்து நடந்தபடியே நாமும் நடக்க வேண்டிய (1யோவான் 2:6) மாதிரியையும் உள்ளடக்கியது. கிறிஸ்துவின் மாதிரியைப் பின்பற்றுவதனால், ஒருவன் கிறிஸ்தவனாக மாறுவதில்லை. நாம் தேவனுடைய குடும்பத்திற்குட்பட்ட பிறகே, எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை நாம் வாழ வேண்டுமென்பதற்காகக் கிறிஸ்துவின் மாதிரியை நோக்கிப் பார்க்கிறோம்.

இதுதான் “கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருத்தல்” என்பது. கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்கான “கிருபாதாரபலியும்” (2:2),

நமக்காகப் “பரிந்து பேசுபவரும்” (2:1) மட்டுமல்ல; நமது அனுதின வாழ்வின் பூரண வடிவமைப்பாகவும், நீதிபரராகிய இயேசுகிறிஸ்து இருக்கிறார்.

இக்கருத்தின் திறவுகோல் “அவர் நடந்தபடியே” என்பதாகும் (2:6). “அவர் இருக்கிற பிரகாரமாகவே, நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்” (4:17). அவர் ஒளியிலிருக்கிறது போல, நாமும் ஒளியிலே நடக்க வேண்டும் (1:7) அவர் சுத்தமுள்ளவராய் இருக்கிறது போல, நாமும் சுத்தமாயிருக்க வேண்டியவர்கள் (3:3). நீதியைச் செய்கிறவன் அவர் நீதியுள்ளவராய் இருக்கிறது போலத், தானும் நீதியுள்ளவனாய் இருக்கிறான் (3:7). இவ்வுலகில் இயேசு வாழ்ந்தபடியே வாழ்வதும், பரலோகத்தில் இன்று அவர் வாழும்படியே வாழ்வதும் தான் ஒளியிலே நடப்பதாகும்.

அனுதின வாழ்வில் இதை நாம் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு விசுவாசி தனக்கு விரோதமாக வேறொரு விசுவாசி பாவம் செய்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்? ஒருவரை ஒருவர் மன்னிப்பதுதான் இதற்கு விடை. “கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் உங்களுக்கு மன்னித்தது போல” (எபேசியர் 4:32; கொலோசெயர் 3:13) விசுவாசிகளும் ஒருவரை ஒருவர் மன்னிக்கவேண்டும்.

கிறிஸ்துவின் மாதிரியைப் பின்பற்றி, ஒளியிலே நடப்பது குடும்பத்திலே நல்ல மாற்றங்களை உண்டாக்கும். கிறிஸ்து சபையில் அன்புகூர்ந்தது போல” (எபேசியர் 5:25) புருஷர்கள் தங்கள் மனைவிகளிடம் அன்புகூர வேண்டும். “கர்த்தர் சபையைப் போஷித்துக் காப்பாற்றுகிறது போல” (எபேசியர் 5:29). புருஷர்கள் தங்கள் மனைவிகளைப் போஷிக்க வேண்டும். மனைவிகளும் தங்கள் புருஷர்களைக் கனம் பண்ணிக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் (எபேசியர் 5:22-24).

வாழ்வின் எப்பகுதியிலும், இயேசு எப்படிச் செயல்படுவரோ அப்படியே நாமும் செயல்படுவதே நமது கடமை. அவர் எவ்வாறிருக்கிறாரோ, அவ்வாறே நாமும் இவ்வுலகில் இருக்க வேண்டும். அவர் நடந்தபடியே நாமும் நடக்கவேண்டும், வாழவேண்டும்.

சாதாரண மனிதர்கள் எனும் நிலையில், தேவையான உதவியின்றி கிறிஸ்துவின் மாதிரியைப் பின்பற்றுவது என்பது எளிதல்ல.

அது கால் ஊனமான ஒருவனை உலகக் கோப்பை கிரிக்கெட் போட்டியில் விளையாடச் சொல்வதற்கு ஒப்பாகும். நாம் வேண்டுமானால் போட்டிக்கு முன்னரே அவனுக்கு “ஆட்ட நாயகன்” பட்டத்தைத் தரலாம். ஆனால் அவன் தோற்பது உறுதி. எனவே தான் “நிலைத்திருங்கள்” (1யோவான் 2:6) எனும் வார்த்தையை யோவான் பயன்படுத்துகிறார். கிறிஸ்து நடந்தபடியே நாமும் நடப்பதற்கு ஒரே வழி அவரில் நிலைத்திருப்பதே!

இதுவே பாவத்தின் மீதான வெற்றியின் இரகசியம்! அவரில் நிலைத்திருப்பதென்றால் என்னவென்று கிறிஸ்து இயேசுதாமே தமது சீடர்களுக்குக் கற்றுத் தந்தார். திராட்சைச்செடி, அதன் கிளைகளைக் குறித்த உவமையின் மூலம் அவர் அதை விளக்கினார் (யோவான் 15). செடியிலே நிலைத்திருக்கும் கிளையானது ஜீவனோடிருப்பதைப் போல், விசுவாசிகளும் கிறிஸ்துவோடுள்ள தங்கள் ஐக்கியத்தைக் காத்துக் கொண்டு பெலன் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

அவருக்கென்று வாழ்ந்து, ஊழியஞ் செய்யத் தேவையான எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அவரையே சார்ந்திருப்பதுதான், அவரில் நிலைத்திருப்பதாகும். அது உயிரோட்டமுள்ள ஒரு உறவு. நம் மூலமாக அவர் வாழ்வதால், நம்மால் அவரது மாதிரியைப் பின்பற்றி அவர் நடந்தபடியே, நடக்க முடிகிறது. பவுல் இவ்வனுபவத்தை நன்றாக எடுத்துரைக்கிறார். “கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்” (கலாத்தியர் 2:20).

இது பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையைக் குறிப்பதாகும். கிறிஸ்து நமக்காகப் பரலோகத்தில் பரிந்து பேசுகிறவர் (1யோவான் 2:1). பரிசுத்த ஆவியானவரோ இவ்வுலகில் நம்மிடம் தேவனுடைய சார்பாகப் பேசுகிறார். கிறிஸ்து நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறார் (ரோமர் 8:34). பரிசுத்த ஆவியானவரும் நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறார் (ரோமர் 8:26-27). நாம் பரலோக குடும்பத்தின் பாகமாயிருக்கிறோம். பரலோகத்தில் குமாரனாகிய தேவன் நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறார். பூமியிலோ, பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது உள்ளத்திலிருந்து வேண்டுதல் செய்கிறார். குமாரன் மூலமாகப் பிதாவினிடத்தில் நமக்கு

ஐக்கியம் உண்டு. ஆவியானவர் மூலம் பிதாவானவர் நம்மோடு ஐக்கியம் கொள்கிறார்.

ஆவியானவரின் வல்லமையால் கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை நம் மூலம் வெளிப்படுகிறது. ஆவியானவரோ நமது சரீரங்களில் வாசமாயிருக்கிறார். “கிறிஸ்துவின் நகலாக” நாம் மாறி அவரில் தரித்திருந்து, அவர் நடந்ததுபோல நாம் நடப்பதில்லை. தேவனுடைய ஆவியின் மூலம், ஒரு மறு தோற்றமாகவே “கிறிஸ்து எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்”. ஒளியிலே நடப்பதென்பது, ஆவிக்கேற்றபடி நடந்து, மாம்ச இச்சைகளை நிறைவேற்றாதிருப்பதே! (காலத்தியர் 5:16).

பாவத்தை மேற்கொள்ள தேவன் இத்தனை வழிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளார். நம்மோடு பிறந்த பாவசபாவத்தை அது இருக்கிற வண்ணமாகவே காணும்போது, நாம் அதை வெறுத்து ஒதுக்கி விடுவோம். பாவத்தில் விழுந்தாலும், உடனே தேவனிடம் அறிக்கை செய்து, அவரது சுத்திகரிப்பைப் பெற்றுக் கொள்வோம். நமக்குள் வாசம்செய்யும் ஆவியானவரின் வல்லமையால், கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருந்து, அவர் நடந்தபடியே நாமும் நடப்போம்.

ஆனால் இவை அனைத்தும், தேவன் மற்றும் மனிதருக்கு முன்பாக வெளிப்படையான நேர்மையோடு நடந்து கொள்வதில்தான் தொடங்குகிறது. நாம் நடித்து, மாய்மாலம் செய்து மற்றவர்களைக் கவரக் கபடவேடம் போடத்தொடங்கும் அந்த நிமிடமே நாம் ஒளியை விட்டு வெளியேறி இருளுக்குள் மறைகிறோம். சர்.வால்டர் ஸ்காட் எழுதிய ஒரு கவிதையின் மொழியாக்கம் பின் வருமாறு (கவிதையின் ஒரு பகுதிதான் அது). “ஏமாற்று வேலை செய்யத் தொடங்கிய நாள்முதல், சிக்கல் மிகுந்த சிலந்தி வலைகளைப் பின்னுகிறோம்”.

போலியானவைகளின் மீது மெய்வாழ்வைக் கட்ட முடியாது. ஒளியிலே நடப்பதற்கு முன்னால், நம்மை நாமே அறிந்து, ஒப்புக்கொண்டு தேவனிடம் நம்மை ஒப்படைக்க வேண்டும். நாம் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பது தேவனுக்குத் தெரியும்.

இவை யாவும் ஒளியிலே நடப்பதால், வாழ்க்கை எளிதாக, இனிதாக மாறும் என்பதை விளக்கப் போதுமானவை. நீங்கள் ஒளியிலே நடக்கும் போது தேவனை மட்டுமே பிரியப்படுத்தும்படி வாழ்வீர்கள். இது அனைத்தையும் எளிதாக்கி விடுகிறது. “நான் பிதாவுக்குப்

பிரியமானவைகளையே எப்பொழுதும் செய்கிறேன்” (யோவான் 8:29) என்று இயேசு கூறினார். நாம் இன்னின்ன பிரகாரமாய் நடக்கவும், தேவனுக்குப் பிரியமாய் இருக்கவும் வேண்டும் (1தெசலோனிகேயர் 4:1). நம்மையும், தேவனையும் பிரியப்படுத்த எண்ணினால், இரு எஜமான்களுக்கு ஊழியம் செய்கிறவர்களாக இருப்போம். மனிதர்களைப் பிரியப்படுத்த நினைத்தால், துன்பத்திற்கு உள்ளாவோம். ஏனெனில் எந்த இருவரும் ஒரே கருத்தை உடையவர்களாய் இருப்பதில்லை. நாம் அவர்கள் நடுவே சிக்கிச் கொள்வோம். ஒளியிலே நடந்து, தேவனைப் பிரியப்படுத்துவது நமது குறிக்கோள்களை எளிமையாக்கி விடுகிறது. அது நம் வாழ்வை ஒன்றுபடுத்தி, சமாதானத்தையும், சமநிலையையும் தருகிறது.

மெய்வாழ்வு பாவத்தை நேசிக்காது என்று யோவான் தெளிவுபடுத்துகிறார். ஒரு உண்மையான விசுவாசி பாவத்தை மறைக்க முயற்சிக்காமல், அதை அறிக்கைசெய்து, ஒளியிலே நடந்து, அதின்மேல் வெற்றி காண்பான். ஏதோ பரலோகத்திற்குப் போகப் போகிறோம் என்பதில் அவன் திருப்தி அடைவதில்லை. பரலோக வாழ்வை இங்கேயே, இப்பொழுதே அனுபவிக்க அவன் விரும்புகிறான். தனது சொல்லும், செயலும் முரணாயிருக்க அவன் விரும்புவதில்லை.

ஒரு சபையில் இறுதிப்பாடலாக, “உனக்காக நான் ஜெபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.” எனும் பொருள் கொண்ட ஆங்கிலக் கீர்த்தனையைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிரசங்கியார் மேடையில் நின்ற ஒருவனிடம் “நீ யாருக்காக ஜெபிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

அந்த நபர் சற்றுநேரம் கல்லைப் போலானார். “நான் யாருக்காகவும் ஜெபிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?”

பிரசங்கியார் பதிலளித்தார் “உனக்காக நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”, என்று நீ சொன்னதைக் கேட்டேன். அதன் பொருளை உணர்ந்து நீ பாடுவதாக எண்ணிவிட்டேன்”.

“இல்லை நான் சும்மா பாட்டாக மட்டும்தான் அதைப் பாடினேன்” என்று அந்த நபர் கூறினார். அவரது பதில் எப்படி!

பக்தியான பேச்சு! வார்த்தைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மதம்! யாக்கோபு 1:22-ஐ வாசித்துப் பார்ப்போமா? “நீங்கள் திருவசனத்தைக் கேட்கிறவர்களாய் மாத்திரமல்ல, அதன்படி

செய்கிறவர்களாயும் இருங்கள்". நாம் எதைச் சொல்கிறோமோ, அதன்படி நடக்க வேண்டும். வார்த்தைகளை அறிந்திருந்தால் மட்டும் போதாது. வார்த்தைகளை வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். நாம் சொன்னால் சொன்னதைச் செயலிலும் காட்டவேண்டும்.

பழையது சிறிதளவு, புதியது சிறிதளவு

1 யோவான் 2:7-11

“நான் அந்தத் தொப்பியை நேசிக்கிறேன்”

“நான் அவரைக்காய் பொரியலை நேசிக்கிறேன்”

“அம்மா! ஜானும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கிறதை நீ புரிந்து கொள்ள மாட்டாயா?”

நாணயங்களைப் போல வார்த்தைகளும் நீண்ட காலப் புழக்கத்தினால் தேய்ந்து, பொருள் இழந்து போகின்றன. துரதிஷ்டவசமாக “நேசம்” எனும் வார்த்தை தனது மதிப்பை இழந்து திரளான பாவங்களை மூடப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

“பொரியலை நேசிக்கிறேன்”, எனக் கூற பயன்படுத்தப்படும் அதே “நேசம்” என்ற சொல்லை எப்படி ஒரு மனிதன் தனது மனைவியிடம் உள்ள தன் அன்பை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்த முடியும்? (பொதுவாக தமிழில் “விரும்புகிறேன்”, “பிடிச்சிருக்கு”, எனும் வார்த்தைகள் மனிதர்களை நேசிப்பதற்கும், அ.றிணைப் பொருட்களை நேசிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவே!) வார்த்தைகளை கவனக்குறைவாக உபயோகிக்கும் போது, அவை அர்த்தம் குறைந்தோ அல்லது அர்த்தம் இல்லாமலோ போய்விடுகின்றன. அதிகப் புழக்கத்தினால் கிழிந்து போகும் ரூபாய் நோட்டைப் போல் ஆகிவிடுகின்றன.

மெய்வாழ்வை விளக்கும் போது, யோவான் மூன்று வார்த்தைகளை திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்துகிறார். அவையாவன: ஜீவன், அன்பு, ஒளி என்பவைகளே. கிறிஸ்தவ அன்பின் பொருளை உரைக்கவே யோவான் தனது நிருபத்தில் மூன்று பகுதிகளைப் பயன்படுத்துகிறார். அன்பு, ஜீவன், ஒளி இம்மூன்றும் ஒன்றாயச் சேர்ந்தவை. 1யோவான் 2:7-11; 1யோவான் 3:10-24; 1யோவான் 4:7-21 இம் மூன்று பகுதிகளை, இவற்றிற்கு இடையே வரும் வசனங்களைத் தவிர்த்து விட்டு வாசித்துப் பார்த்தால், அன்பு, ஜீவன், ஒளி இம்மூன்றையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாது என்பது விளங்கும்.

கிறிஸ்தவ அன்பு எவ்வாறு ஒளியாலும், இருளாலும் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை தற்போது கற்கும் பாடத்தில் காணலாம். (1யோவான் 2:7-14) ஒளியிலே நடக்கிற, அதாவது தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிற ஒரு கிறிஸ்தவன் தனது கிறிஸ்தவ சகோதரனை நேசிக்கக் கூடியவன். 1யோவான் 3:10-24-ல் கிறிஸ்தவ அன்பு என்பது ஜீவன் அல்லது மரணம் என்பவையோடு தொடர்புடையது என்று அறிகிறோம். வெறுப்பிலேயே வாழ்வது ஆவிக்குரிய மரணத்தில் வாழ்வதாகும். 1யோவான் 4:7-21-ல் கிறிஸ்தவ அன்பானது சத்தியத்தோடும், வஞ்சகத்தோடும் தொடர்புடையது என்று பார்க்கிறோம். (1யோவான் 4:6 காண்க). நாம் தேவனுடைய அன்பு இன்னதென்று அறிகிறோம். அவ்வன்பை அவ்வாறே மற்றவர்களுக்கும் தருகிறோம்.

மேற்கூறிய மூன்று வசனப் பகுதிகளிலும் விசுவாசிகள் ஏன் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்க வேண்டும் என்பதற்கான மூன்று சரியான காரணங்களைக் காண்கிறோம்.

- i நாம் அன்புகூரும்படி தேவன் நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். (1யோவான் 2:7-11)
- ii நாம் தேவனால் பிறந்தவர்கள். நமக்குள் தேவ அன்பு வாசம் செய்கிறது. (1யோவான் 3:10-24)
- iii தேவன் முதலாவதாக நம்மீதுள்ள தமதன்பை வெளிப்படுத்தினார் (1யோவான் 4:7-21)

“நாம் தேவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்ததினால் அல்ல, அவர் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து...” என்று வாசிக்கிறோம்.

யோவான் அன்பைக் குறித்து எழுதியது மட்டுமன்றி, அதைச் செயல்படுத்தவும் செய்கிறார். அவர் தனது வாசகர்களை அழைக்கும் சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்று “பிரியமானவர்களே” என்பதாகும். அவர்கள் மீது அவ்வளவு அன்பு செலுத்தினார். தனது சவிசேஷத்திலும், நிருபங்களிலும் அன்புக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தபடியால், யோவான் “அன்பின் அப்போஸ்தலன்” என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஆனால் யோவான் எல்லாக் காலங்களிலும் அன்பின் அப்போஸ்தலனாக இருந்ததில்லை. யோவானுக்கும், அவரது சகோதரனாகிய யாக்கோபுக்கும் இயேசுகிறிஸ்து இடிமுழக்கத்தின் மக்களென்று பொருள்படும் “பொவனெர்கேஸ்” எனும் பட்டப் பெயரைக் கொடுத்தார் (மாற்கு 3:17). அவர்களது கோப உணர்வு அவ்வளவு

பிரசித்தமானது. வேறொரு சூழ்நிலையில் இவ்விருவரும் சமாரியர்களின் கிராமத்தை வானத்திலிருந்து அக்கினியை இறக்கி அழிக்க விரும்பினர் (லூக்கா 9:51-56).

புதிய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டபடியால், அம்மொழியிலுள்ள நுணுக்கமான பொருள் செறிவுள்ள வார்த்தைகளை எழுத்தாளர்கள் பயன்படுத்தினார்கள். தமிழில் “அன்பு” எனும் வார்த்தைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கிரேக்கச் சொல் “அகாபே” என்பதாகும். மனிதர் மீது தேவன் காட்டும் அன்பிற்கும், கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் காட்டும் அன்பிற்கும், தேவன் தமது சபையின் மீது காட்டும் அன்பிற்கும் “அகாபே” என்னும் பதமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (எபேசியர் 5:22-33).

அன்பைக் குறிக்க கிரேக்க மொழியில் “..பீலீயா” எனும் பதமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதற்கு நட்பு ரீதியான அன்பு எனும் பொருளுண்டு. “அகாபே” யைப் போன்ற ஆழமான, தெய்வீகமான அர்த்தம் இதற்கில்லை. இனக்கவர்ச்சியான காதலுக்கு “ஏரோஸ்” எனும் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது இப்பதம் புதிய ஏற்பாட்டில் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

வியப்பிற்குரிய விஷயம் என்னவெனில், கிறிஸ்தவ அன்பானது பழையபழையதும், புதியபழையதாய் இருக்கிறது (1யோவான் 2:7-8). இது ஒரு முரண்பாடு போலத் தோன்றலாம். “அன்பு” என்பதே புதிய ஒரு காரியமல்ல. மனிதர் தேவனிடமும், ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பாயிருக்கவும் வேண்டும் என்கிற கற்பனை புதிதல்ல! இயேசுகிறிஸ்துதாமே பழைய ஏற்பாட்டின் இவ்விரு கற்பனைகளையும் இணைத்து (உபாகமம் 6:5; லேவியராகமம் 19:18), அவை நியாயப்பிரமாணத்தையும், தீர்க்கதரிசனங்களையும் தொகுத்து உரைப்பதாகக் கூறினார் (மாற்கு 12:28-34).

இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகத்திற்கு வரும் முன்னே, தேவனிடத்தில் அன்புகூருவதும், மனிதர் தம்மில் தம்மில் அன்பு கூருவதும் பழமையான, பழக்கத்திலிருந்த கடமைகளாக இருந்தன.

இப்படியிருக்க, “ஒருவரிலொருவர் அன்பு கூருங்கள்” எனும் கற்பனை எப்படிப் புதிய கற்பனையாக இருக்கிறது? (1யோவான் 2:8). இதற்கு மீண்டும் நாம் கிரேக்கச் சொற்களின் உதவியைத்தான் நாட வேண்டியிருக்கிறது.

“புதிய” என்பதற்குக் கிரேக்கர்கள் இருவேறு சொற்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஒன்று “கால அளவில் புதியதாய் வந்த” எனும் பொருளிலும், மற்றொன்று “தரத்தின் அடிப்படையில் புதியது” எனும் பொருளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. உதாரணமாக சமீபத்தில் வாங்கிய ஒரு காரைப் பற்றிக் கூறுகையில், முதலில் சொன்ன சொல் பயன்படுத்தப்படும். ஆனால் முற்றிலும் புதிதான நவீனமான புரட்சிகளோடு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு காரைக் குறித்துப் பேசும்போது இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட சொல் பயன்படுத்தப்படும். ஆங்கிலத்திலே Recent (சமீபகாலத்திய), புதிய (Fresh) (முன்னே அறியப்படாத) எனும் சொற்களுக்கு ஒப்பானவை அவை.

“ஒருவரிலொருவர் அன்பு கூருங்கள்” எனும் கற்பனை கால அளவின்படி புதியதல்ல, ஆனால் தரநிர்ணயத்தின்படி புதியது. இயேசுகிறிஸ்துவின் நிமித்தம் இப்பழைய கற்பனை புதிய அர்த்தத்தைத் தருகிறது. இக்கற்பனையானது மூன்று விதங்களில் புதியது என்று 1யோவான் 2:7-11-மூலம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

1. வற்புறுத்திக் கூறப்பட்ட விதம் புதியது (1யோவான் 2:7)

1யோவான் 2:3-6-ல் யோவான் “கற்பனைகளைப்” பற்றிப் பொதுவாகக் கூறியிருந்தார். ஆனால் இப்போது தனியொரு கட்டளை மீது தனிக்கவனம் செலுத்துகிறார். பழைய ஏற்பாட்டில் “ஒருவரையொருவர் அன்புகூருங்கள்” எனும் கற்பனை பல கற்பனைகளில் ஒன்றாகும். ஆனால் இப்போது இந்தப் பழைய ஏற்பாட்டுக் கற்பனையானது, அவைகளிலிருந்து தனித்து எடுக்கப்பட்டு சிறப்பான ஒரிடத்தைப் பெறுகிறது.

எல்லாக் கற்பனைகளுக்கும் மேலாக எப்படி ஒரே ஒரு கற்பனை உயர்ந்திருக்க முடியும்? “அன்பானது தேவனுடைய பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது” (ரோமர் 13:8-10) என்கிற உண்மையைக் கொண்டு இது விளக்கப்படுகிறது.

மேலை நாடுகளில் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை சரியாகக் கவனிக்காமல் அலட்சியப்படுத்தினால் தண்டிக்கப்படுவார்கள், சட்டத்தின் மீதுள்ள அச்சத்தால் யாரும்

தங்கள் பிள்ளைகளை அங்கே நேசித்துப் பராமரிப்பதில்லை. மாறாகப் பிள்ளைகளின் மீதுள்ள அன்பின் நிமித்தமாகவே பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைப் போற்றிப் பராமரிக்கின்றனர்.

அது போலவே “ஒருவரிலொருவர் அன்பு கூருங்கள்” எனும் கற்பனையானது அச்சத்தின் நிமித்தமல்ல, அன்பின் நிமித்தமே தேவகற்பனையின் நிறைவேறுதலாகிறது. மனிதரை நாம் நேசிக்கும் போது அவர்களைப் பற்றிப் பொய் சொல்ல மாட்டோம். அவர்களைக் கொல்லும் ஆசையும் நமக்கிராது. தேவனிடம் அன்புகூருவதும், மற்றவர்களிடம் அன்புகூருவதும் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய நம்மைத் தூண்டுகின்றன. கிறிஸ்தவ அன்பினால் ஒருவர் செயல்படும்போது, தேவனுக்குக் கீழ்படிந்து, மற்றவர்களுக்கும் சேவை செய்வார். அது அச்சத்தின் நிமித்தம் அல்ல, அன்பின் நிமித்தமே!

எனவேதான் யோவான் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருங்கள் என்பது ஒரு புதிய கற்பனை என்கிறார். வற்புறுத்திக் கூறும் விதத்தில் அது புதியது. அநேக கட்டளைகளில் அதுவும் ஒன்று என்றல்ல. எல்லாக் கட்டளைகளுக்கும் மேலான இடம் அதற்கு அளிக்கப்படுகிறது.

வேறு ஒரு விதத்திலும் இக்கட்டளையின் வலியுறுத்தல் புதிதாக உள்ளது. எப்படியெனில் கிறிஸ்தவ வாழ்வின் தொடக்க நிலையிலேயே இது முதலிடம் பெறுகிறது. “அந்தப் பழைய கற்பனை நீங்கள் ஆதி முதல் கேட்டிருக்கிற வசனந்தானே” (1யோவான் 2:7) “ஆதிமுதல்” எனும் சொற்றொடர் இரண்டு விதங்களில் யோவானின் நிருபத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 1யோவான் 1:1-ல் கிறிஸ்துவின் நித்தியத்தன்மை குறித்துக் குறிப்பிடும் போது “ஆதி முதல்” அவர் இருந்தார் என வாசிக்கிறோம். இதற்கு இணையாக யோவான் 1:1-ல் “ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது” என வாசிக்கிறோம்.

ஆனால் 1யோவான் 2:7-ல் “கிறிஸ்தவ வாழ்வின் துவக்கம்” குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒருவரிலொருவர் அன்புகூர வேண்டுமென்கிற கட்டளை நமது கிறிஸ்தவ அனுபவத்தோடு இணைக்கப்படும் பிற்சேர்க்கை அல்ல. ஒருவேளை தேவன் இரண்டாம் முறையாக ஆலோசித்து அதைக் கூறினாரோ? அப்படியல்ல! இயேசுகிறிஸ்துவை நாம்

விசுவாசிக்கத் தொடங்கின அந்த நாள்முதலே நமது உள்ளத்தில் இக்கட்டளை இடம் பெறுகிறது.

அப்படியிராவிடில் யோவான் பின்வருமாறு எழுதியிருக்க மாட்டார். “நாம் சகோதரரிடத்தில் அன்புசூருகிறபடியால், மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்கு உட்பட்டு இருக்கிறோம் என்று அறிந்திருக்கிறோம்”. (3:14) ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவும், “நீங்கள் ஒருவரிலொருவர்

அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்து கொள்வார்கள் என்றார்” (யோவான் 13:35).

இரட்சிக்கப்படாத ஒருவன் அவனுடைய சுபாவத்தின்படி சுயநலக்காரனாக, வெறுப்பு நிறைந்தவனாக இருக்கலாம். புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையை நேசிக்கும் நாம் வேறு ஒரு உண்மையையும் ஒத்துக் கொள்கிறோம். அதென்னவெனில் அக்குழந்தை தன்னை மையமாகக் கொண்டே, இவ்வுலகம் அதன் தொட்டிலைச் சுற்றி வருகிறது என்று எண்ணுவதுதான். இச்சிறுபிள்ளை இரட்சிக்கப்படாத ஒருவனுக்கு மாதிரியாக அமைகிறது. “ஏனெனில் முற்காலத்திலே நாமும் புத்தியீனரும், கீழ்ப்படியாதவர்களும், வழிதப்பி நடக்கிறவர்களும், அடிமைப்பட்டவர்களும், தூர்க்குணத்தோடும் பொறாமையோடும் ஜீவனம் பண்ணுகிறவர்களும், பகைக்கப்படத்தக்கவர்களும், ஒருவரையொருவர் பகைக்கிறவர்களுமாயிருந்தோம் (தீத்து 3:3) திருத்தம் செய்யப்படாத அவிசுவாசியின் இப்புதைப்பதம் அழகற்றதாக இருக்கிறது. ஆனால் அது துல்லியமானது. மறுபடி பிறக்காத பலர் மேற்கூறிய சுபாவங்களை வெளிக்காட்டாமல் இருந்தாலும், மாம்சத்தின் கிரியைகள் அவர்களிடம் இயற்கையாகவே கொட்டிக் கிடக்கும் (கலாத்தியர் 5:19-21).

ஒரு பாவி கிறிஸ்துவை நம்புகிற போது, அவன் புதிய ஜீவனையும், புதிய சுபாவத்தையும் பெற்றுக்கொள்கிறான். ஆவியானவர் அவனுக்குள் வந்து வாசம் பண்ணுகிறார். ஆவியானவரால் தேவ அன்பு அவனுடைய இருதயத்தில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது (ரோமர் 5:5) ஒரு புதிய விசுவாசிக்கு தேவன் அன்பைக் குறித்து நீண்ட பிரசங்கம் செய்ய வேண்டியதில்லை. நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கும்படிக்கு தேவனால் போதிக்கப்பட்டவர்களாய்

இருக்கிறீர்களே! (1தெசலோனிக்கேயர் 4:9). ஒரு புதிய விசுவாசி தான் முன்பு வெறுத்த தேவனையும், தேவப்பிள்ளைகளையும் இப்போது நேசிப்பதைக் கண்டுகொள்கிறான்.

இப்படியாக “ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருங்கள்” எனும் கற்பனையானது வலியுறுத்தலில் புதியது. கிறிஸ்து நமக்குத் தந்த முக்கியமான கற்பனைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். (யோவான் 13:34) இக்கட்டளை புதிய ஏற்பாட்டில் குறைந்தது பன்னிரண்டு தடவையாவது திரும்பத் திரும்ப கூறப்பட்டுள்ளது. (யோவான் 13:34; 15:9,12,17; ரோமர் 13:8; 1தெசலோனிக்கேயர் 4:9; 1பேதுரு 1:22; 1யோவான் 3:11,23; 4:7,11,12; 2யோவான் 5). மேலும் சகோதர அன்பைக் குறித்தும் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

கிறிஸ்தவ அன்பின் பொருளை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அது ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துப்போகப் படிப்படியாகச் செய்து கொண்டுபோகும். உணர்ச்சி பூர்வமான ஆழமற்ற எழுச்சி அல்ல. அது உணர்ச்சிகளோடல்ல, தீர்மானங்களோடு தொடர்புடையது. சிலர் மீது நமக்கு உண்டாகும் நேசமும், ஈர்ப்பும் சித்தத்தோடு தொடர்புடையவை. உங்கள் மூலமாக அன்பு மற்றவர்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்று நீங்கள் எடுக்கும் தீர்மானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது தேவ அன்பு! அன்பு காட்டுவதாக நடிக்கக் கூடாது. மெய்யாகவே அன்பு கூருவதால், அப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும். இது மாய்மாலமல்ல, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதாகும்.

கிறிஸ்தவ அன்பிற்குச் சிறந்த விளக்கம் 1கெரிந்தியர் 13-ஆம் அதிகாரத்திலுள்ளது. அன்பற்ற கிறிஸ்தவ வாழ்வு ஏதுமற்றது.

ஆனால் “ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்” எனும் கட்டளை வலியுறுத்துதலில் மாத்திரம் புதிதல்ல. வேறு ஒருவிதத்திலும் அது புதியதே!

2. முன்மாதிரியாய் இருப்பதில் புதியது (1யோவான் 2:8)

“ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்” என்று யோவான் சுட்டிக்காட்டும் கட்டளை முதலாவது கிறிஸ்துவின் மூலம்

உண்மையாயிருக்கிறது. இப்போது அவரை நம்புகிறவர்களின் வாழ்விலும் உண்மையாயிருக்கிறது. இக்கட்டளைக்கு மிக உயர்ந்ததொரு உதாரணம் கிறிஸ்துவே!

தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் (4:8) எனும் வார்த்தை ஒரு எதிர்பார்ப்பை உண்டாக்குகிறது. ஒருவன் இயேசுவைக் காணும்போது, அன்பே உருவம் கொண்டு, தனக்கு மாதிரியாக நிற்பதைக் காண்கிறான்.

நாம் அன்பாயிருக்க அவர் கட்டளையிடும்போது, தாம் செய்யாத ஒன்றை நம்மைச் செய்யச் சொல்லும்படி அவர் கேட்கவில்லை. நான்கு சுவிசேஷங்களும் “அன்பின் ஆவியில்” வாழ்ந்த அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளே. சற்றும் அநுகூலமில்லாத சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து காட்டப்பட்ட வாழ்வு அது! “இந்த உன்னதமான கட்டளையின்படியே நான் வாழ்ந்தேன். அவ்வண்ணமே நீங்களும் வாழ உங்களுக்கு வல்லமை அளிப்பேன்” என்று அவர் கூறுகிறார்.

இயேசு கிறிஸ்து தாம் வாழ்ந்த வாழ்வையே அன்பின் ஓவியமாகக் காட்டுகிறார். வெறுப்புணர்வோ, காழ்ப்புணர்வோ அவர் காட்டவில்லை. நீதி நிறைந்த அவரது ஆத்மா சகல விதமான பாவத்தையும், கீழ்ப்படியாமையையும் வெறுத்தது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட பாவங்களைச் செய்த மக்களை அவர் வெறுக்கவில்லை. அவரது நீதியான நியாயத்தீர்ப்புகளில் கூட அன்பின் அடிநீரோட்டம் காணப்படுகிறது.

தமது பன்னிரண்டு சீஷர்களிடமும் அவர் காட்டிய அன்பு நம்மை தைரியப்படுத்துகிறது. தங்களில் யார் பெரியவன் என்று தர்க்கம் செய்த போதும், தங்களது எஜமானைக் காண விடாதபடி ஜனங்களை அவர்கள் தடைசெய்த போதும் அவரது உள்ளம் எப்படி உடைந்திருக்கும்! அவர்களில் ஒவ்வொருவரையும் தனிப்பட்ட முறையில் நேசித்துப் புரிந்து கொள்ளுமளவிற்கு அவருடைய உள்ளம் விசாலமாயிருந்தது. உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவசரமாகச் செயல் புரியும் பேதுருவை அவர் சகித்துக் கொண்டார். தோமாவின் அவிசுவாசத்தையும், யூதாளின் துரோகத்தையும் அவர் சகித்தார்.

“ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்” என்று கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து கூறியபோது, தாம் செய்ததை அவர்கள் செய்யும்படி கூறினார்.

அனைத்து மக்களிடமும் அவர் காட்டிய அன்பைப் பாருங்கள். ஆயக்காரரும், பாவிக்கும் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டார்கள் (லூக்கா 15:1) தரம் தாழ்ந்த ஒரு பெண் கூட அவரது பாதத்தில் கண்ணீர்விட முடிந்தது (லூக்கா 7:36-39). ஆவிக்குரிய பசியால் உந்தப்பட்ட போதகனாகிய நிக்கோதேமு அவரைத் தனியே இரவு நேரத்தில் காணமுடிந்தது (யோவான் 3:1-21). மூன்று நாட்கள் 4000 சாதாரண மக்கள் அவரது உபதேசத்தைக் கேட்க முடிந்தது. அவர்கள் அவரால் போஷிக்கப்பட்டார்கள் (மாற்கு 8:1-9). தமது கரங்களில் சிறு பிள்ளைகளை ஏந்திக் கொண்டார். விளையாடும் பிள்ளைகளைக் குறித்துப் பேசினார். போர்ச்சேவகர்கள் அவரைக் கல்வாரிக்கு இழுத்துச் செல்லும்போது, அவரைக் கண்டு அழுத பெண்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார்.

அவரது எதிரிகள் கூட அவரது அன்பால் தொடப்பட்டதுதான் அவ்வன்பின் உச்சகட்டம். தம்மைப் பிசாசோடு இணைத்துக் குற்றம் சாட்டிய மதத்தலைவர்களைக்கூடப் பரிதாபக் கண்ணோடு பார்த்தார் (மத்தேயு 12:24). எதிரிகள் அவரைப் பிடிக்க வந்த போது, பரலோக சேனையின் உதவியை நாடாமல், அவர்களின் கைகளில் தம்மை ஒப்புவித்தார். அவர்களுக்காகவும் அவர் மரித்தார்!

“ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலும் இல்லை” (யோவான் 15:13). கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து தமது சிநேகிதர்களுக்காக மட்டுமல்ல, சத்துருக்களுக்காகவும் மரித்தார். அவர்கள் அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தபோதுகூட, “பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும். தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது இருக்கிறார்களே” என்று அவர்களுக்காக ஜெபித்தார்.

“ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்” எனும் புதிய கட்டளைக்கு அவரது வாழ்வும், உபதேசமும், மரணமும் மாதிரியாக அமைந்தன. இதுவே இக்கற்பணையைப் புதிய கற்பணையாக்க உதவியாயிருந்தது. பழைய சத்தியத்தின், புதிய வெளிப்பாட்டை கிறிஸ்துவில் காண்கிறோம். “அன்பின் வாழ்வே ஆனந்த வாழ்வு. அதுவே வெற்றியுள்ள வாழ்வு”

எனும் பழைய சத்தியம் கிறிஸ்துவில் புதிதாக வெளிப்படுகிறது.

கிறிஸ்துவுக்குள் எது மெய்யாயிருக்கிறதோ, அது ஒவ்வொரு விசுவாசியின் வாழ்விலும் மெய்யாயிருக்க வேண்டும் “அவர் இருக்கிற பிரகாரமாகவே நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்” (1யோவான் 4:17). கிறிஸ்தவ அன்பின் வாழ்வையே ஒரு விசுவாசி வாழவேண்டும். ஏனெனில் “இருள் நீங்கிப் போகிறது, மெய்யான ஒளி பிரகாசிக்கிறது” (2:8). ஒளியிலே நடக்க வேண்டியதன் கட்டாயத்தை இது நினைவுப்படுத்துகிறது. இருவிதமான வழிகளின் முரண்பாடு இங்கு காணப்படுகிறது. ஒளியிலே நடப்பவர்கள் அன்பைச் செயல்படுத்துகின்றனர். இருளிலே நடப்போர் வெறுப்பைக் காட்டுகிறார்கள் வேதாகமம் இச்சத்தியத்தைத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துகிறது.

“இருள் நீங்கிப் போகிறது”. ஆனால் ஒளியானது இன்னும் முழுமையாக இவ்வுலகின் மீது வீசவில்லை. ஒரு விசுவாசியின் வாழ்வின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் இன்றுவரை அது ஊடுருவவில்லை.

கிறிஸ்து பிறந்தபோது, “உன்னதத்திலிருந்து தோன்றிய அருணோதயம்” (லூக்கா 1:79) உலகைச் சந்தித்தது. கிறிஸ்துவின் பிறப்பு மனுக்குலத்திற்கு ஒரு புதிய நாளின் தொடக்கம்! அவர் மனிதர் முன் வாழ்ந்து, போதித்து, ஊழியஞ் செய்த போது ஜீவ ஒளியை, அன்பின் ஒளியைப் பரவச்செய்தார். “இருளில் இருக்கிறவர்களுக்கு வெளிச்சம் உதித்தது” (மத்தேயு 4:15)

ஒளியின் வல்லமைக்கும், இருளின் வல்லமைக்கும் இடையே இவ்வுலகில் ஒரு போராட்டமுண்டு. “அந்த ஒளி இருளிலே பிரகாசிக்கிறது. இருளானது அதைப் பற்றிக் கொள்ளவில்லை (யோவான் 1:5). சாத்தான் இருளின் அதிபதியாகப் பொய்யினாலும், வெறுப்பினாலும் தனது இராஜ்ஜியத்தை விரிவாக்குகிறான். கிறிஸ்துவோ “நீதியின் சூரியனாக” (மல்கியா 4:2) சத்தியத்தினாலும், அன்பினாலும் தமது இராஜ்ஜியத்தை விரிவாக்குகிறார்.

இன்று கிறிஸ்துவின் இராஜ்ஜியத்திற்கும் சாத்தானின் இராஜ்ஜியத்திற்கும் இடையே போராட்டம் உண்டு. ஆனால் “நீதிமான்களுடைய பாதை நடுப்பகல் வரைக்கும்

அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியன் போலிருக்கும்” (நீதிமொழிகள் 4:18).

இருளானது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அற்றுப் போகிறது. ஒளியானது மென்மேலும் பிரகாசமாக நம் இதயங்களில் பிரகாசிக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவே அன்பின் “அடிப்படை அளவாக” இருக்கிறார். “நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” (யோவான் 13:34). “நான் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறது போல, நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய கற்பனையாயிருக்கிறது” (யோவான் 15:12). இதர கிறிஸ்தவர்களின் அன்புடன் நமது அன்பை அளந்து பார்க்கலாகாது. சிலரது வாழ்வு ஒரு உதாரணமாக அல்ல, உபயோகமற்ற நடிப்பாக இருப்பது உண்மைதான். நமது அன்பைக் கிறிஸ்துவின் அன்புடன் ஒப்பிட்டு அளந்து பார்க்க வேண்டும்.

3. அனுபவத்தில் புதியது (1 யோவான் 2:9-11)

ஒளி, இருளின் விளக்கங்களைத் தொடர்ந்து பார்ப்போமா? ஒரு கிறிஸ்தவன் ஒளியிலே நடந்து, தேவனோடு ஐக்கியமாயிருந்தால், தேவனுடைய குடும்பத்தில் இருக்கும் மற்றவர்களோடும் ஐக்கியமாயிருப்பான். அன்பும், ஒளியும் கைகோர்ப்பது போல இருளும், வெறுப்பும் இணைந்தே இருக்கும். கிறிஸ்தவ அன்பைக் குறித்துப் பேசுவது எளிது. செயல்படுத்துவது அரிது. அவ்வன்பு பேச்சளவில் நிற்பதல்ல (வசனம்.9). ஒரு கிறிஸ்தவன் தன் சகோதரர்களை நேசிப்பதாகக் கூறியும், (சிலவேளைகளில் பாடியும்), ஒரு விசுவாசியை வெறுத்தால், அவன் பொய்யனே! வேறுவிதமாய்க் கூறினால், ஒரே சமயத்தில் அடுத்த விசுவாசியோடு ஐக்கியமில்லாமல், பிதாவுடன் ஐக்கியமாயிருப்ப தென்பது கூடாத செயல்.

உள்ளூர் சபையை தேவன் நிறுவ இதுவே காரணம். தன்னந்தனியே ஒருவன் கிறிஸ்தவனாக இருக்க முடியாது. தேவப் பிள்ளைகளோடு ஐக்கியமின்றி ஒருவரும் முழுமையாக வளருகிற கிறிஸ்தவ வாழ்வை வாழ முடியாது.

கிறிஸ்தவ வாழ்விற்கு இரு உறவுகள் உண்டு. மேல் நோக்கு உறவு - தேவன்பால். சம நோக்கு உறவு - மனிதர்பால். தேவன் இணைத்ததை மனிதன் பிரிக்காதிருப்பானாக! இவ்விரு உறவுகளிலும் ஒருவர் பேரில் ஒருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும்.

மலைப்பிரசங்கத்தில் கிறிஸ்து இதை எடுத்துரைக்கிறார். (மத்தேயு 5:21-26). தன் சகோதரனோடு தீராத வழக்கு இருக்கும் வரை, தொழுகைக்கு வந்த அவனுடைய காணிக்கை பலிபீடத்தின் மேல் அங்கீகரிக்கப்படாததாகவே இருக்கும் என்று கிறிஸ்து கூறிய வார்த்தைகள் கவனிக்கத் தக்கவை.

ஆராதிக்க வந்தவருக்குச் சகோதரன் பேரில் குறை இல்லை. ஆனால் அந்தச் சகோதரனுக்கு ஆராதிக்க வந்தவர் பேரில் குறை உண்டு. நமக்கெதிராகத் தவறு நடந்திருந்தாலும், தவறு செய்தவர்கள் நம்மிடம் வரும்வரை காத்திராமல் நாம் அவர்களிடம் போக வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில், நாம் கடைசிக் காசைக் கொடுத்துத் தீர்க்குமளவும், ஆவிக்குரிய நியாயத்தீர்ப்பாகிய காவலில் போடப்படுவோம் என்று கிறிஸ்து எச்சரிக்கிறார் (மத்தேயு 18:21-35). மன்னிக்காத, அன்பற்ற ஆவிக்கு நாம் இடமளித்தால், நமக்கு நாமே தீமை செய்கிறவர்களாவோம்.

சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை நாம் முன்னரே கண்டோம் (1யோவான் 1:6,8,10: 2:4,6). வாய்ப்பந்தல் போடும் கிறிஸ்தவ வாழ்வு எளிது. சரியான பாடல் பாடி, சரியான சொற்களுடன் ஜெபித்து, வாயளவில் வாழ்வது எளிதே! நாம் ஆவிக்குரியவர்கள் என்றெண்ணி நம்மையே வஞ்சித்துக் கொள்ளலாம். மலைப் பிரசங்கத்தில் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து இதைக்குறித்தும் போதிக்கிறார். நாம் சொல்கிற எதுவும், நமது பண்பின் வெளிப்பாடாக அமைதல் வேண்டும். நம் வார்த்தைகளுக்கு வலுவூட்ட, உறுதி மொழிகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தைகளைச் சேர்க்கக் கூடாது. நாம் “ஆம்” என்றால் அதன் பொருள் “ஆம்” என்றுதான் இருக்க வேண்டும். “இல்லை” என்றால் அது “இல்லை” என்றே பொருள் தர வேண்டும்.

“நாம் ஒளியிலே இருக்கிறோம்” எனக் கூறினால், சகோதர அன்பால் அதை நிரூபிக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்களுக்கு உடனடியாக அன்பும், அரவணைப்பும் தேவை. ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்காக ஏங்குபவர்கள் பலர்!.

“அன்புக்குக் (காதலுக்கு) கண்ணில்லை” எனும் வழக்குக்கு மாறாக கிறிஸ்தவ அன்பு கண்ணற்றதல்ல. கிறிஸ்தவ அன்பைக் கைக்கொள்ளும் போது, நமது வாழ்வு மென்மேலும் பிரகாசிப்பதைக் காணவியலும். வெறுப்பு வாழ்வை இருளாக்கிவிடும்! கிறிஸ்தவ அன்பு ஊற்றெடுத்து ஓடும்போது, ஆவிக்குரிய காரியங்களில் அதிக உணர்வையும் புரிந்து கொள்ளுதலையும் பெறுகிறோம். எனவேதான் பவுல், “மேலும் உத்தமமானவைகளை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதாக உங்கள் அன்பானது அறிவிலும், எல்லா உணர்விலும் இன்னும் அதிகமாய்ப் பெருகவும்... வேண்டுதல் செய்கிறேன்” (பிலிப்பியர் 1:9) என்கிறார். தன் சகோதரனிடத்தில் அன்புகூரும் கிறிஸ்தவனே தெளிவான பார்வையை உடையவன்.

எஸ்தரின் புத்தகம், வேதாகமத்தில் எந்தப் புத்தகத்தையும் விட வெறுப்புணர்வின் குருடாக்கும் தன்மையை விவரிக்கிறது. அநேக யூதர்கள் சிறையிருப்பில் இருந்த போது, பாரசீகத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவை! ராஜாவின் பிரதானிகளில் ஒருவனாகிய ஆமானுக்கு யூதர்களென்றாலே பற்றி எரியும் வெறுப்பு. அந்த இனத்தை முழுமையாக அழித்தால்தான் அவனது வெறுப்பு அடங்கும்.

யூதர்கள்தான் வெல்வார்களென்றும், தான் தோற்றுப் போவோமென்பதையும் அறியாமல், குருட்டாட்டம் பிடித்துச் சதித்திட்டம் தீட்டுகிறான்.

இன்றும் கூட வெறுப்பானது ஜனங்களைக் குருடாக்குகிறது.

கிறிஸ்தவ அன்பானது ஆழமற்ற உணர்ச்சியோ, கடந்து போய்விடும் மன எழுச்சியோ அல்ல. சில கிறிஸ்தவ ஆராதனைகளில் இதைக் காணலாம். கிறிஸ்தவ அன்பு நடைமுறையில் வெளிப்படுவது! வாழ்வின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளுடன் அது பொருந்தக்கூடியது. “ஒருவரில் ஒருவர்” எனும் குறிப்புகளைப் புதிய ஏற்பாட்டில் நீங்கள் காணும் போது, “ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்” என்பது எவ்வளவு நடைமுறைக்கு ஏதுவானது என்றறியலாம். இருபதுக்கும் மேற்பட்ட குறிப்புகள் இருப்பினும் சில மட்டும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

- † நீங்களும் ஒருவருடைய கால்களை ஒருவர் கழுவக் கடவீர்கள் (யோவான் 13:14)
- † ஒருவர் பேரிலொருவர் பட்சமாயிருங்கள் (ரோமர் 12:10)
- † ஒருவரோடொருவர் ஏக சிந்தையுள்ளவர்களாயிருங்கள் (ரோமர் 12:16)
- † ஒருவரையொருவர் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்காதிருங்கள் (ரோமர் 14:13)
- † ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் (ரோமர் 15:7)
- † ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்ல..... (ரோமர் 15:14)
- † ஒருவருக்கொருவர் பக்தி விருத்தி உண்டாகும்படி செய்யுங்கள் (1தெசலோனிக்கேயர் 5:11)
- † ஒருவர் பாரத்தை ஒருவர் சுமந்து..... (கலாத்தியர் 6:2)
- † உங்கள் குற்றங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிக்கையிட்டு..... (யாக்கோபு 5:16)
- † ஒருவரையொருவர் உபசரியுங்கள் (1பேதுரு 4:9)

சுருங்கக் கூறின் இதர கிறிஸ்தவர்களில் அன்பு கூருவதென்றால், தேவன் நம்மையும், அவர்களையும் எப்படி நடத்துகிறாரோ அது போலவே அவர்களையும் நடத்துவதுதான்! நடத்தையிலும், மனோபாவத்திலும் வெளிப்படாத அன்பு கபடமானது.

சகோதரரிடம் அன்புகூராத விசுவாசிக்கு நிகழ்வதென்ன? முதலிலேயே ஒரு துயரமான முடிவைக் கண்டோம். அவன் ஒளியிலே இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும், இருளில்தான் இருக்கிறான் (1யோவான் 2:9). அவன் காண்கிறேன் என்றாலும், வெறுப்பின் இருளானது அவனைக் குருடாக்கியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்களே விசுவாசிகளின் கூடுகைகளில் குழப்பம் உண்டாக்குகிறவர்கள். அதிக அறிவுள்ள, ஆவிக்குரிய பலசாலியாகத் தன்னை அவன் எண்ணிக் கொள்வான். ஆனால் உண்மையிலேயே அவன் மிகக்குறைவான உணர்வுள்ள சிறு குழந்தையாயிருக்கிறான். அவன் அதிக சிரத்தையுடன் வேதத்தை வாசித்து, உண்மையாக ஜெபித்து வந்தாலும், சகோதரனை வெறுப்பானாகில், அவன் பொய்யிலே வாழ்கிறான்.

இரண்டாம் துயர முடிவு என்னவெனில், அப்படிப்பட்டவன் இடறலுக்கு ஏதுவானவன் ஆகிறான் (வசனம் 10). அன்பற்ற ஒரு விசுவாசி தனக்குத்தானே கேடுண்டாக்கிக் கொள்வது மோசமானது தான். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அவன் கேடுண்டாக்கினால், நிலைமை அதிக மோசமாகிவிடும். இடறுவதற்கு ஏதுவானவை வழியில் கிடக்கும் போது, இருளில் நடப்பது ஆபத்தானது. அன்பற்ற ஒருவன் தானும் இடறி, மற்றவர்களையும் இடறச் செய்கிறான்.

இருண்ட ஒரு தெருவின் வழியாக நடந்து கொண்டிருந்த ஒருவன் ஓர் ஒளிக்கற்றை ஏந்தி கொண்டு தன்னை நோக்கித் தடுமாறித் தடுமாறி வருவதைக் கண்டான். ஒரு நோயாளியோ அல்லது குடிகாரனோ நடந்துவருவதாக எண்ணின அவனுக்கு ஓர் வியப்பு! ஏனெனில் வெண்மையான கோலை ஒரு கையிலும், லாந்தர் விளக்கை மறுகையிலும் பிடித்தபடி ஒரு குருடன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

குருடனை வினாவின போது, அவன் அளித்த பதில் இதுதான்: “நான் காண்பதற்காக அல்ல. என்னை மற்றவர்கள் காண்பதற்காகவே விளக்கேந்தி வருகிறேன். குருடனாயிருப்பது என்னால் தவிர்க்க முடியாத காரியம். ஆனால் மற்றவர்கள் இடறி விழாமலிருக்க என்னால் உதவக் கூடுமே”!

இதர கிறிஸ்தவர்கள் இடறி விழாமலிருக்க நாம் செய்யக் கூடிய பேருதவி அவர்களிடம் அன்புகூருவதேயாகும். அன்பு நம்மைப் படிக்கற்களாக்குகிறது. ஆனால் வெறுப்பும், அதன் உறவினர்களான பெருமையும், விரோதமும் நம்மை இடறல் கற்களாக்குகின்றன. உள்ளூர் சபையிலே விசுவாசிகள் அன்புள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். இல்லையேல் அங்கு பிரச்சனைகளும், பிரிவினைகளும் உண்டாகும். நாம் ஒருவரையொருவர் தாங்கி உயர்த்தாமல், ஒருவர் மீது ஒருவர் பாய்ந்து விழுந்தால், நாம் மகிழ்ச்சியுள்ள ஆவிக்குரிய குடும்பத்தினர் ஆவது கடினம்.

இக்கருத்தை “வினாவிற்குரிய” நுட்பமான காரியங்களுடன் (ரோமர் 14:15) பொருத்திப் பார்ப்போம். விசுவாசிகள் பல்வேறு பின்னணியிலிருந்து வருகிறபடியால், அனைவரும் ஒத்துப் போவது கடினம். பவுலின் நாட்களில் போஜனம், பண்டிகைநாட்கள் போன்றவற்றைக் குறித்து மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். விக்ரிகரங் களுக்குப் படைக்கப்பட்டதைப் புசிப்பது தவறு என்று சிலர்

சூறினர். (அது மிகப்பெரிய தவறுதான்). வேறு சிலரோ ஓய்வுநாளாகக் கண்டிப்பாகக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்றனர். ஒரே பிரச்சனைக்குப் பல்வேறு முகங்களுண்டு. ஆனால் அனைத்திற்கும் அடிப்படைத் தீர்வு “ஒருவரிலொருவர் அன்பு கூருங்கள்” என்பதே! பவுல் இவ்வாறு எழுதுகிறார், “இப்படியிருக்க நாம் இனிமேல் ஒருவரையொருவர் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்காதிருப்போமாக. ஒருவனும் தன் சகோதரனுக்கு முன்பாகத் தடுக்கலையும், இடறலையும் போடலாகாதென்றே தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள்... போஜனத்தினாலே உன் சகோதரனுக்கு விசனமுண்டாக்கினால், நீ அன்பால் நடக்கிறவனல்ல. அவனை உன் போஜனத்தினாலே கெடுக்காதே. கிறிஸ்து அவனுக்காக மரித்தாரே! (ரோமர்14:13:15).

மூன்றாம் துயர முடிவு என்னவெனில், வெறுப்பானது விசுவாசியின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைத் தடைசெய்கிறது (1யோவான் 2:11). இருட்டில் நடக்கும் குருட்டு மனிதனுக்கு வழி எங்கே தெரியப் போகிறது? ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு அனுசூலமான சூழ்நிலை ஆவிக்குரிய ஒளியாகிய அன்பே! மலர்களும், கணிகளும் சூரிய வெளிச்சத்தை நாடுவதுபோல, தேவனுடைய பிள்ளைகள் வளர அன்பு தேவை.

“ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்” எனும் கட்டளை நமது அனுதின அனுபவங்களாலேயே புதிதாகிறது. வலியுறுத்தப்பட்ட விதத்தில் அது புதியதானதாகையால் “அன்பு முக்கியமானதுதான்” என ஏற்றுக்கொள்வது மட்டும் போதாது. தேவ அன்பின் முன்மாதிரியாகக் கிறிஸ்துவைக் காண்பது மட்டும் கூடப்போதாது. இவ்வன்பை நாம் நமது அனுபவத்தில் அறிந்திருக்க வேண்டும். அனுதின வாழ்வில் அன்பை அனுபவமாக்கினால், இக்கட்டளை புதிதாயிருக்கும்.

இதுவரை 1யோவான் 2:9-11-ன் எதிர்மறையான பகுதிகளைக் கண்டோம். இப்போது அதன் மறுபக்கத்தைக் காண்போமா? கிறிஸ்தவ அன்பை அனுபவ ரீதியாகக் கைக்கொள்ளும் போது, விளையும் விளைவுகள் என்ன?

முதலாவதாக, நாம் ஒளியிலே வாழ்ந்து, தேவனோடும், தேவனுடைய பிள்ளைகளோடும் ஐக்கியமாயிருப்போம்.

இரண்டாவதாக, நாம் இடறாமல் இருப்பது மட்டுமன்றி, மற்றவர்களுக்கு இடறலாகவும் இருக்க மாட்டோம்.

முன்றாவதாக, ஆவிக்குரிய வாழ்வில் நாம் முன்னேறுவோம். இங்கே நாம் அருவருப்பான மாம்சத்தின் கிரியைகளுக்கும் (கலாத்தியர் 5:19-21) அழகான ஆவிக்குரிய கனிகளுக்கும் (வசனம் 22,23) இடையிலான மாறுபாட்டை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

நாம் ஒளியிலே நடக்கும் போது “வேதவசனமாகிய விதை” (லூக்கா 8:11) முளைத்து, வேருன்றிக் கனிகளை விளைவிக்கும். ஆவியானவர் விளையச் செய்யும் முதற்கனி அன்பே!

ஆனால் அன்பு தனித்திருப்பதில்லை. அது சந்தோஷத்தை விளையச் செய்கிறது. வெறுப்பு மனிதனைக் கவலைக்குள்ளாக்கும் போது, அன்போ அவனை மகிழ வைக்கிறது.

மணவாழ்வு முறியும் நிலையிலிருந்த ஒரு தம்பதியினர் போதகர் ஒருவரைக் காணப் போனார்கள். மனச்சோர்வுடன் கணவன் கூறினார். “நாங்கள் இருவருமே இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் தான். ஆனால் இப்போது இருவரும் சேர்ந்து மகிழ்ச்சியாயில்லை. எங்கள் வீட்டில் மகிழ்ச்சி அற்றுப்போய் விட்டது”.

வேதகாமத்தின் வெளிச்சத்தில் ஆலோசனை கூறின போதகர் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தார். இருவரும் தங்கள் மனதில் அதிருப்தியையும், பகையையும் வளர்த்து வைத்திருந்தனர். இருவருமே ஒருவருக்கொருவர் எரிச்சலூட்டிய சிறு சிறு காரியங்களை நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போதகர் கூறினார், “உண்மையிலேயே நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்திருந்தால், மனதில் உண்டான காயங்களையெல்லாம் இப்படிப் பட்டியல் போட்டுப் பதிவு செய்து வைத்திருக்க மாட்டீர்கள். பகையானது கிருமிகளால் பாதிக்கப்பட்ட ஆறாத புண்ணாகி உங்கள் வாழ்வையே விஷமாக்கி விடும்”.

“அன்பு தீங்கு நினையாது” (1 கொரிந்தியர் 13:5) எனும் வசனத்தை வாசித்த போதகர் தொடர்ந்தார். “இதன் பொருள் என்னவெனில், அன்பானது பிறர் செய்த தவறுகளைப் பட்டியல் போட்டு மனதில் பதிவு செய்யாது என்பதுதான். நாம் உண்மையாகவே ஒருவரிடம் அன்புகூரும்போது திரளான பாவங்கள் மூடப்படும். மனதிலுண்டான காயங்களையும் அது ஆற்றி விடும்”.

போதகர் 1 பேதுரு 4:8 ஐயும் வாசித்தார். “எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒருவரிலொருவர் ஊக்கமான அன்புள்ளவர்களாயிருங்கள். அன்பு திரளான பாவங்களை மூடும்”

தம்பதியினர் அவ்விடம் விட்டுப் போகும் முன், அவர் கூறினார், “மனதில் மற்றவர்கள் செய்த தவறுகளைப் பட்டியலிட்டுப் பதிவு செய்யாமல், அவர்கள் உங்களை மகிழ வைத்த தருணங்களை எண்ணிப் பாருங்கள். மன்னிக்க மனமற்ற ஆவி விஷத்தை விளைவிக்கும். ஆனால் அன்பின் ஆவியோ நல்லவைகளையே கண்டு, நல்லவைகளையே நினைவு கூர்ந்து ஆரோக்கியத்தை வளர்க்கும்”.

அன்பிலே நடந்து கொள்ளும் ஒரு கிறிஸ்தவன் எப்போதும் புதிய சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறான், ஏனெனில் ஆவியின் கனி அன்பும், சந்தோஷமும்! அன்பையும், சந்தோஷத்தையும் கலக்கும் போது சமாதானம் உண்டாகிறது. அது பின்னர் பொறுமையை உண்டாக்குகிறது. கிறிஸ்தவ வளர்ச்சியின் இரகசியமே ஒளியிலும், அன்பிலும் நடந்து கொள்வதுதான். அன்பிலிருந்தே ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி தொடங்குகிறது.

நமது சுய சக்தியினால் நாம் கிறிஸ்தவ அன்பை உருவாக்க இயலாது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். இயற்கையாகவே நாம் வெறுப்பும் சுயநலமும் உள்ளவர்கள். தேவ ஆவியானவர் அன்பை நமது உள்ளங்களில் பெருக்கெடுத்து ஓடச்செய்வதால், நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருகிறோம். “மேலும் நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது.” (ரோமர் 5:5). ஆவியானவர் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருங்கள் எனும் கற்பனையை புதியதும், குதாகலமுமான அனுதின அனுபவமாக மாற்றுகிறார். நாம் ஒளியிலே நடந்தால், ஆவியானவர் அன்பை விளையச் செய்வார். நாம் இருளிலே நடந்தால், நமது சுயநலம் வெறுப்பை விளைவிக்கும்.

மெய்வாழ்வாகிய, கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை பழையன சிலவும், புதியன சிலவும் சேர்ந்த அழகான கலவை. ஆவியானவர் பழயனவற்றை எடுத்து நமது அனுபவத்தில் புதியதாக்குகிறார். நீங்கள் நின்று நிதானமாக யோசித்தால்,

ஆவியானவர் என்றும் மூப்பால் முதிர்ந்து போவதில்லை என விளங்கும். என்றும் இளமையோடிருப்பவர் அவர்!

ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து வாழ்ந்து, உபதேசித்து, மரித்து, உயிர்த்தெழுந்த போது அவரோடிருந்த ஒரே நபராகிய ஆவியானவர் மட்டுமே இன்று நம்மோடிருக்கிறார். அவர் மாத்திரமே “பழைய சத்தியங்களையெல்லாம்” அனுதின வாழ்வில் புதிய அனுபவங்களாக மாற்றக் கூடும்.

யோவான் எழுதின நிருபத்தில் இன்னும் பரபரப்பான அநேக சத்தியங்கள் உண்டு. “அன்புகூருங்கள்” எனும் இக்கட்டளைக்கு கீழ்ப்படியாவிடில், இந்நிருபத்திலுள்ள இதர சத்தியங்கள் இருட்டாகவே தோன்றும். இப்போது நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம் இதுதான். நம் உள்ளங்களை நாமே ஆராய்ந்து பார்ப்போம். ஏதாவது ஒரு சகோதரருக்கு விரோதமான எண்ணம் என் உள்ளத்தில் உண்டா. ஏதாவது ஒரு சகோதரன் எனக்கு விரோதமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரா? ஆராய்ந்து ஒப்புரவாவோம். மெய்வாழ்வு என்பது ஒரு நேர்மையான வாழ்வு. பேச்சளவில் அல்ல, செயலளவில் காட்ட வேண்டிய வாழ்வு அது! அது கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பைச் செயல் முறையாகக் காட்ட வேண்டிய வாழ்வு. மன்னிப்பதும், கருணையோடிருப்பதும், நீண்ட பொறுமையோடிருப்பதும் தான் அது! அதின் பொருள் மகிழ்ச்சியும், சமாதானமும், வெற்றியுமே!

ஒரே ஒரு வாழ்வு - அது அன்பின் வாழ்வே! ஏனெனில் அது மட்டுமே உண்மையானது!

தேவன் வெறுக்கும் அன்பு

1யோவான் 2:12-17

மருத்துவமனை ஒன்றை முதலாம் வகுப்பு மாணவர்கள் பார்வையிட்ட பிறகு, “ஏதாவது கேள்விகள் இருந்தால் கேட்கலாம்” என்று அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருந்த செவிலி சொன்னார்.

ஒரு சிறுவன், “இங்கே வேலை செய்பவர்கள் ஏன் அடிக்கடி கை கழுவிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டான்.

செவிலி ஞானமாகப் பதிலிறுத்தார். “அவர்கள் இரண்டு காரணங்களுக்காக கை கழுவுகிறார்கள். முதலாவதாக, அவர்கள் ஆரோக்கியத்தை நேசிக்கிறார்கள். இரண்டாவதாக, அவர்கள் நோய்க் கிருமிகளை வெறுக்கிறார்கள்”.

வாழ்வின் பலபகுதிகளில் அன்பும், வெறுப்பும் சேர்ந்தே காணப்படுகின்றன. மனைவியிடம் அன்புகூரும் ஒருவன் தன் மனைவிக்குப் பிடிக்காத காரியங்களை வெறுக்கிறான். “கர்த்தரில் அன்புகூருகிறவர்களே, தீமையை வெறுத்து விடுங்கள்” (சங்கீதம் 97:10). “உங்கள் அன்பு மாயமற்றிருப்பதாக. தீமையை வெறுத்து, நன்மையைப் பற்றிக்கொண்டிருங்கள்” (ரோமர் 12 : 9).

யோவானின் நிருபம் அன்பைச் செயல்முறைப்படுத்த நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. (1யோவான் 2:7-11). சரியான விதத்திலுள்ள அன்பைக் குறித்து அது கூறுகிறது. தீமையான அன்பைக் குறித்தும் எச்சரிக்கிறது. தேவன் வெறுக்கும் அன்பு “உலக சிநேகம்” என்பதே!

ஒரு கிறிஸ்தவன் உலகத்தை ஏன் நேசிக்கக்கூடாது என்பதற்கு நான்கு காரணங்கள் உண்டு.

1. உலகம் எத்தன்மையானது என்பதொரு காரணம்.

புதிய ஏற்பாட்டு வார்த்தையான “உலகம்” மூன்று வெவ்வேறு பொருள்களை உடையது. சில வேளைகளில் அது “பௌதீக உலகத்தை”க் குறிக்கிறது. அதாவது இந்த “பூமி” யைக் குறிக்கிறது. “உலகத்தையும் அதிலுள்ள

யாவற்றையும் உண்டாக்கின தேவனானவர்.....”
(அப்போஸ்தலர் 17:24).

அவ்வாற்றை மனுக்குலத்தை, உலகிலுள்ள மக்களையும் குறிக்கிறது. தேவன் இவ்வளவாய் “உலகத்தில்” அன்பு கூர்ந்தார் (யோவான் 3:16). சில நேரங்களில் இவ்விரு கருத்துக்களும் இணைந்து வெளிப்படுகின்றன. அவர் (கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து) உலகத்தில் இருந்தார். உலகம் (பூமி) அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று. உலகமோ (மனுக்குலம்) அவரை அறியவில்லை (யோவான் 1:10).

ஆனால் “உலகத்திலே அன்புகூராதிருங்கள்” எனும் வசனம் இயற்கையான பூமியையோ, மனுக்குலத்தையோ குறிக்கவில்லை. தேவன் சிருஷ்டித்த பூமியையும், அதன் அழகையும், பயனையும் கிறிஸ்தவர்கள் மெச்சிக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஏனெனில் அவர் “நாம் அனுபவிக்கிறதற்குச் சகலவித நன்மைகளையும், நமக்குச் சம்பூர்ணமாய்க் கொடுத்திருக்கிறார்” (1 தீமோத்தேயு 6:17). மேலும் அவர்கள் நண்பர்களை மட்டுமல்ல, சத்துருக்களையும் மனுக்குலம் முழுவதையும் நேசிக்க வேண்டும்.

நமக்கு எதிரியாகக் கருதப்படும் “உலகம்” தேவனுக்கும், கிறிஸ்துவுக்கும் எதிரான காணவியலாத ஆவிக்குரிய கட்டமைப்பே.

நமது அனுதின உரையாடல்களில் “உலகம்” எனும் சொல்லைக் “கட்டமைப்பு” “சமூகஅமைப்பு” எனும் பொருளில் பயன்படுத்துகிறோம். தொலைக்காட்சியில் “விளையாட்டு உலகம்” என்று கூறுவதுண்டே! விளையாட்டு உலகம் என்பது ஒரு தனி கிரகம் அல்ல. மனிதர்கள், கருத்துக்கள், செயல்பாடுகள், ஒழுங்குகள் இவையனைத்தும் சேர்ந்த ஒரு கருத்துத் தொகுப்பு அது! நிதி உலகம், அரசியல் உலகம், போன்றவையும் அவைகளுக்குரிய இவ்விதமான அமைப்புகளை உடையனதாம். விளையாட்டு, நிதி போன்றவைகளின் பின்னால் நாம் காண்பது நமது கண்களால் காணவியலாத சில அமைப்புகளைத்தான். இவ்வமைப்புகளே காரியங்களை நடப்பிக்கின்றன.

வேதாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உலகம் பூமியிலே கிறிஸ்துவின் கிரியைகளுக்கு எதிர்த்து நிற்கும் சாத்தானின் அமைப்பாகும். தெய்வீகத்திற்கு நேரெதிரானது அது!

(1 யோவான் 2:16) ஆவிக்குரியவைகளுக்கும், பரிசுத்தத்திற்கும் எதிரானது அது!

நாம் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறோமென்றும், உலகம் முழுவதும் பொல்லாங்கனுக்குள் கிடக்கிறதென்றும் அறிந்திருக்கிறோம். (1யோவான் 5,19). இயேசுகிறிஸ்து சாத்தானை “இந்த உலகத்தின் அதிபதி” என்கிறார் (யோவான் 12:31). பிசாசானவன் தன்னோடு இணைந்து செயல்படும் பொல்லாத ஆவிகளின் சேனையாகிய ஒரு நிறுவனத்தையே வைத்திருக்கிறான். அதன் மூலம் இவ்வுலகத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்கிறான் (எபேசியர் 6:11-12).

தேவனுடைய சித்தத்தைப் பூமியிலே நிறைவேற்ற பரிசுத்த ஆவியானவர் மனிதர்களைப் பயன்படுத்துவதைப் போலவே, சாத்தானும் தனது தீய நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள மனிதரைப் பயன்படுத்துகிறான். இரட்சிக்கப்படாத மக்கள் அறிந்தோ, அறியாமலோ, “கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளிடத்தில் இப்பொழுது கிரியை செய்கிற ஆகாயத்து அதிகாரப் பிரபுவாகிய ஆவியினால்” பலப்படுத்தப்படுகிறார்கள் (எபேசியர் 2:1-2).

இரட்சிக்கப்படாத மக்கள் “இவ்வுலகத்திற்கு” உரியவர்கள். இயேசுகிறிஸ்து இவர்களை “இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் பிள்ளைகள்” என்றழைக்கிறார். (லூக்கா 16:8). இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் இருந்தபோது, அவர்கள் அவரைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவரை விசுவாசிக்கிற நம்மையும் அவர்கள் இன்று புரிந்து கொள்ளவில்லை (1யோவான் 3:1). ஒரு கிறிஸ்தவன் “இம்மனுவுலகின்” அங்கத்தினன். அவன் இந்தப் “பௌதீக உலகில்” (பூமியில்) வாழ்கிறான். ஆனால் அவன் தேவனை எதிர்த்து நிற்கும் பிசாசின் ஆவிக்குரிய உலகத்திற்கு உரியவனல்ல. “நீங்கள் உலகத்தாராயிருந்தால், உலகம் தன்னுடையதைச் சிநேகித்திருக்கும். நீங்கள் உலகத்தாராயிராதபடியாலும், நான் உங்களை உலகத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டபடியினாலும் உலகம் உங்களைப் பகைக்கிறது” (யோவான் 15:18).

“இந்த உலகம்” ஒரு விசுவாசி தங்கித் தாபரிக்கக் கூடிய இடமல்ல. அவனது குடியிருப்பு பரலோகத்திலிருக்கிறது. (பிலிப்பியர் 3:20) இப்பூமியில் அவனது வாழ்விற்கு வேண்டிய

அனைத்து மூலாதாரங்களும் பரலோகத்திலிருக்கிற பிதாவினிடமிருந்தே வருகின்றன.

ஒரு விசுவாசி நீரில் மூழ்கி ஆய்வு நடத்தும் மனிதனுக்கு ஒப்பானவன். நீர் அவனுடைய இயற்கையான உறைவிடமல்ல. அதற்குள் அல்லது அதனடியில் வாழ்வதற்கான உடலமைப்பு அவனுக்கு இல்லை. அம்மனிதன் நீரினடியில் செல்லும் போது சுவாசிப்பதற்காக சில உபகரணங்களையும் கொண்டு போக வேண்டும்.

நமக்குள் வாழும் பரிசுத்த ஆவியானவரும், ஜெபம், ஐக்கியம், தேவனுடைய வார்த்தை போன்றவைகளில் நமக்கிருக்கும் ஆவிக்குரிய மூலாதாரங்களும் இல்லையேல், இவ்வுலகை “மேற்கொண்டு” நாம் வாழ முடியாது. இயற்கைச் சுற்றுச்சூழல் மாசுபட்டிருப்பதைக் குறித்து நாம் முறையிடுகிறோம். “இவ்வுலகின்” ஆவிக்குரிய சூழ்நிலையும் மாசுபட்டிருக்கிறது. எனவேதான் கிறிஸ்தவர்கள் இயல்பாகச் சுவாசிக்க முடியாமலிருக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்கள் “உலகத்தின்மேல்” அன்புகூரக் கூடாது என்பதற்கு வேறொரு அலட்சியம் செய்ய முடியாத காரணமுண்டு.

2. இவ்வுலகம் நமக்கு விளைவிக்கும் விளைவுகள்

ஒரு காரணம்.

ஒருவன் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தால், அவனிடத்தில் பிதாவின் அன்பில்லை (1யோவான் 2:15) உலகப்பிரகாரமாய் இருப்பதென்பது ஒரு செயல்பாடல்ல, அது ஒரு மனோபாவம். “இது தேவைதானா”? எனச் சந்தேகத்திற்கு இடமளிக்கும் களியாட்டு இடங்களிலிருந்து ஒரு கிறிஸ்தவன் விலகி இருந்தாலும், அவன் உலகத்தைச் சிநேகிக்கக் கூடும். ஏனெனில் உலகப்பிரகாரமாய் இருப்பதென்பது இருதயத்தைச் சார்ந்தது. உலகத்திலும், அதில் உள்ளவைகளிலும் ஒரு கிறிஸ்தவன் எவ்வளவாய் அன்பு கூருகிறானோ, அவ்வளவாய்ப் பிதாவினிடத்தில் அன்பு கூராதிருக்கிறான்.

உலகப்பிரகாரமாய் இருப்பது தேவனுடைய அன்பிற்கு நாம் காட்ட வேண்டிய கடமை உணர்ச்சியைப் பாதிப்பது மட்டுமன்றி, தேவ சித்தத்திற்கான நமது பிரதிபலிப்பையும் பாதிக்கிறது. உலகமும் அதின் இச்சையும் ஒழிந்துபோம்,

தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான் (1யோவான் 2:17).

தேவ அன்பிலே வாழ்பவர்களுக்கு தேவசித்தத்தைச் செய்வதே மகிழ்ச்சி! “நீங்கள் என்னிலே அன்பாயிருந்தால், என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்”. ஒரு விசுவாசி பிதாவின் அன்பிலே களிகூருதலை இழந்து போனால், பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்வது அவனுக்குக் கடினமாகத் தோன்றும்.

இவ்விரு காரணிகளையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, “உலகப்பிரகாரமாய் இருப்பது” என்பதற்கான வரையறை கிடைக்கிறது. பிதாவின் அன்பில் மகிழ்வதையும், பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்யும் வாஞ்சையையும் இழக்கச் செய்யும் எந்த ஒரு காரியமும் “உலகப் பற்றே”! அது தவிர்க்கப்பட வேண்டியதே!

பிதாவின் அன்பிற்கு உகந்தபடி நடப்பதும், (நமது தனிப்பட்ட தியான வாழ்வு) பிதாவின் சித்தம் செய்வதும் (நமது அனுதின நல்லொழுக்கம்) உலகப் பற்றிற்கான இரு சோதனைகள் ஆகும்.

இவ்வுலகில் அநேக காரியங்கள் தீமையானவைகளே. தேவனுடைய வார்த்தை அவற்றைப் பாவம் என்றழைக்கிறது. திருடுவதும், பொய் பேசுவதும் தவறு (எபேசியர் 4:25,28). பாலியல் பாவங்களும் தவறானவைகளே (எபேசியர் 5:1-3). இப்படிப் பட்டவைகளைக்குறித்து ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு இரு வேறு கருத்துக்கள் இருக்கலாகாது. ஆனால் கிறிஸ்தவ நன்னடைத்தையின் காரியத்தில் தெளிவற்ற சில பகுதிகளைக் குறித்துச் சிறந்த விசுவாசிகளுக்கிடையே கூட கருத்து வேறுபாடுண்டு. இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நன்மையானது என்றெண்ணப்படுவது கூட தேவ அன்பில் ஒரு விசுவாசி மகிழும் மகிழ்ச்சியையும், தேவசித்தத்தைச் செய்யும் வாஞ்சையையும், அபகரித்து விடலாம். இத்தருணங்களில் நேர்மையான சுய பரிசோதனை தேவை!

ஒரு கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் மூத்த மாணவர் ஒருவர் நன்றாகப் படிப்பவரும், ஊழியத்தில் சிறந்தவருமாக இருந்தார். ஒவ்வொரு வார இறுதியிலும் அவரது பிரசங்கங்கள் அநேக ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் செய்தன. பிற கிறிஸ்தவர்களுக்குச் சவாலாகவும் அமைந்தன.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அனைத்தும் தலைகீழாயின. அவரது சாட்சியும், தேர்வில் மதிப்பெண்களும் சரியத்தொடங்கின. கல்லூரித் தலைவர் அவனைத் தமது அறைக்கு அழைத்து விசாரித்தார்.

“உனது வாழ்விலும், பணியிலும் ஒரு மாற்றம் தெரிகிறதே. என்ன பிரச்சனை என்று நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்றார்.

மாணவன் முதலில் தயங்கினாலும், பிறகு தனது நிலையை விளக்கினான். ஒரு பெண்ணை அவனுக்கு நிச்சயம் செய்திருந்தபடியால், பட்டம் பெற்ற பிறகு அவளை மணமுடிக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தான். ஒரு சபையார் அவனுக்கு ஒரு வீட்டைக் கொடுக்கவும் தாயாராயிருந்தனர். அவனும் தன் வருங்கால மனைவியுடன் தனிக்குடித்தனம் போகத் தவிப்புடன் இருந்தான்.

“நான் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, கர்த்தர் திரும்பவும் வந்து விடக்கூடாது என எண்ணுமளவிற்குக் கேடான நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். அதன் பின்புதான் என் வாழ்வில் வல்லமை அற்றவன் ஆனேன்”, என்று கூறினான்.

அவனது திட்டங்கள் அவனுடைய பார்வையில் அருமையானவை, அழகானவைதாம்! ஆனால் அவை அவனுக்கும், பிதாவுக்குமிடையே குறுக்கிட்டன. தேவ அன்பில் களி கூரமுடியாதவனாகி உலகப்பற்றுடையவனாக அவன் மாறி விட்டான்.

கிறிஸ்தவர்களை அகப்படுத்த இவ்வுலகம் மூன்று பொறிகளைப் பயன்படுத்துகிறது. மாம்சத்தின் இச்சை, கண்களின் இச்சை மற்றும் ஜீவனத்தின் பெருமை (1யோவான் 2:16). ஏதேனில் ஏவாளை வீழ்த்தியவை இவைதாம்! அப்பொழுது ஸ்திரீயானவள் புசிப்புக்கு நல்லதும் (மாம்சத்தின் இச்சை), பார்வைக்கு இன்பமும் (கண்களின் இச்சை), புத்தியைத் தெளிவிக்கிறதற்கு (ஜீவனத்தின் பெருமை) இச்சிக்கப்படத்தக்க விருட்சமாயிருக்கிறது என்று கண்டு அதின் கனியைப் பறித்தாள் (ஆதியாகமம் 3:6)

மனிதனுடைய விழுந்துபோன தன்மையைக் கவரும் எதுவும் மாம்சத்தின் இச்சைக்குட்பட்டதே. “மாம்சம்” என்பது வெறும் சரீரமல்ல. ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைக் காணக்கூடாதபடிக்கு, குருட்டாட்டம் பிடித்த, மறுபடி பிறக்காத மனிதனின் ஜென்மசபாவம் தான் மாம்சம்! இவ்வுலகில் நாம்

பிறந்த போது மாம்ச சுபாவத்தைப் பெற்றிருந்தோம். மறுபடியும் பிறந்த போது ஆவியின் சுபாவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டோம் (யோவான் 3:5-6). நாம் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கும்போது “திவ்விய சுபாவத்துக்குப் பங்குள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்” (2பேதுரு 1:4). ஒரு கிறிஸ்தவனுக்குப் பழைய சுபாவமான மாம்சமும், புதிய சுபாவமான ஆவியும் உண்டு. இவ்விரு சுபாவங்களும் போரிடும் போராட்டம்தான் என்னே! (கலாத்தியர் 5:17-23).

தேவன் நமக்குச் சில விருப்பங்களைத் தந்திருக்கிறார். அவைகள் நல்லவைதாம்! பசி, தாகம், களைப்பு, பாலுணர்வு, போன்றவை, தம்மிலே தீங்கற்றவை. புசிப்பதும், குடிப்பதும், உறங்குவதும், பிள்ளைகளைப் பெறுவதும் தவறானவையல்ல. ஆனால் மாம்சமானது அவற்றை ஆளுகை செய்யும் போது, அவை பாவமான இச்சைகளாக மாறுகின்றன. பசி தீதல்ல, ஆனால் பெருந்திண்டி பாவமாகும். தாகம் பாவமல்ல ஆனால் குடிவெறி பாவமாகும். உறக்கம் தேவன் அருளும் ஈவு. ஆனால் சோம்பலோ வெட்கத்திற்குரியது. தார்மீகமான முறையில் செயல்படும் போது, பாலுணர்வு தேவனால் அருளப்பட்ட இன்பம். ஆனால் முறைதவறிச் செயல்படும் போது அது தார்மீகமற்ற, நெறியற்ற செயல்.

உலகம் எப்படி இயங்குகிறது என்று பாருங்கள்! இயல்பான உணர்வுகளை விலக்கப்பட்ட வழிமுறைகள் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ள அது தூண்டுகிறது. நமது இழிவான சுபாவங்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் அநேக காரியங்கள் நம்மைச் சுற்றிலுமுண்டு. “மாம்சமோ பலவீனமுள்ளது” (மத்தேயு 26:41). ஒரு கிறிஸ்தவன் அதற்கு இடமளிக்கும்போது “மாம்சத்தின் கிரியைகளில்” சிக்குண்டு போகிறான். கலாத்தியர் 5:19-21, அருவருப்பான ஒரு பாவப் பட்டியலை அளிக்கிறது.

பழைய சுபாவமாகிய மாம்சத்தைக் குறித்து தேவன் என்ன கூறுகிறார் என்பதை ஒரு விசுவாசி நினைவுகூர வேண்டும். மாம்சத்தைக் குறித்து தேவன் கூறிய அனைத்தும் எதிர்மறை ஆனவைகளே. மாம்சத்திலே நன்மையானது ஒன்றுமில்லை (ரோமர் 7:18). மாம்சமானது ஒன்றுக்கும் உதவாது (யோவான் 6:63). ஒரு கிறிஸ்தவன் மாம்சத்தின் மேல் நம்பிக்கையாய் இருக்கிறவனல்ல (பிலிப்பியர் 3:3). அவன் தூர்இச்சைகளுக்கு இடமாக உடலைப் பேணுகிறவனல்ல (ரோமர் 13:14). மாம்சத்திற்காக ஒருவன் வாழ்வானேயானால், அவனது வாழ்வு எதிர்மறையானது.

கிறிஸ்தவனைச் சிக்க வைக்க உலகம் பயன்படுத்தும் அடுத்த பொறி “கண்களின் இச்சை”. கண்களுக்கு விருந்து என்ற கூற்றைக் கேட்டதில்லையா? கண்களும் பசியடையும் என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம்.

பழைய சபாவத்தின் கீழ்த்தரமான பசிவெறியை மாம்சத்தின் இச்சை பாவ வழிகளில் தீர்த்துக்கொள்ளத் தூண்டுகிறது. கண்களின் இச்சை “உண்மையைத் திரிக்கும் உயர்வான” நிலையில் செயல்படுகிறது. கண்ணையும், கருத்தையும் களிப்பூட்டும் கிளுகிளு விஷயங்கள்தான் இங்கு கூறப்படுபவை. அப்போஸ்தலனாகிய யோவானின் நாட்களில் கிரேக்கர்களும், ரோமர்களும் பார்வைக்கு விருந்தளிக்கும் கேளிக்கை நிகழ்ச்சிகளையே வாழ்க்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். இன்றும் காலம் மாறவில்லை! இந்நிலையில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும், “மாயையைப் பாராதபடி நீர் என் கண்களை விலக்கும்” (சங்கீதம் 119:37) என்றுதான் ஜெபிக்க வேண்டும். தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்து எண்ணும்போது இந்த ஜெபம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

போர்வீரன் ஆகான் தன் கண்களின் இச்சையினால் யோசுவாவின் சேனைக்குத் தோல்வியைக் கொண்டு வந்தான் (யோசுவா 7). சபிக்கப்பட்ட பட்டணமாகிய எரிகோவிலிருந்து ஒன்றையும் எடுக்கலாகாது என்று தேவன் எச்சரித்திருந்தார். ஆனால் ஆகான் கீழ்ப்படியவில்லை. அவன் கூறினான், “கொள்ளையிலே நேர்த்தியான ஒரு பாபிலோனிய சால்வையையும், 200 வெள்ளி சேக்கலையும், 50 சேக்கல் நிறையான ஒரு பொன் பாளத்தையும் நான் கண்டு அவைகளை இச்சித்து எடுத்துக்கொண்டேன் (யோசுவா 7:21). கண்களின் இச்சை அவனை பாவத்திற்கு உள்ளாக்கியது. அவனுடைய பாவமோ சேனையை தோல்விக்கு உள்ளாக்கியது.

கண்கள், இதர புலன்களைப் போலவே மனதின் நுழைவாயிலாக இருக்கின்றன. வேத வசனத்திற்கு மாறுபாடாக இருக்கிற அறிவைத் தேடலும், கண்களின் இச்சையில் உட்படுகிறது. உலகம் சிந்திக்கும் வண்ணமே கிறிஸ்தவனும் சிந்திக்க வேண்டும் எனும் அழுத்தம் அதிகரித்து வருகிறது. பக்தியற்றவர்களின் ஆலோசனைக்கு எதிராக தேவன் நம்மை எச்சரிக்கிறார். மதச்சார்பற்ற கல்வி, இதர விஷயங்கள் போன்றவைகளை ஒரு கிறிஸ்தவன்

கற்கக்கூடாது என்பதல்ல இதன் பொருள். நமது அறிவாற்றல் தேவனை புறந்தள்ளிவிடாதபடி எச்சரிக்கையாய் இருத்தல் அவசியம்.

“ஜீவனத்தின் பெருமை” மூன்றாவது பொறி! தேவனுடைய மகிமை முழுமையானது, செழுமையானது. ஆனால் மனிதனுடைய மகிமையோ மாயையானது, வெறுமையானது. பெருமையைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்படும் கிரேக்கச் சொல் தனது முக்கியத்துவத்தை தற்பெருமையோடு பேசி மற்றவர்களை வசப்படுத்த முயற்சிக்கும் ஒருவனைப் பற்றி விளக்கவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. சம்பாதிப்பதிலும், செலவழிப்பதிலும் மற்றவர்களை மிஞ்சவே அனைவரும் முயற்சிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்களை ஊக்குவிப்பது ஜீவனத்தின் பெருமையே!

தங்களது தகுதியை மீறி அநேகர் வீடுகளையும், வாகனங்களையும், உபகரணங்களையும், ஆடைகளையும் வாங்குவது ஏன்? “பயணம் இப்போது, பணம் பிற்பாடு” எனும் விளம்பரங்களில் மயங்கி, ஓய்வு நாட்களில் சுற்றுலா சென்று விட்டு, கடனில் மூழ்கிக் கிடப்பவர்கள் ஏராளம். எதற்காக? மற்றவர்கள் மனதில் தங்களைப் பதிய வைக்கவே! ஜீவனத்தின் பெருமையே இதற்குக் காரணம்!

நம்மில் அநேகர் அந்த அளவிற்குப் போகாவிடினும், மற்றவர்கள் தங்களைக் கண்டு பிரமிப்பு அடைய வேண்டுமென்பதற்காக அநேகர் செய்யும் முட்டாள்தனமான செயல்கள் நம்மை வியப்படையச் செய்கின்றன. நேர்மை, ஒருமைப்பாடு போன்றவற்றைத் தியாகம் செய்து, “முக்கியமான நபர்”, “என்றும் அசைக்க முடியாத ஆள்” என்று பெயரெடுக்க இவர்கள் முனைகின்றனர்.

கண்களின் இச்சை, மாம்சத்தின் இச்சை, ஜீவனத்தின் பெருமை மூலமாக இவ்வுலகம் கிறிஸ்தவனைக் கவர முயற்சிக்கிறது. பிறகு இவை ஏதாவது ஒன்றின் மூலம் உலகம் அவனை வென்று விட்டால், அவன் அதைப் புரிந்து கொள்வான். அதினால் அவன் பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்ய விளையும் வாஞ்சையையும், பிதாவின் அன்பில் மகிழும் சந்தோஷத்தையும் இழந்து விடுகிறான். வேதம் வாசிப்பது சலிப்பாகவும், ஜெபிப்பது கடினமான வேலையாகவும் தோன்றுகிறது. சகோதரர்களுடனான ஐக்கியம்கூட வெறுமையாகவும், ஏமாற்றம் அளிப்பதாகவும் தோன்றுகிறது.

மற்றவர்களிடம் பிரச்சனையில்லை. இங்கே பிரச்சனையைத் தருவது, கிறிஸ்தவனின் உலகப்பிரகாரமாக மாறிவிட்ட உள்ளம்தான்!

திடீரென்று ஒரு கிறிஸ்தவனும் உலகத்தான் ஆகிவிடுவதில்லை. உலகைச் சார்ந்திருப்பது மெதுவாக ஊர்ந்து உள்ளே நுழைகிறது. படிப்படியாக அது முன்னேறுகிறது. முதலாவது உலகத்தோடு “சிநேகம்” உண்டாகிறது (யாக்கோபு 4:4). இயற்கையாகவே உலகமும், கிறிஸ்தவர்களும் எதிரிகளே. “உலகம் உங்களைப் பகைத்தால் ஆச்சரியப்படாதிருங்கள்” (1யோவான் 3:13). உலகத்தோடு சிநேகமாயிருக்கிற ஒரு கிறிஸ்தவன், தேவனுக்குப் பகைவனாயிருக்கிறான்.

அடுத்தபடியாக அந்தக்கிறிஸ்தவன் “உலகத்தால் கறைபடிந்து போகிறான்” (யாக்கோபு 1:27). அவனது வாழ்வின் ஓரிரு பகுதிகளில் உலகம் தன் அசிங்கமான அடையாளங்களைப் பதிக்கிறது. அதாவது படிப்படியாக அவன் உலகத்தின் வழிகளை அனுமதித்து, அவைகளுடன் அனுசரித்துப் போகிறான்.

இது நடந்தேறும்போது, உலகம் கிறிஸ்தவனைப் பகைக்காமல் அன்பு செலுத்தத் தொடங்குகிறது. எனவே யோவான் “உலகத்திலே அன்புகூராதிருங்கள்” என்று எச்சரிக்கிறார். ஆனால் அநேக வேளைகளில் உலகத்துடனான நட்பு உலக சிநேகத்தில் போய் முடிகிறது. இதன் விளைவாக அக்கிறிஸ்தவன் “உலகத்திற்கு ஒத்த வேஷம் தரிக்கிறவனாகிறான்” (ரோமர் 12:2). பிறகு இருவருக்கும் வேறுபாடே தெரிவதில்லை.

கிறிஸ்தவர்களுக்குள் உலகச்சார்பு அங்கீகாரமற்ற, தந்திரமான பலவழிகளில் தலையெடுக்கிறது. சில நேரங்களில் தங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் எனக் கூறிக்கொள்ளும் விளையாட்டு வீரர்களையும், திரைப்பட நட்சத்திரங்களையும், அரசியல் தலைவர்களையும் விக்ரிக்களாக்கிவிட முனைகிறோம். இவர்கள் சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுக்கு ஏதோ ஒத்தாசை செய்பவர்களைப் போன்ற பிரமையைத் தோற்றுவிக்கிறோம். செல்வச் செழிப்பும், செல்வாக்கும் உள்ளவர்களை, ஏதோ அவர்கள் இல்லாவிட்டால் ஊழியங்களனைத்தும் முடங்கிப் போகும் என்றெண்ணி அவர்களைத் தலையில் தூக்கி

வைத்துக் கொண்டாடுகிறோம். நல்லவை போலத் தோற்றமளிக்கும் அநேக உலகப்பிரகாரமான செயல்கள் பயங்கரமானவை. ஆபாசமான புத்தகங்களும், சிற்றின்பக் களியாட்டுக்களும் மட்டும் உலகச் சார்பைக் காட்டுவன அல்ல!

“உலகத்திற்கு ஒத்த வேஷம்” உலகத்தோடே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படுவதற்கு வழி நடத்துகிறது. (1கொரிந்தியர் 11:32) ஒரு விசுவாசி இப்பாவத்தை நீதியாய் நியாயந்தீர்த்து அறிக்கையிட்டால், தேவன் அவனை மன்னிப்பார். அறிக்கையிடாவிடில், தேவன் அவனை அன்புடன் சிட்சிக்கிறார். ஒரு கிறிஸ்தவன் “உலகத்தோடே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படும்” போதும் “தேவனுடைய பிள்ளை” எனும் பதவி பறிபோவதில்லை. ஆனால் அப்படி நடக்கும் போது, அவன் தனது சாட்சியையும், ஆவிக்குரிய பயன்பாட்டையும் இழந்து போகிறான். மிகவும் இக்கட்டான சில நிலைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் ஜீவனைக் கூட இழந்திருக்கிறார்கள் (1கொரிந்தியர் 11:29,30)

லோத்தின் வாழ்வில் இறங்கு முகமான போக்கின் பின் விளைவுகளைக் காணலாம். (ஆதியாகமம் 13:5-13; 14:8-14; 19-ம் அதிகாரம்). முதலாவதாக, லோத்து சோதோமை நோக்கிப் பார்த்தான். யோர்தானின் செழிப்பான புல்வெளிகளில் கூடாரம் போட்டான். பிறகு சோதோமிற்குள் நுழைந்தான். பகைவர்கள் சோதோமைக் கைப்பற்றிய போது லோத்தும் சிறைபிடிக்கப்பட்டான். அவன் ஒரு விசுவாசிடான்! (2 பேதுரு 2:6-8). ஆனாலும் அப்பொல்லாத பட்டணத்தில் அவிசுவாசிகளான பாவிகளுடன் அவனும் பாடனுபவித்தான். கர்த்தர் சோதோமை அழித்த போது, லோத்து எதற்காக வாழ்ந்திருந்தானோ, அது எரிந்து புகையாகிப் போயிற்று. லோத்து அக்கினியில் அகப்பட்டுத் தப்பியது போல தப்புவிக்கப்பட்டான். நித்தியமான பலனையும் இழந்து போனான் (1கொரிந்தியர் 3:12-15).

“உலகத்திலே அன்புகூராதிருங்கள்” எனும் யோவானின் எச்சரிக்கை ஆச்சரியமானதல்ல!

3. ஒரு கிறிஸ்தவன் எத்தகையவன் என்பதும் ஒரு காரணம்

இத்தலைப்பு ஒரு கிறிஸ்தவனுக்குரிய சுபாவம், உலகச் சார்பின்றி நடந்து கொள்ளுதல் போன்ற நடைமுறை வினாக்களை எழுப்புகிறது.

1யோவான் 2:12-14-ல் யோவான் விசுவாசிகளை வழக்கத்துக்கு மாறாக அழைக்கும் முறையே இதற்குப் பதிலாக அமைகிறது. அவர் பயன்படுத்திய சொற்கள், “பிள்ளைகளே..... பிதாக்களே..... வாலிபரே.” “என் சிறுபிள்ளைகளே” என்று ஆங்கில வேதாகமம் கூறுகிறது.

“என் சிறுபிள்ளைகளே” (ஆங்கிலம் - வசனம் 12) எனும் சொற்றொடர் அனைத்து விசுவாசிகளையும் குறிக்கும். இதன் பொருள் “பிறந்தோரே” என்பதாகும். அனைத்து விசுவாசிகளும் கிறிஸ்து இயேசுவின் மேலுள்ள விசுவாசத்தின் மூலம் தேவனுடைய குடும்பத்தில் பிறந்தோர்தாம்! அவர்களுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவனுடைய குடும்பத்தில் பிறந்து, அவருடைய சுபாவத்திற்குப் பங்குள்ளவர்கள் ஆனார்கள் எனும் உண்மையே அவர்களை உலக சிநேகத்திலிருந்து விலக்கி நிறுத்த வேண்டும். உலக சிநேகம் தேவ துரோகம்! “உலக சிநேகம் தேவனுக்கு விரோதமான பகை..... ஆகையால் உலகத்துக்குச் சிநேகிதனாயிருக்க விரும்புகிறவன் தேவனுக்குப் பகைவனாகிறான்” (யாக்கோபு 4:4).

ஆனால் வேறொரு உண்மையும் உண்டு. நாம் “சிறுபிள்ளைகளைப்” போல கிறிஸ்தவ வாழ்வைத் தொடங்கினாலும், அப்படியே நின்று விடலாகாது! நாம் ஆவிக்குரிய வாழ்வில் வளரும் போதுதான் உலகத்தை ஜெயித்தவர்கள் ஆகிறோம்.

உள்ளூர் சபை எனும் குடும்பத்தில் விசுவாசிகளை மூன்று வகையாக யோவான் பிரித்துக் கூறுகிறார். பிதாக்கள், வாலிபர், பிள்ளைகள் (சிறுபிள்ளைகள்-ஆங்கிலம்) (1யோவான் 2:12-14).

தேவனைக் குறித்து தனிப்பட்ட முறையில் அறிவுள்ள, மன முதிர்ச்சியுள்ள விசுவாசிகளே “பிதாக்கள்”. ஏனென்றால், அவர்கள் தேவனை அறிந்திருக்கிறார்கள். உலகத்தின் அபாயங்களை அவர்கள் அறிவார்கள். தேவனோடுள்ள

ஐக்கியத்தினால் உண்டாகும் சந்தோஷங்களையும், அற்புதங்களையும் அனுபவித்தறிந்த எந்த ஒரு விசுவாசியும், உலகம் தரும் மாற்று இன்பங்களில் மயங்கி விட மாட்டான்.

“வாலிபர்” என்போர் வெற்றி வீரர்கள். அவர்கள் சாத்தானை ஜெயித்தவர்கள். இவ்வுலக அமைப்பின் அதிபதி அவன். அவனை எப்படி அவர்கள் மேற்கொண்டார்கள்? வேத வசனத்தால்தான்! “வாலிபரே நீங்கள் பலவான்களாயிருக்கிறதினாலும், தேவ வசனம் உங்களில் நிலைத்திருக்கிறதினாலும்..... உங்களுக்கு எழுதியிருக்கிறேன் (வசனம் 14). இந்த வாலிபர் இன்னும் பக்குவப்பட்டவர்களல்ல. ஆனால் முதிர்ச்சியை நோக்கி முன்னேறுகிறவர்கள். அவர்கள் வேத வசனத்தைச் செம்மையாய்ப் பயன்படுத்துகிறார்கள். சாத்தானைத் தோற்கடிக்கும் ஒரே ஆயுதம் வசனம் மட்டுமே (எபேசியர் 6:17).

1யோவான் 2:13-ல் “பிள்ளைகளே” என்றழைக்கப்பட்டவர்கள் 12-ம் வசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ள “பிள்ளைகள்” அல்ல. மூலத்தில் இதற்கு இருவேறு கிரேக்க பதங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வசனம் 13-ல் குறிப்பிடப்படுகிறவர்கள் “பக்குவமற்றவர்கள்”. ஆசிரியர்களின் அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் பிள்ளைகள் என்றும் பொருள் கூறலாம். இவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் இன்னும் முழுமையாக வளராதவர்கள். சரீரப்பிரகாரமாக பிள்ளைகள் தங்கள் தகப்பனை அறிந்திருப்பது போல, இந்த ஆவிக்குரிய பிள்ளைகளும் தங்கள் தகப்பனை அறிவார்கள். ஆயினும் இன்னும் வளர வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

இங்கே “கிறிஸ்தவ குடும்பத்தைப்” பார்க்கிறோம். எல்லோரும் அக்குடும்பத்தில் “பிறந்தவர்கள்தான்”. ஆனால் சிலர் பிள்ளைப் பருவத்தைக் கடந்து பக்குவமும், முதிர்ச்சியும் அடைந்து ஆவிக்குரிய புருஷர்களாக வளர்ந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வளர்ந்த, முதிர்ச்சி பெற்ற கிறிஸ்தவனை உலகம் கவர்ந்திழுப்பதில்லை. அவன் தன் பிதாவை நேசிப்பதையும், அவர் சித்தத்தைச் செய்வதையுமே கருத்தாகக் கொண்டுள்ளான். இவ்வுலகின் கவர்ச்சிகள் அவனைக் கவருவதில்லை. இவ்வுலகத்திற்கடுத்தவை அனைத்தும் வெறும் பதுமைகள்தான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டவன் அவன்! அவன் பவுலோடு இணைந்து இப்படிச்

கூறலாம், “நான் புருஷனான போதோ குழந்தைக் கேற்றவைகளை ஒழித்துவிட்டேன்” (1கொரிந்தியர் 13:11).

கிறிஸ்துவை வெறுத்து எதிர்க்கும் சாத்தானின் அமைப்பாகிய இவ்வுலகத்தினின்று ஒரு கிறிஸ்தவன் விலகியே இருப்பான். ஏனெனில் இவ்வுலகின் அமைப்பு அப்படி! இவ்வுலகம் பாவமான மாற்று வழிகளில் நம்மைக் கவர்ந்து இழுத்து, நமக்கெதிராகச் செயல்படுகிறது. ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவனுடைய பிள்ளையாக இருப்பதாலும், இவ்வுலகிலிருந்து விலகி நிற்கிறான். அவன் இவ்வுலகைச் சார்ந்திராததற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு!

4. இவ்வுலகம் எங்கே போகிறது என்பதும் ஒரு காரணம்

“உலகமும் அதின் இச்சையும் ஒழிந்துபோம்”(1யோவான் 2:17) இவ்வுலகம், நாம் வாழ்ந்து வரும் இவ்வுலகின் அமைப்பு “வேறெதையும் போன்றே நிரந்தரமானது” என உறுதியாக நம்புகிறவர்களுக்கு இக்கூற்று ஒரு சவாலாகும். ஆயின் இவ்வுலகம் நிரந்தரமன்று. இவ்வுலக அமைப்பைக் குறித்து ஒரேயொரு நிச்சயம் என்னவெனில், இது என்றென்றைக்கும் இப்படியே இருந்துவிடப் போவதில்லை. ஒருநாளில் இது ஒழிந்து போகும். அதின் கவர்ச்சியும் கடந்து போகும். அனைத்தும் ஒழிந்து போகும். எனில் என்றென்றைக்கும் நிலைநிற்கப்போவது எது?

தேவசித்தத்தின் ஒரு பங்கு மட்டுமே நிலைத்திருக்கும்! தாமரை இலைமீது தண்ணீர் போல, ஆவிக்குரிய கிறிஸ்தவர்கள் இவ்வுலகத்தோடு இணைந்திருக்கிறார்கள். ஏனெனில் விசேஷமான வேறொரு நன்மைக்காக அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் “பூமியிலே அந்நியரும் பரதேசிகளுமாயிருக்கிறார்கள்” (எபிரெயர் 11:13). நிலையான நகரம் நமக்கு இங்கே இல்லை. வரப்போகிறதையே நாடித் தேடுகிறோம் (எபிரெயர் 13:14).

வேதாகம நாட்களில் அநேக விசுவாசிகள் கூடாரங்களில் மட்டுமே குடியிருந்தனர். ஏனெனில் இவ்வுலகமே நிரந்தரம் என்றெண்ணி அவர்கள் குடியமர தேவன் விரும்பவில்லை.

யோவான் இருவேறு வாழ்வின் வழிகளை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். நித்தியத்திற்காக வாழ்வது ஒன்று. தற்காலிகமானவைகளுக்காக வாழ்வது வேறொன்று.

உலகப்பிரகாரமான மனிதன் மாம்சம் தரும் சிற்றின்பங்களுக்காக வாழ்கிறான். ஆனால் அர்ப்பணித்து வாழும் விசுவாசி ஆவியானவரின் சந்தோஷத்திற்காக வாழ்கிறான். உலகப் பிரகாரமாக வாழும் விசுவாசி தன் கண்களின் இச்சையின்படி தான் காண்கிறவைகளுக்காக வாழ்கிறான். ஆனால் ஆவிக்குரிய விசுவாசியோ காணப்படாதவைகளான தெய்வீக உண்மைகளுக்காக வாழ்கிறான் (2கொரிந்தியர் 4:8-18). உலகத்தால் உள்ளத்தை நிறைத்திருப்பவன் மாயையான பாராட்டுகளைக் குவிக்கும் ஜீவனத்தின் பெருமைக்காக வாழ்கிறான். ஆனால் தேவசித்தத்தைச் செய்யும் கிறிஸ்தவனோ தேவனுடைய அங்கீகாரத்திற்காக வாழ்கிறான். அவன் “என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்”.

வரலாற்றின்படி ஒவ்வொரு நாடும் பலம் குன்றி வேறொரு தேசத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகில் சுமார் 19 பண்டைய நாகரீகங்கள் இடந்தெரியாமல் போய்விட்டன. இன்று காணப்படும் நவநாகரீகமும் என்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும் என்றெண்ண யாதொரு வாய்ப்புமில்லை. “உருமாற்றத்தையும், உருக்குலைவையுமே என்னைச் சுற்றிலும் காண்கிறேன்”. என்றெழுதினார் ஹென்றி. F. லைட் (1793-1847). இன்றைய நாகரீகம் மாற்றத்தாலும், அழிவாலும் சீர்குலைந்து போகாதென்றாலும், கர்த்தருடைய வருகையின் நாளில் இது முழுமையாகத் துடைத் தெறியப்படும். எந்த வேளையிலும் இது நிகழலாம்.

மெதுவாயென்றாலும், தவிர்க்கமுடியாத விதத்தில் இவ்வுலகம் அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணுவதிலும் அதிவேகமாக அது நடந்தேறுகிறது. ஆயின் தேவசித்தம் செய்யும் மனிதன் என்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்.

எல்லா தேவ ஊழியரும் எதிர்கால சந்ததியினரால் நினைவுகூரப்படுவார்கள் என்பதல்ல இதன் பொருள். பூமியிலே வாழ்ந்திருந்த திரளான பிரபலமான மனிதர்களில் 2000-ற்கும் குறைவானவர்களே ஒரு நூற்றாண்டிற்கு மேல் அனைவராலும் நினைவுகூரப்படுகிறார்கள்.

தேவ ஊழியர்கள் தாங்கள் எழுதின நூல்கள் மூலமாகவும், தங்கள் செல்வாக்கினால் ஆட்கொள்ளப் பட்டவர்கள் மூலமாகவும், நினைவுகூரப்படுவார்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாகாது. இத்தகைய இறவாத்தன்மை உண்மையெனினும், அவிசுவாசிகளான கார்ல் மார்க்ஸ், வால்டேர், அடால்ப் ஹிட்லர் போன்றோரின் காரியத்திலும் இது மெய்யாயிருக்கிறது.

ஆனால் 1யோவான் 2:17-ல் “தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனோ, என்நென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகும் அதின் நாகரீகங்களும், தத்துவங்களும், பெருமையை மையப்படுத்தும் அறிவுடைமைகளும், மண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும் முதலிடமளிக்கும் தேவபக்தியற்ற செயல்களும் மறக்கப்படும். இவ்வுலகம் புதிய வானத்தாலும், புதிய பூமியாலும் இடம்பெயர்க்கப்பட்டுப் போன பின்பும் தேவனுடைய உத்தம ஊழியர்கள் நித்தியகாலமாக அவருடைய மகிமையைப் பகிர்ந்து கொண்டு நிலைத்திருப்பார்கள்.

இத்தகைய வாய்ப்பு மூடி, ஸ்பர்ஜன், லூத்தர், வெஸ்லி போன்றோர்க்கு மட்டுமன்றி, தாழ்மையுடன் நடந்து கொள்ளும் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் உரியது. கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பீர்களானால், உங்களுக்கும் இது உரியதே!

இன்றைய உலக அமைப்பு நிலையானதல்ல. இவ்வுலகத்தின் வேஷம் கடந்து போகிறதே (1கொரிந்தியர் 7:31).

நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் அனைத்தும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் நித்தியமானவைகள் மாறுவதில்லை. உலகத்தை நேசிக்கும் கிறிஸ்தவனுக்கு சமாதானமோ, பாதுகாப்போ இருக்காது. ஏனெனில் நிலையில்லாமல் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகத்தோடு அவன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டபடியால்தான்!

“தான் இழக்க முடியாத ஒன்றைச் சம்பாதிக்க, தான் காத்துக் கொள்ள முடியாததைக் கைவிடுபவன் மூடனல்ல” என்று இரத்த சாட்சியாக மரித்த ஜிம் எலியட் எனும் மிஷனரி எழுதியுள்ளார்.

தேவ சித்தத்தைக் குறித்து புதிய ஏற்பாடு சில குறிப்புகளைத் தருகிறது. இரட்சிப்பின் வரம்பில் கிடைக்கும் உபரி உபகாரங்களில் ஒன்று தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்து கொள்ளும் சிலாக்கியம்! (அப்போஸ்தலர் 22:14).

உண்மையாகவே தேவன் தமது சித்தத்தை அறியும் அறிவினால் நாம் நிரப்பப்பட்ட வேண்டுமென்று விரும்புகிறார் (கொலோசெயர் 1:9). கலைக்களஞ்சியத்தை எப்போதாவது எடுத்துப் பார்ப்பது போன்றதன்று தேவசித்தம்! நமது வாழ்வையே அதுதான் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அர்ப்பணிப்புள்ள ஒரு கிறிஸ்தவனைப் பொறுத்தவரையில் ஒருகாரியம் சரியா? தவறா? நல்லதா? கெட்டதா? என்பதல்ல கேள்வி. அது தேவனுடைய சித்தமா அல்லது இல்லையா என்பதுதான் முக்கியமான காரியமாகும்.

தேவன் தம்முடைய சித்தத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வாஞ்சிக்கிறார் (எபேசியர் 5:17). தேவசித்தம் என்ன என்று நாமறிந்து கொள்வது மட்டும் போதாது. “அவர் தமது வழிகளை மோசேக்கும், தமது கிரியைகளை இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கும் தெரியப் பண்ணினார்” (சங்கீதம் 103:7). இஸ்ரவேலருக்கு, தேவன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பது தெரியும். ஆனால் “ஏன்” அதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பது மோசேக்கு மட்டுமே தெரியும்! நமது வாழ்க்கையைக் குறித்த தேவ சித்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதும், தமது நோக்கத்தை தேவன் நம் வாழ்வில் நிறைவேற்றுவதைக் கண்டிருப்பதும் மிகவும் முக்கியமான காரியங்களாகும்.

தேவசித்தத்தை அறிந்த பிறகு அதை நாம் மனப்பூர்வமாய் நிறைவேற்ற வேண்டும் (எபேசியர் 6:6). தேவசித்தத்தைக் குறித்துப் பேசுவதன் மூலமாக அல்ல, அதைச் செயல்படுத்துவதன் மூலமாகவே தேவனை நாம் பிரியப்படுத்த முடியும் (மத்தேயு 7:21) கீழ்ப்படிதல் அதிகரிக்கும் போது, தேவசித்தத்தை அறிந்து அவரைப் பின்பற்றுவது எளிதான செயலாகிறது (ரோமர் 12:2). தேவசித்தத்தை அறிந்து அதைச் செயல்படுத்துவது நீந்தப் பழகுவதற்கு ஒப்பாகும். நீச்சல் பழகும் முன் நீரில் இறங்கியாக வேண்டும். எவ்வளவாய் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறோமோ அவ்வளவாய் நாம் செய்யும்படி, அவர் விரும்புகிறதை அறிகிற அறிவிலே தேறினவர்கள் ஆவோம்.

நாம் தேவனுக்குச் சித்தமானவைகள் எல்லாவற்றிலும் தேறினவர்களாயும், பூரண நிச்சயமுள்ளவர்களாயும் நிலைநிற்க வேண்டுமென்பதே தேவனுடைய இலக்கு! (கொலோசெயர்

4:12). தேவனுடைய சித்தத்தில் நாம் தேறினவர்கள் ஆகவேண்டும் என்பதுதான் இதன் பொருள்.

ஒரு சிறு குழந்தை, தன் பெற்றோரிடம், “எது சரி எது தவறு, எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யலாகாது” என்று இடைவிடாமல் அவர்கள் விருப்பத்தை அறிந்துகொள்ள கேள்விகளைக் கேட்கிறான். ஆனால் அவர்களோடு வாழ்ந்து, வளர்ந்து, நெறிமுறைகளைக் கற்றபின் அவனைக் குறித்து அவர்களது நோக்கம் என்னவென்று அறிந்து கொள்கிறான். உண்மையில் பெற்றோரின் கட்டுப்பாட்டில் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளையொருவன், தன் தகப்பனின் முகத்தைப் பார்த்து, கண்பார்வையைக் கணித்து, அவரது மன ஒட்டத்தை அறிந்து கொள்வான். பூரண வளர்ச்சியடையாத கிறிஸ்தவன், தனது நண்பர்களிடம், தன்னைக்குறித்த தேவசித்தம் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று கேட்டவண்ணம் இருப்பான். முதிர்ச்சியடைந்த கிறிஸ்தவன் தேவசித்தத்தில் முழுநிச்சயத்தோடு நிற்பான். தன்னைக் குறித்துக் கர்த்தரின் விருப்பமென்ன என்பதை அவனறிவான்.

தேவசித்தத்தை ஒருவன் எப்படிக் கண்டறியலாம்? முதற்கட்டம் ஒப்புக்கொடுத்தல்! நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களை ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுங்கள்... இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும், பிரியமும், பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியுங்கள் (ரோமர் 12:1-2). உலகத்தை நேசிக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவனும் இந்த முறையில் தேவசித்தத்தை அறிந்துகொள்ள முடியாது. தனக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களிடம் மட்டுமே பிதாவானவர் தமது இரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வார். “அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்ய மனதுள்ளவன் எவனோ, அவன் இந்த உபதேசம்அறிவான்” (யோவான் 7:17). தேவசித்தம் என்பது “ஆவிக்குரிய உணவகம்” அல்ல, நமக்கு வேண்டியதை எடுத்துக்கொண்டு, வேண்டாததை ஒதுக்கிவிட! தேவசித்தம், முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். வாழ்க்கை முழுவதும் தனிப்பட்ட முறையில் முழுமையாக ஒப்புக் கொடுத்தல் இதிலடங்கும்.

தேவன் தமது சித்தத்தை வசனத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். “உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்குத் தீபமும், பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது” (சங்கீதம் 119:105). உலகை நேசிக்கும் விசுவாசிக்கு

வேதத்தின்மேல் பசி இருக்காது. அவன் அதை வாசிக்கும்போது, அதிலிருந்து ஒன்றையும் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆனால் ஆவிக்குரிய ஒரு விசுவாசி அனுதினமும் வேதத்தை வாசித்துத் தியானிக்கையில் தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டறிந்து, அதைத் தன் வாழ்வில் பொருத்திப் பார்க்கிறான்.

குழ்நிலைகள் மூலமாகவும் நாம் தேவசித்தத்தை அறிந்து கொள்ளவியலும். கதவுகளைத் திறப்பதிலும், அடைப்பதிலும் தேவன் அற்புதமாகச் செயல்படுகிறார். வேத வசனத்தின்படி இத்தகைய நடத்துதல்களை சோதித்தறிய வேண்டுமேயன்றி, குழ்நிலைகளை ஆதாரமாக்கி வேத வசனத்தைச் சோதிக்கலாகாது.

இறுதியாக, ஜெபத்தின் மூலமாகவும், நமது உள்ளங்களில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியை மூலமாகவும் தேவன் தமது சித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். ஒரு தீர்மானத்தைக் குறித்து ஜெபிக்கும் போது, ஆவியானவர் நம்முடன் பேசுகிறார். நமக்குள்ளிலிருந்து ஒரு குரல் குழ்நிலைகளின் நடத்துதலுடன் ஒத்துப் போகலாம். ஆனால் இந்த ஆழ்மனதின் குரலை மட்டுமே நாம் பின்பற்றக் கூடாது. எதையும் வேதவசனத்தின் வெளிச்சத்தில் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். மாம்சமும், சில வேளைகளில் குழ்நிலைகளைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். சாத்தானும், உணர்ச்சிகளும் கூட நம்மை வழி தப்பிச் செல்ல வகை செய்யலாம்.

இவற்றை எல்லாம் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது, ஒரு கிறிஸ்தவன் சரீரத்தின்படி இவ்வுலகத்தில் இருந்தாலும், அவன் ஆவிக்குரிய விதத்தில் இவ்வுலகிற்குரியவனல்ல (யோவான் 17:11,14) நாம் இவ்வுலகில் சாட்சிகளாயிருக்கும்படி கிறிஸ்து நம்மை “இவ்வுலகத்திற்குள்” அனுப்பியிருக்கிறார் (வசனம்.18). ஒரு நீர்மூழ்கி மனிதனைப்போல, நாம் அந்நிய சக்திக்கு நடுவே வாழ வேண்டியிருக்கிறது. எச்சரிக்கையாக இல்லாவிடில், அந்நிய சக்தி நம்மை மூச்சுத்திணற வைத்துவிடும். ஒரு கிறிஸ்தவன் உலகத்திலே இருப்பது தவிர்க்கமுடியாதது. ஆனால் அவனுக்குள் உலகம் வந்து விடுமானால் பிரச்சனை தொடங்கிவிடுகிறது.

உள்ளத்தின் வழியாக உலகம் கிறிஸ்தவனுக்குள் புகுகிறது. “உலகத்திலே அன்புகூராதிருங்கள்!” பிதாவின்

அன்பை அனுபவிப்பதிலிருந்தும், அவர் சித்தத்தைச் செய்வதிலிருந்தும் எது நம்மைத் தடை செய்தாலும், அது உலகப் பிரகாரமானதே. அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவைகளை ஒரு விசுவாசி வேத வசனத்தின் அடிப்படையில் அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

“நான் இம்மைக்காக மட்டும் வாழ்வேனா, அல்லது தேவசித்தத்திற்காக வாழ்ந்து என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பேனா”? என்பதை ஒரு கிறிஸ்தவன் தீர்மானிக்கவேண்டும். இப்படித் தேர்வு செய்வதை இருமனிதர் பற்றிய உவமை மூலம் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து கூறியுள்ளார். ஒருவன் மணலின் மேல் வீடு கட்டினான். வேறொருவன் கற்பாறை மீது கட்டினான் (மத்தேயு 7:24-27). பவுல் இதே தேர்வு செய்வதை, வீடுகட்டப் பயன்படுத்தும் இருவிதமான பொருட்கள் மூலம் விளக்குகிறார். ஒன்று தற்காலிகமானது. வேறொன்று நிரந்தரமானது (1கொரிந்தியர் 3:11-15).

உலக சிநேகமே தேவன் வெறுக்கும் சிநேகம். என்ன விலை கொடுத்தாவது, ஒரு கிறிஸ்தவன் அதை ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டும்.

சத்தியமா? சங்கடமான பின்விளைவுகளா?

1யோவான் 2:18-29

“நீ எதை விசுவாசித்தாலும், அதில் உண்மையாயிருக்கும் வரை ஒரு வேறுபாடும் தோன்றுவதில்லை”.

மேற்சொன்ன வார்த்தைகள் இன்றைக்குப் பெரும் பான்மையோரின் தனிப்பட்ட தத்துவமாக இருப்பினும், இவர்களில் பலர் இதைக் குறித்துத் தீவிரமாக சிந்தனை செய்திருப்பார்களா என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானதே. உண்மையாயிருத்தல் என்பது, ஏதாவது ஒன்றைச் “சத்தியமாக” மாற்றக்கூடிய மந்திரப் பொருளா? அப்படியிருந்தால் இதை மதத்தின் காரியத்தில் மட்டுமின்றி, வாழ்வின் எப்பகுதியிலும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

மருத்துவமனையில் பணிபுரியும் செவிலியர் ஒருவர் ஒரு நோயாளிக்கு மருந்து கொடுக்கிறார். ஆனால் நோயாளியின் நிலைமையோ மோசமாகிவிடுகிறது. செவிலியர் உண்மையோடுதான் செயல்பட்டார். ஆனால் மருந்து தவறானது. நோயாளி கிட்டத்தட்ட மரணத்தின் விளிம்புக்கே போய்விட்டார்.

ஒருவர் தன் வீட்டிற்குள் உண்டான ஒசையைக் கேட்டு, ஏதோ திருடன் என்றெண்ணி தன் கைத்துப்பாக்கியால் அத்திருடனைச் சுட்டு வீழ்த்தி விடுகிறார். ஆனால் அவர் சுட்டு வீழ்த்தியது தன் மகளை! உறக்கம் வராததால், அவள் ஏதாவது சாப்பிடலாம் என எண்ணி பொருட்களை உருட்டியிருக்கிறாள். தகப்பன் “உண்மையோடுதான்” செயல்பட்டார். ஆனால் அதற்கு அவர் மகளே பலியாகியிருக்கிறாள். ஒருகாரியம் நிஜமாக இருக்க “உண்மையாய் இருப்பதை” விட அதிகமான ஒன்று அவசியமாகிறது. பொய்யின்மீது வைக்கும் விசுவாசம் தீராத சங்கடங்களை உண்டாக்கி விடுகிறது. சத்தியத்தின் மீது வைக்கும் விசுவாசம் ஒருபோதும் இடம் மாறிப் போவதில்லை. சென்னையிலிருந்து திருவனந்தபுரம் செல்ல விரும்பும் ஒருவன்,

மும்பைக்கு போகும் நெடுஞ்சாலையில் எவ்வளவு “உண்மையோடு” காரை ஒட்டினாலும், திருவனந்தபுரம் சென்றடையப் போவதில்லை. யதார்த்தமாய் மெய்மையுள்ளவன் சத்தியத்தின் மீது தன்வாழ்வைக் கட்டுகிறானேயன்றி, பொய்யின் மீதோ, மூட நம்பிக்கைகளின் மீதோ கட்டுவதில்லை. பொய்களை நம்பி மெய்வாழ்வை வாழ்வது கூடாதசெயல்.

இருளுக்கும், ஒளிக்கும், அன்பிற்கும், வெறுப்புக்கும் (பகைக்கும்) (1:1-6, 2:7-17) இடையே நடக்கும் போராட்டத்தைக் குறித்து தேவன் திருச்சபைக் குடும்பத்தினராகிய தன் பிள்ளைகளை எச்சரிக்கிறார். மூன்றாவதான போராட்டமாகிய சத்தியத்திற்கும், தவறான போதனைகளுக்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டத்தைக் குறித்தும் தேவன் எச்சரிக்கிறார். ஒரு விசுவாசி ஒளியிலும், அன்பிலும் மட்டும் நடந்தால் போதாது. அவன் சத்தியத்திலும் நடக்கவேண்டும். பிரச்சனை என்னவெனில், சத்தியமா அல்லது சங்கடமான பின்விளைவுகளா என்பது தான்!

சத்தியத்திலிருந்து விலகிப் போவதால் உண்டாகும் பின்விளைவுகளை விவரிக்கும் முன் யோவான் அதன் விபரீதத்தை வலியுறுத்துகிறார். “கடைசிக்காலம்”, “அந்திக்கிறிஸ்து” எனும், இரு சொற்களைப் பயன்படுத்தி இதைச் செய்கிறார். இவ்விரு சொற்களுமே கிறிஸ்தவர்கள் மிகவும் நெருக்கடியான காலங்களில் வாழ்வதையும், சத்துருவின் பொய்களிலிருந்து தங்ளைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டியதையும் தெளிவாக்குகின்றன.

“கடைசிக்காலம்” அல்லது “கடைசி மணிநேரம்” எனும் பதங்கள் புதிய யுகம் புலரப் போவதை நினைவுறுத்துகின்றன. “இருள் நீங்கிப் போகிறது. மெய்யான ஒளி இப்பொழுது பிரகாசிக்கிறது” (2:8) இயேசுகிறிஸ்து மரித்து, உயிர்த்தெழுந்தது முதல் தேவன் இவ்வுலகில் ஒரு புதிய கிரியையைச் செய்து வருகிறார். பழைய ஏற்பாட்டின் சரித்திரம் கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்திற்கான வழியை ஆயத்தம் பண்ணிற்று. அதன்பின் வரும் சரித்திரம் முழுவதும் “சகலவற்றின் முடிவிற்கும்”, கிறிஸ்துவானவர் திரும்ப வந்து தமது ராஜ்ஜியத்தை நிறுவுவதற்குமான ஆயத்தமே! பாவிகளின் இரட்சிப்புக்காக, தேவன் இனியும் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

“யோவானின் நாட்களிலேயே “கடைசி மணிநேரம்” வந்திருந்தால், இயேசுகிறிஸ்து ஏன் இன்னும் திரும்ப வரவில்லை”? என்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

அருமையான கேள்வி! இதற்கு வேதம் பதிலுரைக்கிறது. தமது சிருஷ்டிகளைப் போல தேவன் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர் அல்ல. மனிதனுடைய காலகட்டங்களுக்குள் தேவன் செயல்படுகிறார். ஆனால் அவர் காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர் (2பேதுரு 3:8).

கடைசிக்காலம் “யோவானின் நாட்களில்” தொடங்கினாலும் அன்று முதல் அதன் தீவிரமானது வளர்ந்து வருகிறது. யோவானின் காலத்திலேயே அவபக்தியுள்ள கள்ளப் போதகர்கள் இருந்தார்கள். இடைப்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் அவர்கள் எண்ணிக்கையிலும், செல்வாக்கிலும் பெருகினார்கள் “கடைசிக்காலங்கள்” “கடைசி மணிநேரம்” எனும் பதங்கள் காலத்தின் தன்மையைக் குறிப்பனவேயன்றிக் கால அளவைக் குறிப்பனவல்ல. 1தீமோத்தேயு 4-ம் அதிகாரத்தில் பிற்காலங்களில் நிகழ்பவைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. “அக்காலங்களின்” தன்மைகள் அதிவேகத்தில் தீவிரமடைவதைக் காண்கிறோம்.

வேறுவிதமாகக் கூறினால், கிறிஸ்தவர்கள் எப்பொழுதும் “கடைசிக் காலத்தில்”, நெருக்கடியான நாட்களில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவேதான் நீங்கள் எதை, ஏன் விசுவாசிக்கிறீர்கள் என்பது இன்றியமையாத செயலாகிறது. “அந்திக்கிறிஸ்து” எனும் பதம் வேதாகமத்தில் யோவானால் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (1யோவான் 2:18,22; 4:3;2யோவான் 7) மூன்று காரியங்களை அது விவரிக்கிறது.

1) கிறிஸ்துவை எதிர்க்கிற அல்லது மறுதலிக்கிற இவ்வுலகில் உள்ள ஆவி.

2) இந்த ஆவிக்கு இடங்கொடுக்கும் கள்ளப் போதகர்கள்.

3) உலகில் கிறிஸ்துவுக்கு எதிராக எழும்பும் இறுதிக் கலகத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் நபர்.

தேவனுக்கு விரோதமாக சாத்தான் யுத்தம் பிரகடனம் செய்த நாள் தொடங்கி, (ஆதியாகமம் 3) “அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவி” (1யோவான் 4:3) இவ்வுலகில் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கள்ளப் போதனைக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள

உண்மைகளுக்கு மாற்றான மதரீதியான காரியங்களுக்கும் பின்னால் இந்த ஆவி இருக்கிறது. “அந்தி” எனும் முற்சேர்க்கைக்கு கிரேக்க மொழியில் “எதிராக”, “மாற்றாக” என்று இரு பொருள்கள் உண்டு. சாத்தான் மூர்க்க வெறியோடு கிறிஸ்துவோடும், அவரது நித்தியமான சத்தியத்தோடும் போராடுகிறான். கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் யதார்த்தங்களுக்கு மாற்றாக போலித்தனங்களைப் புகுத்துகிறான்.

இன்றைக்கு இவ்வுலகில் இருக்கும் “அந்திக் கிறிஸ்துவின் ஆவி”, இறுதியில் சாத்தானின் வல்லமை கொண்ட அசாதாரணமான மனிதன் வெளிப்படுவதற்கு நேரே கொண்டு செல்லும். இவன் “பாவமனுஷன்” என்று அழைக்கப்படுகிறான் (2தெசலோனிகேயர் 2:1-12). “அக்கிரமக்காரன்” என்பதும் அவனையே குறிக்கும்.

இன்றைய உலகில் இருவேறு சக்திகள் கிரியை செய்வதை இவ்வசனங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. திருச்சபையில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூலமாகச் சத்தியம் கிரியை செய்கிறது. சாத்தானின் வல்லமையினாலே தீமை செயல்படுகிறது. கிறிஸ்தவர்களுக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் பொல்லாங்கைத் தடைசெய்கிறார். ஆனால் கிறிஸ்துவின் வருகையில் சபை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிறகு (1தெசலோனிகேயர் 4:13-18), சாத்தான் தற்காலிகமான வெற்றியினால் இவ்வுலகைக் கைவசமாக்கிக் கொள்வான். வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் யோவான் உலகை ஆளப் போகும். இந்த அக்கிரமக்காரனைக் குறித்தும், அவனது தீய இயக்கத்தைக் குறித்தும் அதிகமாகக் கூறுகிறார் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 13:1-18; 16:13; 19:20).

நீங்கள் விசுவாசித்துக் கொண்டிருக்கும் விசுவாசம் ஏதேனும் வேறுபாட்டை உண்டாக்குகிறதா? எல்லா வித்தியாசங்களையும் உலகில் அது உண்டாக்குகிறது. கொடிய காலங்களிலே நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். கடைசி மணி நேரத்தில், அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவி கிரியை செய்து கொண்டிருக்கும் நாட்கள் இவை. சத்தியத்தை அறிந்து அதை விசுவாசிக்க வேண்டியது அதிமுக்கியமான செயல். நமது வாழ்வில் குறுக்கிடும் பொய்களைக் கண்டறிவதும் முக்கியமானதே!

அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவியினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் கள்ளப் போதகர்களைக் குறித்த மூன்று அடையாளங்களை யோவானின் நிருபம் எடுத்துரைக்கிறது.

1. அவன் ஐக்கியத்தை விட்டுப் பிரிந்து செல்கிறவன் (1யோவான் 2:18-19)

“அவர்கள் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போனார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் நம்முடையவர்களாயிருக்கவில்லை. நம்முடையவர்களாய் இருந்தார்களானால், நம்முடனே நிலைத்திருப்பார்களே”.(1யோவான் 2:19)

“நம்முடைய” எனும் சொல் விசுவாசிகளின் ஐக்கியமாகிய சபையைக் குறிக்கிறது. சபையில் அங்கத்தினராக உள்ள அனைவருமே, தேவனுடைய குடும்பத்தின் அங்கமாக இருப்பதில்லை.

புதிய ஏற்பாடு சபையை இரு விதங்களில் காட்டுகிறது. ஒன்று உலகளாவிய குடும்பம். இரண்டாவது உள்ளூரிலுள்ள விசுவாசிகளின் சபைக் கூடுகைகள். “அனைத்துலக சபை”, “உள்ளூர் சபை” என்று சபைக்கு இரு அம்சங்கள் உண்டு. உலகிலுள்ள அனைத்து விசுவாசிகளின் கூட்டம் “சரீரத்தோடும்” (1கொரிந்தியர் 12) “மாளிகையோடும்” (எபேசியர் 2:19-22) ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு பாவி, கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கும் போது, அவன் நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்கிறான். உடனடியாக அவன் தேவனுடைய குடும்பத்திலும், கிறிஸ்துவின் ஆவிக்குரிய சரீரத்திலும் அங்கமாகிறான். பிறகு அவன் உள்ளூரிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்யத் தொடங்க வேண்டும் (அப்போஸ்தலர் 2:41-42). இங்கே கவனிக்க வேண்டிய காரியம் என்னவெனில், ஒருவன் உள்ளூர் சபையில் அங்கத்தினராக இருந்தாலும், உண்மையான கிறிஸ்துவின் ஆவிக்குரிய சரீரத்தின் ஓர் அங்கமாக இல்லாதிருக்க முடியும்!

மெய்யான கிறிஸ்தவ வாழ்வின் சான்றே, தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்கிற வாஞ்சைதான்! “நாம் சகோதரரிடத்தில் அன்புகூருகிறபடியால், மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம் என்று அறிந்திருக்கிறோம்” (1யோவான் 3:14). ஒரே திவ்விய சுபாவத்தைப் பகிர்ந்து

கொண்டவர்கள் (2பேதுரு 1:4), “ஒரே பரிசுத்த ஆவியானவர்” தங்களுக்குள் வாசம் பண்ணிடத் தக்கவர்கள் (ரோமர் 8:14-16), ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியங்கொண்டு, ஒருவரையொருவர் விசாரிப்பார்கள். ஐக்கியம் என்றாலே “சகலத்தையும் பொதுவாய் வைத்து அனுபவித்தலாகும்” (அப்போஸ்தலர் 2:44). ஆவிக்குரிய உண்மைகள் பொதுவானவைகளாயின், அவர்கள் சேர்ந்திருக்கவே விரும்புவார்கள்.

ஆனால் 1யோவான் 2-ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போலிக் கிறிஸ்தவர்கள் ஐக்கியத்தில் நிலைத்திருப்பதில்லை. அவர்கள் வெளியேறி விட்டார்கள். “சபைக்குள்ளே இருப்பது” ஒருவனை இரட்சிப்புக்கு உரியவனாக்கிவிடாது. ஐக்கியத்தில் நிலைத்திருப்பது தான் ஒருவன் மெய்யான கிறிஸ்தவன் என்பதற்குச் சான்றாகும். விதைக்கிறவனைப் பற்றிய உவமையில் (மத்தேயு 13:1-9, 18-23), ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து பலன் கொடுக்கிறவர்கள் மட்டுமே மெய்யாகவே மறுபடியும் பிறந்தவர்கள் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார். இரட்சிப்பின் அனுபவத்திற்கு மிக அருகாமையில் எட்டியும், கிறிஸ்தவன் என மற்றவர்கள் எண்ணுமளவிற்கு குணாதிசயங்களைப் பெற்றிருந்தும் கூட, தேவனுடைய பிள்ளையாக இல்லாமலிருக்கக் கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. 1யோவான் 2-ல் காணப்படுவோர் மெய்வாழ்வை உடையவர்களாயிராததாலும், கிறிஸ்துவின் அன்பு அவர்கள் உள்ளங்களில் இல்லாததாலும், ஐக்கியத்தை விட்டுப் பிரிந்து போனார்கள்.

இன்று தேவனுடைய பிள்ளைகள் மத்தியில் துரதிர்ஷ்டமான பல பிரிவினைகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மெய்யான கிறிஸ்தவர்களிடம் சபைப் பாகுபாடுகளைக் கடந்து, பொதுவான சில குணங்கள் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தை என்றும், கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய குமாரன் என்றும் விசுவாசிக்கிறார்கள். மனிதர்கள் அனைவரும் பாவிகள் என்றும், இரட்சிக்கப்படுவதற்கான ஒரே வழி கிறிஸ்து இயேசுவின் மேல் வைக்கும் விசுவாசத்தின் மூலம்தான் என்றும் அறிக்கையிடுகிறார்கள். மனிதருக்குப் பதிலாக கிறிஸ்து சிலுவையிலே மரித்து, உயிர்த்தெழுந்தார் என்றும் விசுவாசிக்கிறார்கள். பரிசுத்த ஆவியானவர் உண்மையான விசுவாசிகளுக்குள்ளே வாசம் பண்ணுகிறார் என்றும்,

இறுதியாக வருங்காலத்தில் இயேசுகிறிஸ்து ஒருநாள் மீண்டும் வருவாரென்றும் விசுவாசிக்கிறார்கள். சபை நிர்வாகம், ஞானஸ்நான ஒழுங்கு போன்ற சில காரியங்களில் கிறிஸ்தவர்கள் வேறுபட்டாலும், விசுவாசத்தைக் குறித்த அடிப்படை உபதேசங்களில் அவர்களுக்கு உடன்பாடு உண்டு.

போலியான மதவழிபாடுகளின், கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான வழிபாட்டு முறைகளின் சரித்திரத்தைப் புலனாய்வு செய்தால், அவற்றை நிறுவினவர்கள் உள்ளூர் சபையிலிருந்துதான் தொடங்கினார்கள் என்பதைக் கண்டறிய முடியும். அவர்கள் நம்மோடு இருந்தார்கள் எனினும் “நம்முடையவர்களாய்” இருக்கவில்லை. எனவே “நம்மிலிருந்து” அவர்கள் பிரிந்து, தங்களுக்கென்று சொந்தக் குழுக்களைத் தொடங்கினார்கள்.

வேதவசனத்தைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கும் ஒரு உள்ளூர் சபையை விட்டு, ஏதாவது உபதேச விஷயங்களைக் காரணம் காட்டிப் பிரிந்து போகும் எந்தக் குழுவினரையும், அவர்கள் எவ்வளவுதான் பக்தியுள்ளவர்களாய்த் தோற்றமளித்தாலும், சந்தேகிக்கப்பட வேண்டியவர்களே! இப்படிப்பட்ட குழுக்கள் மானிடத் தலைவர்களைப் பின்பற்றி, இயேசுகிறிஸ்துவையும், தேவனுடைய வார்த்தையையும் விட அவர்களுடைய தலைவர்கள் எழுதியிருக்கும் புத்தகங்களையே பின்பற்றுகிறார்கள். ஐக்கியத்தை விட்டு அகன்று போவது அபாயகரமானது என்று புதிய ஏற்பாடு தெளிவுபடுத்துகிறது (2தீமோத்தேயு 3,4; 2பேதுரு2).

2. அவன் விசுவாசத்தை மறுதலிக்கிறான்

(1யோவான் 2:20-25; 4:1-6)

“இயேசுகிறிஸ்து யாராக இருக்கிறார்”? என்பதுதான் ஒரு கிறிஸ்தவனின் அடிப்படையான கேள்வி. அவர் வெறும் ஒரு “மாதிரிதானா” அல்லது ஒரு “நல்ல மனிதரா”, “அற்புதமான போதகரா” இல்லை, அவர் “மாம்சத்திலே வந்த தேவனா”?

யோவானுடைய வாசகர்கள் கிறிஸ்துவைக் குறித்த சத்தியத்தை அறிந்திருந்தார்கள். இல்லையேல், அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டார்களே! “நீங்கள் பரிசுத்தராலே

அபிஷேகம் பெற்றுச் சகலத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். அந்த அபிஷேகம் சகலத்தையும் குறித்து உங்களுக்குப் போதிக்கிறது” (1யோவான் 2:20,27) “கிறிஸ்துவின் ஆவி இல்லாதவன் அவருடையவன் அல்ல” (ரோமர் 8:9).

யோவானுடைய நாட்களிலே கள்ளக் கிறிஸ்தவர்கள் “அறிவு”, “அபிஷேகம்” எனும் இரு சொற்களைத் தங்கள் அனுபவத்தை விளக்கப் பயன்படுத்தினார்கள். விசேஷித்த அபிஷேகத்தை அவர்கள் தேவனிடமிருந்து பெற்று அபூர்வமான அறிவை அடைந்து கொண்டவர்களாகத் தங்களைக் குறித்துக் கூறிக் கொண்டார்கள். ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் “அனைவரும்” தேவனை அறிந்து, தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று யோவான் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அவர்கள் சத்தியத்தை விசுவாசிக்கிறபடியால், பொய்களைக் காணும்போது அவற்றை இனங்கண்டுகொள்ள இயலும்.

ஒரு கிறிஸ்தவனை மற்றவர்களிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டுவது, “இயேசுகிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்த தேவன்” (1யோவான் 4:2) என வலியுறுத்தும் விசுவாசமே.

கிறிஸ்தவர்கள் எனக் கூறிக்கொள்ளும் அனைத்துப் பிரசங்கிகளும், போதகர்களும் உண்மையிலேயே தங்கள் விசுவாசத்தில் கிறிஸ்தவர்களல்ல! (4:1-6). இயேசுகிறிஸ்துவை மாம்சத்தில் வந்த தேவன் என அவர்கள் அறிக்கையிட்டால், அவர்கள் மெய்யான விசுவாசத்திற்கு உரியவர்களே! அவர்கள் கிறிஸ்துவை மறுதலிப்பார்களாயின், அந்திக்கிறிஸ்துவைச் சார்ந்தவர்கள்தான். அவர்கள் உலகத்தில் இருப்பவர்கள், உலகத்திற்குரியவர்கள். மெய்யான விசுவாசிகளைப் போல உலகத்திலிருந்து பிரிந்திருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களல்ல. அவர்கள் பேசுவதை இரட்சிக்கப்படாத இவ்வுலகம் கேட்கும், விசுவாசிக்கும். ஆனால் இரட்சிக்கப்படாத இவ்வுலகம் ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனைப் புரிந்து கொள்ளாது. சத்திய ஆவியானவரின் வழிகாட்டுதலின்படி ஒருமெய்யான கிறிஸ்தவன் பேசுகிறான். அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவியாகிய, பொய்யின் ஆவியின் நடத்துதலினால் கள்ளப் போதகன் பேசுகிறான்.

“இயேசுகிறிஸ்து மாம்சத்திலே வந்த தேவன்” என்று அறிக்கை செய்வது, அவரை அடையாளம்

கண்டுகொள்வதைப் பார்க்கிலும் மேலான செயலாகும். அசுத்த ஆவிகளும் கூடத்தான் அவரை அடையாளம் கண்டுகொண்டன (மாற்கு 1:24) ஆனால் அது அவைகளை இரட்சிக்கவில்லை. அறிக்கையிடுதல் என்பது அவர் யார் என்றும், அவர் நமக்காக என்ன செய்திருக்கிறார் என்றும் உள்ளத்தில் உணர்ந்து, தனிப்பட்ட முறையில் விசுவாசித்தலாகும். அது மனப்பாடமாக ஒப்பிக்கும் ஒரு அறிவு பூர்வமான வேதாந்த அறிக்கை அல்ல. கிறிஸ்து நமக்காக என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதைக் குறித்து உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படும் சாட்சியின் கூற்று அது. நீங்கள் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து, உங்கள் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டிருப்பீர்களானால், உங்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு (1யோவான் 2:25). நேர்மையோடு இப்படி அறிக்கை செய்யாத எவரும் நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. இறுதியில் அது அவர்களுக்கு அபாயகரமான காரியமாகி விடுகிறது.

பிரிட்டன் நாட்டவராகிய ஜார்ஜ் வைட்.பீல்ட் எனும் சவிசேஷகர் ஒரு மனிதனிடம் அவனுடைய ஆத்துமாவைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா, நீங்கள் எதை விசுவாசிக்கிறீர்கள்? என்று அவர் கேட்டார். அந்த மனிதன் மரியாதையுடன், “எனது சபை எதை விசுவாசிக்கிறதோ அதையே விசுவாசிக்கிறேன்” என்றான்.

“உங்கள் சபை எதை விசுவாசிக்கிறது?”

“நான் விசுவாசிப்பதைத்தான் அதுவும் விசுவாசிக்கிறது”

“நீங்களும், சபையும் “சேர்ந்து” எதை விசுவாசிக்கிறீர்கள்?”

“ஒரே காரியத்தைத்தான் நானும், சபையும் சேர்ந்து விசுவாசிக்கிறோம்”. இத்தகைய தெளிவற்ற பதில்தான் அவருக்குக் கிடைத்தது.

சபையின் விசுவாசக் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்வதால், ஒருவனும் இரட்சிக்கப்படுவதில்லை. கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசித்து, தனது விசுவாசத்திற்குச் சாட்சியாயிருப்பதாலேயே அவன் இரட்சிக்கப்படுகிறான் (ரோமர் 10:9-10).

கள்ளப்போதகர்கள் அடிக்கடி கூறுவது இதுதான்: “இயேசுகிறிஸ்துவைக் குறித்து உங்களோடு எங்களுக்கு கருத்து வேறுபாடு உண்டென்றாலும், நாங்கள் பிதாவாகிய தேவனை விசுவாசிக்கிறோம்.”

குமாரனை மறுதலிக்கிறவன் பிதாவையும் மறுதலிக்கிறான். பிதாவையும், குமாரனையும் உங்களால் பிரிக்க முடியாது. ஏனெனில், இருவரும் ஒன்றாய் இருக்கிறார்கள் “நானும், பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்”. என்று இயேசுகிறிஸ்து கூறுகிறார் (யோவான் 10:30). மெய்யான விசுவாசிகள் பிதாவையும், குமாரனையும் கனம் பண்ணுகிறார்கள். “பிதாவை கனம் பண்ணுகிறது போல, எல்லாரும் குமாரனையும் கனம் பண்ணவேண்டும். குமாரனை கனம் பண்ணாதவன், அவரை அனுப்பின பிதாவையும் கனம் பண்ணாதவனாயிருக்கிறான் (யோவான் 5:22-23). “ஒரே தேவனைத்” தொழுது கொள்வதாகக் கூறிக் கொண்டு, உங்கள் ஆராதனையிலிருந்து கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை விலக்கி வைப்பீர்களாயின், நீங்கள் ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனாக தேவனை ஆராதிக்கவில்லை.

தேவனுடைய வார்த்தையின் சத்தியத்தில் நீங்கள் நிலைத்திருப்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். “ஆதி முதல் கேள்விப்பட்ட” வசனமே உங்களை விசுவாசத்தில் உண்மை உள்ளவர்களாகக் காத்துக்கொள்ளப் போதுமானது. கிறிஸ்தவ வாழ்வு எப்படித் தொடங்கினதோ, அப்படியே தொடருகிறது. வேதவசனத்தின் மேலுள்ள விசுவாசித்தால், அது நடந்தேறுகிறது. “ஆதி முதல் கேள்விப்பட்டதற்கு” முரணான “புதியதான ஏதோ ஒன்றை” ஒரு மதத்தலைவர் போதிப்பாராயின், அவர் நம்பத்தக்கவர் அல்ல. “அந்த ஆவிகள் தேவனால் உண்டானவைகளோ என்று சோதித்தறியுங்கள்” (1யோவான் 4:1). வார்த்தையானது உங்களில் நிலைத்திருக்கட்டும் (2:24). கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருங்கள் (2:28). இல்லையெனில், அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவி உங்களை வழிதப்பச் செய்து விடும். பொய்ப் போதகர்கள் எதை வாக்குத்தத்தம் பண்ணினால் என்ன? “நித்திய ஜீவன் உண்டு” எனும் உறுதியான வாக்குத்தத்தம் உங்களுக்குண்டு (2:25). இதற்கு மேல் உங்களுக்கு ஏதும் தேவையில்லை!

கள்ளப் போதகர்கள் தங்கள் அளவில் கூட்டம் கூடுவதில் திருப்தி அடைந்தார்களானால், அவர்கள் மட்டில் தீங்கு நின்றுவிடும். ஆனால் துயரம் என்னவெனில், இவர்கள் இதர கிறிஸ்தவர்களையும் அந்திக்கிறிஸ்துவின் உபதேசங்களுக்குள் நடத்தப் பெருமுயற்சி செய்கிறார்கள்.

தேவனுடைய சத்தியத்திலிருந்து விலகிப் போனவனின் மூன்றாவது அடையாளம் இதுதான்.

3. அவன் உண்மையுள்ளவர்களையும் வஞ்சிக்க முயற்சிக்கிறான் (1 யோவான் 2:26-29)

அந்திக்கிறிஸ்துவின் கூட்டத்தார் “காணமற்போன” பாவினைத் தங்கள் போலி விசுவாசத்திற்குள் நடத்த முயற்சிப்பதில்லை மாறாகப் பெயர்க் கிறிஸ்தவர்களையும், இதர சபைகளின் அங்கத்தினர்களையும் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு நேராகத் திருப்பவே நேரத்தைச் செலவிடுகின்றனர். உண்மை உள்ளவர்களை மயக்கிக் கெடுக்கவே இவர்கள் சுற்றித் திரிகிறார்கள். “மனதை மயக்குதல்” என்பதற்கு “தவறான வழியில் நடத்துதல்” என்றும் பொருளுண்டு. இவ்வாறெல்லாம் நடைபெறும் என்று நாம் ஏற்கெனவே எச்சரிக்கப்பட்டுள்ளோம். “ஆயினும், ஆவியானவர் வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறபடி, பிற்காலங்களிலே, மனச்சாட்சியிலே குடுண்ட பொய்யருடைய மாயத்தினாலே சிலர் வஞ்சிக்கிற ஆவிகளுக்கும், பிசாசுகளின் உபதேசங்களுக்கும் செவிகொடுத்து, விசுவாசத்தை விட்டு விலகிப் போவார்கள்” (1தீமோத்தேயு 4:1).

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து, சாத்தனை “பொய்க்குப் பிதா” என்றழைக்கிறார் (யோவான் 8:44). கள்ள உபதேசங்களைப் போதித்து, விசுவாசிகளை வழிதப்பிப் போகச் செய்வதே பிசாசின் நோக்கம் (2கொரிந்தியர் 11:1-4, 13-15). ஒருவர் வேதத்தை விசுவாசிப்பதாகக் கூறுவதனாலேயே அவர் கூறும் அனைத்தையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாகாது. ஏனெனில், எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தம் கொள்ளும் விதத்தில் அவர்கள் வேதத்தை திரித்துக் கூறமுடியும் (2கொரிந்தியர் 4:1-2).

சாத்தான் மெய்யான எதையும் உருவாக்கக்கூடிய மூலகர்த்தாவல்ல. அவன் போலியாகக் கிரியை செய்வான். உதாரணமாக சாத்தானுக்குப் போலி ஊழியக்காரர்கள் உண்டு (2கொரிந்தியர் 11:13-15). இவர்கள் போலியான “வேறு சுவிசேஷத்தைப்” பிரசங்கிப்பார்கள் (கலாத்தியர் 1:6-12). போலியான நீதியைப் பின்பற்றும் (ரோமர் 10:1-10) போலிக்

கிறிஸ்தவர்களை (யோவான் 8:43-44) இவர்கள் உருவாக்குவார்கள். களைகளைப் பற்றிய உவமையில் (மத்தேயு 13:24-30, 36-43), கிறிஸ்துவும், சாத்தானும் விதைக்கிறவர்களாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறார்கள். இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய “நல்ல விதைகளை” விதைக்கிறார். சாத்தானோ “பொல்லாங்கின் பிள்ளைகளை” விதைக்கிறான்.

இந்த இருவகை செடிகளும் வளர்ந்து வரும்போது, அவைகளில் கனி தோன்றும்வரை, எந்த ஊழியக்காரனாலும் வேறுபாட்டைக் கண்டறிய இயலாதபடி ஒரே மாதிரியான தோற்றத்தைக் கொண்டிருக்கும். கிறிஸ்து எங்கெல்லாம் மெய்யான பயிர்களை முளைப்பிக்கிறாரோ, அங்கெல்லாம் போலியான களைகளை முளைக்கச் செய்வதே இக்காலத்தில் சாத்தானின் பிரதான தந்திரமாக இருக்கிறது. எனவே போலிகளைக் கண்டறிந்து, அந்திக்கிறிஸ்துவின் உபதேசங்களையும் வேறுபிரித்து இனங்கண்டு கொள்வது இன்றைய இன்றியமையாத செயல்.

இதை எவ்வாறு ஒரு விசுவாசியால் செய்ய இயலும்? பரிசுத்த ஆவியானவரின் உபதேசத்தைச் சார்ந்துதான்! ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஆவியானவரின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றவரே (1யோவான் 14:17, 15:26). கள்ளப்போதகர்கள் சத்திய ஆவியால் நடத்தப்படுகிறவர்களல்ல. அவர்கள் “வஞ்சக ஆவியால்” நடத்தப் படுகிறார்கள் (1யோவான் 4:3, 6).

“அபிஷேகம்” எனும் சொல், ஒருவனுடைய சிரசின்மேல் தைலம் ஊற்றப்பட்டு, ஒரு விசேஷமான ஊழியத்திற்காக அவனைப் பிரித்தெடுக்கும் பழைய ஏற்பாடு காலப் பழக்கத்தை நினைவுபடுத்துகிறது. ஆசாரியர்களும் (யாத்திராகமம் 28:41), ராஜாக்களும் (1 சாமுவேல் 15:1), தீர்க்கதரிசிகளும் (1ராஜாக்கள் 19:16) இவ்வாறே அபிஷேகிக்கப்பட்டனர். புதிய ஏற்பாடு விசுவாசி எண்ணெயால் அல்ல, பரிசுத்த ஆவியானவரால் தேவனுக்கு ஆசாரிய ஊழியம் செய்யும்படி (1பேதுரு 2:5, 9) அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டுப் பிரித்தெடுக்கப்படுகிறான். ஆவியானவரின் அபிஷேகத்திற்காக நீங்கள் ஜெபிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நீங்கள் ஒரு மெய்யான கிறிஸ்தவராயிருந்தால், ஏற்கனவே நீங்கள் இந்தச் சிறப்பான அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாயிற்று. இந்த

அபிஷேகம் நம்மில் “நிலைத்திருக்கும்”. ஆதலால் இனி இது நமக்கு அளிக்கப்பட வேண்டியதில்லை.

கள்ளப் போதகர்கள் பிதாவையும், குமாரனையும் மறுதலிக்கிறவர்கள் என்று முன்னரே கண்டோம். அவர்கள் ஆவியானவரையும் மறுதலிக்கிறார்கள். தேவனால் நமக்கு அருளப்பட்ட ஆசிரியரே ஆவியானவர் (யோவான் 14:26). ஆனால் இப்போலிக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே போதகர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆவியானவருடைய இடத்தை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

தேவன் தமது சத்தியத்தை நமக்குப் போதிக்க ஆவியானவரைத் தந்திருப்பதால், “எந்த ஒரு மனிதனும்” போதகராவதற்கு இடந்தராதபடிக்கு நாம் எச்சரிக்கப்படுகிறோம். ஆயினும் சபையிலே மனிதர்களுக்குள்ள போதக ஊழியத்தை இது மறுப்பதில்லை (எபேசியர் 4:11,12). மாறாக ஆவியானவருடைய வழிகாட்டுதலின் கீழ் நீங்கள் வேதத்தை ஆராய்ந்து, மனிதருடைய போதனைகளை சோதித்துப் பார்க்கும்படி ஏவப்படுகிறீர்கள் (அப்போஸ்தலர் 17:11).

அமெரிக்க இந்தியர்களிடையே ஊழியம் செய்யும் மிஷனரி ஒருவர் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் நகரில் புதிதாகக் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு இந்திய நண்பருடன் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் தெருமுனையிலே ஒருவர் வேதபுத்தகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பிரசங்கி ஒரு பிரிவினை உபதேசக்காரன் என்று மிஷனரி அறிவார். ஆனால் அந்த இந்தியர் பிரசங்கியின் கையிலிருந்த வேதபுத்தகத்தைக் கண்டு, பிரசங்கத்தைக் கவனிக்கலானார்.

தனது நண்பர் குழப்பமடைந்து விடக்கூடாதே என்றெண்ணிய மிஷனரி ஜெபிக்கத் தொடங்கினார். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அந்த இந்தியர் கூட்டத்தை விட்டு விலகி தனது மிஷனரி நண்பருடன் இணைந்து கொண்டார்.

“அந்தப் பிரசங்கியாரைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” மிஷனரி கேட்டார்.

“அவர் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதெல்லாம் எனக்குள் ஏதோவொன்று அவன் பொய்யன், பொய்யன் என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது”, என வியப்புடன் அந்த இந்தியர் கூறினார்.

அவரது உள்ளத்தில் பேசியது “ஏதோ ஒன்று” அல்ல, அவர்தான் “சரியான ஒருவர்” - பரிசுத்த ஆவியானவர்! ஆவியானவர் நம்மைச் சத்தியத்திற்குள் நடத்தி “வஞ்சகத்தைக்” கண்டறிய உதவுகிறார். இந்த “அபிஷேகம்” “பொய்யல்ல”. ஏனெனில், அவர் “சத்திய ஆவியானவர்” (1யோவான் 5:6).

இப்படியிருக்க சில கிறிஸ்தவர்கள் வழவிப்போய் ஏன் கள்ளப் போதனைகளை விசுவாசிக்கிறார்கள்? அவர்கள் ஆவியிலே நிலைத்திராததே காரணம்! “நிலைத்திருந்தல்” எனும் பதமானது யோவானின் முதல் நிருபத்தில் பலமுறை வருகிறது. அதை ஒருமுறை மறுபார்வை செய்தல் நலம்!

- கள்ளப்போதகர்கள் ஐக்கியத்தில் நிலைத்திருப்பதில்லை (2:19).
- நாம் கேட்ட வார்த்தை (செய்தி) நம்மில் நிலைத்திருக்க வேண்டும் (2:24).
- அபிஷேகமானது (பரிசுத்த ஆவியானவர்) நம்மில் நிலைத்திருக்கிறார்: நாம் அவரில் நிலைத்திருக்கிறோம் (2:27).
- நாம் வார்த்தையிலும், ஆவியிலும் நிலைத்திருக்கும்போது, நாம் கிறிஸ்துவினும் நிலைத்திருக்கிறோம் (2:28). இந்த “நிலைத்திருந்தல்” எனும் சொல்லை நாம் இந்நிருபத்தில் இதற்கு முன்னரும் பார்த்திருக்கிறோம்.
- கிறிஸ்துவினும் நிலைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிற நாம் அவர் நடந்தது போலவே நடக்க வேண்டும் (2:6).
- நாம் சகோதரரில் அன்பு கூர்ந்தால், நாம் ஒளியிலே நிலைத்திருக்கிறோம் (2:10).
- வார்த்தை நமக்குள் நிலைத்திருந்தால், ஆவிக்குரிய நிலையில் நாம் பலமுள்ளவர்களாயிருப்போம் (2:14).
- தேவனுடைய சித்தத்தை நாம் செய்தால், நாம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்போம் (2:17).

“நிலைத்திருப்பது” என்று சொன்னால், ஐக்கியத்தில் தரித்திருப்பது என்பதாகும். “ஐக்கியம்” என்பது இந்த நிருபத்தின் முதல் இரண்டு அதிகாரங்களின் மையக் கருத்தாகும். 3 முதல் 5 அதிகாரங்கள் வரை, “பிள்ளைகள்” எனும் தகுதி அல்லது “தேவனாலே பிறந்தவர்கள்” எனும் விஷயங்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

ஒரு குடும்பத்தின் பிள்ளையாக இருந்து கொண்டே, பிதாவை விட்டும், குடும்பத்தின் மற்ற அங்கத்தினரை விட்டும் ஐக்கியம் இல்லாமலிருப்பது நடக்கக் கூடியதே. நம்முடைய பரலோகபிதா நாம் அவருடைய ஐக்கியத்தினின்று விலகியுள்ளோம் எனக் கண்டு பிடித்ததும், பழைய நிலைக்குத் திரும்பவும் கொண்டு வரும்படிக்கு நடவடிக்கை எடுக்கிறார். இத்தகைய நடவடிக்கை “சிட்சை” என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது பிள்ளைக்கேற்ற பயிற்சி (எபிரெயர் 12:5-11). பரிசுத்த ஆவியானவர் வேதத்திலிருந்து போதிக்கும்படி ஒரு விசுவாசி இடந்தர வேண்டும். ஒரு உள்ளூர் சபையின் பெரும் பணிகளில் தலையாய கடமைகளில் ஒன்று தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிப்பதாகும் (2 தீமோத்தேயு 2:2; 4:1-5). ஆவியானவர், போதிக்கும் வரத்தை ஐக்கியத்தில் உள்ள சில குறிப்பிட்ட தனி நபர்களுக்கு அளிக்கிறார். (ரோமர் 12:6,7). அவர்கள் மற்றவர்களுக்குப் போதிக்கிறார்கள். ஆனாலும் அவர்களது போதனை சோதிக்கப்பட வேண்டும் (1யோவான் 4:1-3).

வேண்டுமென்றே ஏமாற்றுவதற்கும், ஆவிக்குரிய அறியாமைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. எபேசு பட்டணத்தில் ஜெபஆலயத்தில் அப்பொல்லோ பிரசங்கம் செய்தபோது, அவன் அறிந்தவரை திட்டமாகவே போதகம் பண்ணினான். ஆனால் அது முழுமையானதாக இல்லை. சபையாருக்குள்ளே பண்பட்ட விசுவாசிகளான பிரிஸ்கில்லாள் மற்றும் ஆக்கில்லா ஆகிய இருவரும் அவனைத் தனிமையில் அழைத்துச்சென்று கிறிஸ்துவைப் பற்றின பூரண செய்தியைத் தெளிவாக விவரித்தார்கள் (அப்போஸ்தலர் 18:24-28). வேதவாசிப்பிலும், ஜெபத்திலும் தினமும் நேரத்தைச் செலவிடுகிற ஒரு கிறிஸ்தவன், ஆவியிலே நடந்து, தனது தேவைகள் இன்னதென்று அறியத்தக்கவனாயிருக்கிறான்.

ஆவியானவர் சகலத்தையும் போதிக்கிறார் (1யோவான் 2:27). கள்ளப் போதகர்கள் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுதல், பரிசுத்தமாக்குதல் உபவாசம் பண்ணுதல், போன்றவைகளை நேரத்தைச் செலவிடும் வேலையாகச் செய்து, வேதத்தின் முழுச்செய்தியும் விட்டுவிடுகிறார்கள். “தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும்” (மத்தேயு 4:4) நாம் பிழைக்க வேண்டுமென்று இயேசு குறிப்பிடுகிறார். “தேவனுடைய ஆலோசனையில்

எல்லாவற்றையும்” (அப்போஸ்தலர் 20:27) அறிவிப்பதில் பவுல் கவனமுள்ளவராயிருந்தார். “வேத வாக்கியங்கள் எல்லாம் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது..... அவைகள் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது” (2தீமோத்தேயு 3:16,17).

வேதபகுதிகளில் ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் அலட்சியப் படுத்தினாலோ, விட்டுவிட்டாலோ, தொல்லைகளை நீங்கள் விலைக்கு வாங்குகிறவர்களாவீர்கள். நீங்கள் முழு வேதத்தையும் வாசித்தறிந்து நிதானமாய் பகுத்துப் பார்க்கக் கூடியவர்களாய் இருக்கவேண்டும் (2தீமோத்தேயு 2:15). அதாவது, நீங்கள் அதை வெகு நுட்பமாகக் கையாள வேண்டும். பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு மனிதர்களைப்பற்றி தேவன் வேதத்தில் என்ன சொல்லியுள்ளார் என்பதை நீங்கள் பகுத்தறிந்து, அகப்பார்வை கொண்டு பார்க்க வேண்டும். யூதர்கள், புறஜாதிகள் அல்லது சபை ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே பொருந்தக்கூடிய வேதபகுதிகள் உண்டு (1கொரிந்தியர் 10:32). நீங்கள் அவற்றை வகைப்படுத்தி அறியும் அக்கறை உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். வேதத்தில் சகலமும் உங்களுக்காகத்தான் எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்றாலும், எல்லாமே உங்களுக்கு எழுதப்படவில்லை. ஆனாலும் கள்ளப் போதகர்கள் தங்களுக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் எடுத்து, பழங்கால இஸ்ரவேலருக்காகத் தரப்பட்ட பகுதிகளை இன்றைய விசுவாசிகளுக்குப் பொருத்தி விடுகிறார்கள்.

யோவானின் இரண்டாம் நிருபம் கள்ளப்போதகர்களைப் பற்றி மேலும் எச்சரிப்புத் தருகிறது (2யோவான் 7-11) இப்படிப்பட்ட வஞ்சகர்களுடன் உறவாடும் ஒரு கிறிஸ்தவன், தனது பூரண பலனையும் இழந்துவிடும் அபாயம் உண்டு (வசனம் 8). அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நீங்கள் வாழ்த்துதல் சொல்லுதலும் கூடாது. அதற்காக நீங்கள் கடினமானவர்களாவோ, இரக்கமற்றவர்களாகவோ இருக்கலாகாது. ஏனெனில் அது கிறிஸ்தவ பண்பல்ல. ஆனால், நீங்கள் அவர்களை தங்களது கருத்துகளை விவரிக்க இடம் தரக்கூடாது. அவர்களை நீங்கள் வீட்டினுள் அனுமதிக்கும் போது, இரண்டு தீங்குகள் நேரிடுகின்றன. முதலில் அவர்கள் உங்கள் மனதில் கள்ளப் போதகத்தின் விதைகளை விதைப்பார்கள், சாத்தான் கசப்பான கனிகளைத் தரும் விதம், நீர்ப்பாய்ச்சி, வளர்த்து விடுகிறான். ஒருவேளை

இது நடக்காவிட்டாலும், கள்ளப் போதகர்களை நீங்கள் உங்கள் வீடுகளில் வரவேற்கிறதினால், உங்கள் அயல் வீட்டார்களிடம் போவதற்கும் நீங்கள் வழி உண்டாக்குகிறீர்கள். அந்த வஞ்சகர் தெருவெங்கும் இருக்கும் உங்கள் அயல்வீட்டாரிடம், “திரு.ஸ்மித்தம், அவருடைய மனைவியும் என்னைத் தங்கள் வீட்டிலே ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு நல்ல கிறிஸ்தவர்கள் தெரியுமா”? என்று கூறுவார்கள்.

ஐக்கியம் குறித்த யோவானின் செய்தியானது முற்றுப்பெற்று, அவருடைய “பிள்ளைகளாகும் அதிகாரம்”, “குமாரத்துவம்” பற்றிய செய்திகள் தொடங்குகின்றன. அவர் ஒளிக்கும், இருளுக்கும் (1:1-2:6), அன்புக்கும், பகைமைக்கும் (2:7-17), சத்தியத்திற்கும், வஞ்சகத்திற்கும்/ பொய்க்கும் (2:18-27) உள்ள முரண்பாடுகளை சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஒரு மெய்யான கிறிஸ்தவன் கீழ்ப்படிதலுள்ள, (இருளிலல்ல, ஒளியிலே நடத்தல்), அன்பாயிருக்கிற, சத்தியமுள்ள ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்கிறான். நீங்கள் கீழ்ப்படியாதவராகவோ, பகைக்கிறவராகவோ அல்லது சத்தியமற்றவராகவோ இருப்பவராயின், தேவனோடு ஐக்கியமாயிருந்து வாழ்தல் கூடாத காரியம். இப்பாவங்களில் ஏதேனும் ஒன்று கூட உண்மை நிலையினின்று உங்களை அகற்றி மாய்மாலக்காரர் ஆக்கி விடும். நீங்கள் “அதிகாரபூர்வமான” வாழ்க்கைக்குப் பதிலாக, “செயற்கையான” வாழ்க்கையை நடத்துவீர்கள். 28,29-ம் வசனங்கள் “ஐக்கியம்” எனும் பகுதியிலிருந்து, “பிள்ளை எனும் அதிகாரம்” (தேவனால் பிறந்தவர்கள்) எனும் பகுதிக்கு கொண்டு செல்லும் பாலமாயிருக்கிறது. யோவான் இந்த வசனங்களில் பிதாவோடும், குமாரனோடும், ஆவியானவரோடும் நாம் ஐக்கியம் கொண்டு வாழ நம்மை தைரியப்படுத்துவதற்கான மூன்று சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார்.

- நிலைத்திருங்கள் - இவ்வார்த்தையை நாம் முன்னரே இரண்டுமுறை கண்டுள்ளோம். கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருப்பதன் தேவையை நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். சத்தியத்தை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறதினாலும், இதற்குக் கீழ்ப்படிகிறதினாலும், சகோதரராகிய இதர

கிறிஸ்தவர்களை நேசிக்கிறதினாலும் கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருக்கிறீர்கள். கீழ்ப்படிதல் அன்பிற்கும் அன்பு, சத்தியத்திற்குள்ளும் வழிநடத்தும். நீங்கள் ஒரு விசுவாசியாயினும், தேவனுடைய ஐக்கியத்திலிருந்து விலகி இருப்பது போலத் தோன்றினால், நீங்கள் அவரது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை என்பதும், சகோதரர் மேல் கொண்ட அன்பிலே குறைவுபட்டுள்ளீர்கள் என்பதும், பொய்யிலே நம்பிக்கை வைத்தீர்கள் என்பதுமே அதற்குக் காரணமாகும். இதற்குரிய தீர்வு யாதெனில், உங்கள் பாவத்தைத் தாமதியாமல் அறிக்கை செய்து தேவனுடைய மன்னிப்பைப் பெற்றுவிடுவதேயாகும் (1யோவான் 1:9).

- **வெளிப்படுதல்** - இது இந்நிருபத்திலே வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றிய முதல் குறிப்பாகும். வருங்கால சம்பவங்களைப் பற்றி “வெளிப்படுத்தின விசேஷம்” விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இந்நிருபமானது கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையையும், நியாயத்தீர்ப்பின் நாளையும் கோட்டுக் காட்டுகிறது. (1யோவான் 2:28-3:3;4:17).

வேதாகமத்தைப் பயிலும் அனைவருமே எதிர்கால சம்பவங்களின் விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எனினும் இரட்சிப்பின் நற்செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ளும் கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவானவர் தமது மணவாட்டியாகிய சபைக்காக மீண்டும் வருகிறார் (1தெசலோனிக்கேயர் 4:13-18) என்று ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் தங்களது பாவங்களினிமித்தம் நியாயந்தீர்க்கப்படப் போவதில்லை என்றாலும், கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்ததில் காட்டிய உண்மையின் அடிப்படையில் நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் (1கொரிந்தியர் 3:10-15). உண்மையாய் இருந்தவர்கள் பிரதிபலனைப் பெறுவார்கள் (1கொரிந்தியர் 4:5). உண்மையற்றவர்களோ பிரதிபலனை இழந்து போவார்கள். இந்நிகழ்ச்சி “கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம்” என்றழைக்கப்படுகிறது (ரோமர் 14:10; 2கொரிந்தியர் 5:10). இதை இறுதிக் காலத்தில் நடைபெறப்போகும், இரட்சிக்கப்படாதவர்களுக்கான “பெரிய வெள்ளை சிங்காசன” நியாயத்தீர்ப்போடு (வெளிப்படுத்தின விசேஷம்20:11-15)

ஒப்பிட்டுக் குழப்பமடைய வேண்டாம். எந்த வேளையிலும் இயேசுகிறிஸ்து மீண்டும் வரலாம் என்கிற உண்மை அவரோடு நீங்கள் ஐக்கியமாய் வாழ்வதற்கும், அவரது வசனத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதற்கும் தரப்படும் ஒரு ஊக்கமே. இதன் நிமித்தமே யோவான் மூன்றாவது வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார்

❧ **வெட்கப்படுதல்:** சில கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முன்பாக அவரது சமூகத்தில் வெட்கப்படுகிறவர்களாய் இருப்பார்கள். (1யோவான்2:28). எல்லா விசுவாசிகளுமே ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டவர்கள்தான். ஆயினும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவர்களுக்கும், ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்கவர்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. வெளியே போய், அழுக்கடைந்து திரும்பி வரும் பிள்ளையானது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆயினும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்க பிள்ளையைப்போல நடத்தப்பட மாட்டாது. “அதினிமித்தமே..... அவருக்குப் பிரியமாயிருக்க நாடுகிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:9). கீழ்ப்படிந்து, அன்புசூர்ந்து சத்தியத்தோடே கிறிஸ்துவோடு ஐக்கியப்பட்டு நடந்திராத கிறிஸ்தவன் ஒருவன், தனது பிரதிபலனை இழப்பான். அதனால் வெட்கப்பட்டுப் போவான்.

ஒரு கிறிஸ்தவன் எத்திசை நோக்கிப் பார்த்தாலும், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதற்கான காரணத்தை அவன் காண்பது திண்ணம். பின்னாகப் பார்ப்பானாயின், கிறிஸ்து அவனுக்காக மரித்த கல்வாரியைக் காண்கிறான். தனக்குள்ளே பார்க்கும் பொழுது, தனக்குள் வாசம் செய்து சத்தியத்தை போதிக்கும் பரிசுத்த ஆவியைக் காண்கிறான். சுற்றிலும் பார்க்கையிலோ, பற்றுடன் நேசிக்கும் கிறிஸ்தவ சகோதரைத்தான் காண்கின்றான். அத்துடன் பாவத்தில் மூழ்கி தன்னை இழந்து கிடக்கும் உலகத்தையும், அதற்கு தன்னுடைய பக்தியுள்ள சாட்சி தேவைப்படுவதையும் காண்கிறான். இப்போது முன்னோக்கிப் பார்க்கிறான் “அவர்மேல் இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறவன் எவனும், அவர் சுத்தமுள்ளவராயிருக்கிறது போல தன்னையும் சுத்திகரித்துக் கொள்கிறான்” (1யோவான் 3:3). கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை தெய்வீக வாழ்விற்கான ஒரு பெரும் அகத்துண்டுதலாகும்.

யோவான் ஒளியைப்பற்றியும், இருளைப்பற்றியும் எழுதியுள்ளார், அன்பு மற்றும் பகைமை, வெறுப்பு பற்றியும் எழுதியுள்ளார். மேலும், சத்தியம், பொய், வஞ்சகம் பற்றியும் எழுதி கிறிஸ்தவ வாழ்வின் முழு தொகுப்பையும் “நீதி செய்குதல்” எனுமொரு சொற்றொடராக வசனம் 2:29-ல் தொகுத்தளிக்கிறார்.

மெய்யான ஜீவன் என்பது செயல்படும் ஒரு வாழ்வு முறையேயன்றி, வெறும் பேச்சல்ல (“என்போமானால்”, “என்று சொல்லியும்” 1:8-2:9). அது உபதேசம் நல்லதுதான் என்று மூளை அறிவினால் சம்மதிப்பதுமல்ல. “பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே பரலோக ராஜ்ஜியத்தில் பிரவேசிப்பானே அல்லாமல், என்னை நோக்கி கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! என்று செல்லுகிறவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை” (மத்தேயு 7:21). கிறிஸ்தவர்கள் சத்தியத்தை விசுவாசிக்கிறவர்கள் மட்டுமல்ல, அதன்படி நடக்கிறவர்களுமாம் (1யோவான் 1:6).

கீழ்ப்படிதலோ, அன்போ, சத்தியமோ இல்லாமல் தன்னைக் கிறிஸ்தவனாகக் காட்டிக் கொள்கிற ஒருவன் மோசம் போக்குகிறவனாகவோ, அல்லது மோசம் போகிறவனாகவோ இருப்பான். ஒரு பிள்ளையானது தனது தகப்பனின் சாயலைக் கொண்டிருப்பதுபோல “தேவனாலே பிறந்தவன்” எவனும் தனது பரலோக தகப்பனின் குணநலன்களை வெளிப்படுத்துவான். “ஆதலால் நீங்கள் பிரியமான பிள்ளைகளைப் போல, தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகுங்கள்” (எபேசியர் 5:1). “நீங்கள் முன்னே உங்கள் அறியாமையினாலே கொண்டிருந்த இச்சைகளின்படி இனி நடவாமல், கீழ்ப்படிகிற பிள்ளைகளாய் இருந்து, உங்களை அழைத்தவர் பரிசுத்தராய் இருக்கிறது போல, நீங்களும் உங்கள் நடக்கைகள் எல்லாவற்றிலேயும் பரிசுத்தராயிருங்கள்” (1பேதுரு 1:14,15)

ஒரு ஓய்வு நாள் பள்ளியின் வகுப்பு ஒன்றில், தொடர்ச்சியாக பிரச்சனைகள் காணப்பட்டன. போதகரும், கண்காணிப்பாளரும் அதன் ஆசிரியையையும், பள்ளி அலுவலர்களையும் சந்தித்துப் பேசினர். ஆனாலும், சொல்லும்படியான முன்னேற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. இப்படியிருக்க, ஒரு ஞாயிறன்று காலையிலே அந்த ஆசிரியை, ஆராதனையின் நிறைவுக் கீர்த்தனை பாடப்படும்

வேளையில், தனது வரிசையிலிருந்து எழுந்து வந்தார். இதைக் கண்ணுற்ற போதகர், “இவள் தனது வாழ்வைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கவே முன் வருகிறவளாய் இருக்கவேண்டும்” என சிந்திக்கலானார். “பாஸ்டர்!” அவள் சொன்னாள், “கிறிஸ்துவை எனது இரட்சகராக அறிக்கை செய்ய நான் ஆசைப்படுகிறேன். கடந்த வருடங்கள் முழுவதும் நான் என்னை “இரட்சிக்கப்பட்டவளாகவே” கருதி வந்தேன். ஆனால் அப்படியல்ல, எனது வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு குறைபாடு இருந்துகொண்டே இருந்தது. வகுப்பறையின் பிரச்சனைகள் எனது பிரச்சனைகள்தான். ஆனால் அவைகள் இப்போது தீர்க்கப்பட்டாயிற்று. இப்போது நான் இரட்சிக்கப்பட்டவள்தான் என்று உறுதியாக அறிவேன்.”

“நீங்கள் விசுவாசமுள்ளவர்களோ என்று உங்களை நீங்களே சோதித்து அறியுங்கள்” (2கொரிந்தியர் 13:5) உங்களது வாழ்வானது கீழ்ப்படிதல், அன்பு, சத்தியம் ஆகிய அடையாளங்களைத் தரித்திருக்கிறதா? உங்களது கிறிஸ்தவ வாழ்வு யதார்த்தமானதா? மெய்யானதா? அதிகாரப்பூர்வமானதா? இல்லை போலித்தனமானதா?

இப்போது “சத்தியமா அல்லது சங்கடமான பின்விளைவுகளா” என்பதுதான் கேள்வி. சத்தியத்தை நீங்கள் சந்திக்க மறுப்பீர்களாயின், சங்கடமான பின்விளைவுகளைச் சந்தித்தே ஆகவேண்டும்.

பாசாங்கு செய்வோர்

1யோவான் 3:1-10

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் கருவூலத் துறையில் கள்ள நோட்டுகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் பணியாளர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறப்புப் பிரிவு உண்டு. ஒரு கள்ளநோட்டு அகப்பட்டால், அதைக் கண்டறிய வேண்டியது அவர்களது இயல்பான பணியாகும்.

போலி நோட்டுகளை அடையாளம் காண்பதற்கு, அவர்கள் எப்படிச் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்?

கள்ளப்பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு பலமணிநேரம் அதைத் துருவி ஆராய்ந்து அவர்கள் பயிற்சி எடுப்பதில்லை. மாறாக, உண்மையானதைக் கருத்தாய் ஆராய்கிறார்கள். அதிகாரப்பூர்வமான பணத்தோடு நன்கு பழகி, பார்த்த உடனே கள்ளநோட்டைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள்.

1யோவான் 3-ம் அதிகாரம், இதே கண்ணோட்டத்தில்தான், இன்றைய உலகின் “பிசாசின் பிள்ளைகளாகிய” (வசனம் 10) கள்ளக் கிறிஸ்தவர்களும் இருப்பதாக எச்சரிக்கிறது. பிசாசின் பிள்ளைகளின் பொல்லாத குணங்களைப் பட்டியலிடுவதற்குப் பதிலாக, வேதாகமம் தேவனுடைய பிள்ளைகளைப் பற்றி தெளிவானதொரு விளக்கம் தருகிறது. இரு சாராருக்கும் தம்மிலுள்ள முரண்பாடுகள் வெளிப்படையானவை.

இவ்வதிகாரத்தின் மையக்கருத்து 10-ம் வசனத்தில் காணப்படுகிறது. ஒரு உண்மையான தேவனுடைய பிள்ளை, நீதியைச் செய்து, இதர கிறிஸ்தவர்களிடத்தில் அன்புசூருகிறான். 1 முதல் 10 வரையிலான வசனங்கள் முதல் தலைப்பைக் குறித்தும், 11 முதல் 24 வரையிலான வசனங்கள் இரண்டாம் தலைப்பைக் குறித்தும் விவரிக்கின்றன.

நீதியைச் செய்தல், மற்றும் சகோதரரிடத்தில் அன்புசூருதல் என்பது புதிய செய்தி ஒன்றுமல்ல. முக்கியமான இவ்விரு காரியங்களும் இந்நிருபத்தின் முதல் இரண்டு அதிகாரங்களில் ஆராயப்படுகின்றன. 3-ம் அதிகாரத்தின் அணுகுமுறையில் ஒரு வேறுபாடு

காணப்படுகிறது. முதலிரண்டு அதிகாரங்களில் “ஐக்கியத்திற்கு” அதிக முக்கியத்துவம் தரப்படுகிறது. தேவனுடைய ஐக்கியத்திலுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவன் நீதியைச் செய்து, சகோதரரை நேசிக்கிறான். ஆனால் 3 முதல் 5-ம் அதிகாரம் வரை, “பிள்ளையெனும் அதிகாரம்” அதிகம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் மெய்யான கிறிஸ்தவன் தேவனாலே பிறந்தவன் ஆதலால், நீதி செய்து, சகோதரரை நேசிப்பான். “தேவனாலே பிறந்தவன்” என்ற கருத்து இவ்வதிகாரங்களின் அடிப்படையாயிருக்கிறது (2:29;3:9;4:7; 5:1,4,18).

அதிகாரம் 3-ல் முதல் பத்து வசனங்களை வாசிக்கும் போது 6-ம் வசனமும், 9-ம் வசனமும் உங்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டக் கூடும். ஏனெனில் இவை 8,9-ம் வசனங்களுக்கு முரணாக இருக்கின்றன. தெளிவாகக் கூறினால், “பாவம் செய்தல்” என்பது தொடர்ந்து அதைச் செய்து, அதையே வாழ்க்கையின் ஒரு வழிமுறையாகக் கொள்வதாகும். குழ்நிலையின் நிமித்தம் பாவம் செய்வதை இது குறிக்காது. எந்த கிறிஸ்தவனும் பாவமே இல்லாதவன் அல்ல, என்பது தெளிவு (1:8-10). ஆனால் ஒரு மெய்யான விசுவாசி வழக்கமாக பாவம் செய்துகொண்டிருப்பதை தேவன் விரும்புவதில்லை.

வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாபெரும் மாந்தர் ஒவ்வொருவருமே ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பாவம் செய்தவர்கள் தான். ஆபிரகாம் தனது மனைவியைக் குறித்துப் பொய் சொன்னான் (ஆதியாகமம் 12:10-20). மோசே மனம்பதறி தன்வசமிழந்து தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனான் (எண்ணாகமம் 20:7-13). பேதுரு கர்த்தரை மூன்று முறை மறுதலித்தான். (மத்தேயு 26:69-75). ஆனால் பாவமானது இம்மனிதர்களுடைய நிரந்தர பழக்கமாக இருந்து விடவில்லை. அது அவர்களது வாழ்க்கையில் இயல்பான பழக்கத்திற்கு முற்றிலும் மாறான ஒரு தற்செயலான நிகழ்வாகவே இருந்தது. மேலும் அந்தப் பாவங்களைச் செய்தபோது, அதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு, தங்களை மன்னிக்கும்படி தேவனிடம் வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

இரட்சிக்கப்படாத ஒருவன், தன்னை ஒரு கிறிஸ்தவன் என்று கூறிக்கொண்டாலும், போலியாயிருக்கிறவன், பாவம் செய்வதை ஒரு பழக்கமாகக் கொண்டு வாழ்கிறான். பாவம்,

அதிலும் சிறப்பாக அவிசுவாசமாகிய பாவம் அவனது வாழ்வில் இயல்பான ஒன்றாய் இருக்கிறது (எபேசியர் 2:1-3). அவன் உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியான தெய்வீகமான மூலாதாரம் ஒன்றும் அவனுக்குக் கிடையாது. தான் ஒரு விசுவாசி என அவன் கூறும் கூற்றும் மெய்யானதல்ல. இதுவே 3:1-10-ல் நாம் காண்கிற வேறுபாடு. மெய்யான விசுவாசி ஒருவனும் பாவத்தைப் பழக்கம் ஆக்கிக் கொண்டு வாழ்வதில்லை. சூழ்நிலையின் நிமித்தம் தவறிச் செய்கிற பாவத்தை அவன் செய்து விடலாம். ஆனால், நிரந்தரப் பழக்கமாக அவன் அதைச் செய்யமாட்டான்.

முக்கியமான வேறுபாடு என்னவெனில், ஒரு மெய்யான கிறிஸ்தவன் தேவனை அறிகிறான். ஒரு பொய்க் கிறிஸ்தவன், தேவனைக் குறித்துப் பேசலாம், ஊழியங்களில் ஈடுபடலாம். ஆயினும் அவன் தேவனை மெய்யாய் அறியவில்லை. கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதன் மூலம் “தேவனாலே பிறந்தவன் ஒருவன்” பிதாவாகிய தேவனை, குமாரனாகிய தேவனை, பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவனை அறிகிறான். மேலும், அவர்களை அவன் அறிந்திருக்கிறதினாலே, கீழ்ப்படிதலுள்ள வாழ்வை அவன் வாழ்கிறான். அவன் பாவம் செய்து கொண்டிருப்பதில்லை.

பரிசுத்த வாழ்க்கைக்கான மூன்று காரணங்களை யோவான் தருகிறார்.

1. பிதாவாகிய தேவன் நம்மிடத்தில் அன்பு பாராட்டுகிறார் (1யோவான் 3:1-3)

தேவன் நம்மிடம் காட்டும் அன்பு ஒப்பில்லாதது. முதல் வசனத்தை நாம் கீழ்க்கண்டவாறு மொழி பெயர்க்கலாம்.

“உலகம் தரக்கூடாததான, எவ்வளவு விசேஷமான அன்பை பிதாவானவர் நம்மீது பொழிந்தருளியுள்ளார் என்று பாருங்கள்”

நாம் தேவனுக்குப் பகைவர்களாய் இருந்தபோது, அவர் தமது குமாரனை நமக்காக மரிக்கும்படி அனுப்பினார்.

இரட்சிப்பின் உன்னதமான செயல் திட்டம் தேவனுடைய அன்பை முதன்மையாகக் கொண்டு தொடங்குகிறது. முதலாம் வசனத்தோடு அநேக

மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் “நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளென்று அழைக்கப்படுவதினாலே” என்ற சொற்றொடரை இணைக்கிறார்கள். “தேவனுடைய பிள்ளைகள்” என்பது ஏதோ நமக்கு கிடைத்த பெருமைக்குரிய பட்டப்பெயரல்ல. அது ஓர் மாறாத உண்மையாகும். நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள்! இவ்வுலகமானது தேவனோடு நமக்குள்ள இவ்வுறவைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஏனெனில் அது தேவனையே புரிந்து கொள்ளவில்லை. கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவனை அறிந்திருக்கும் ஒருவன் மட்டுமே தேவனுடைய பிள்ளை என்று அழைக்கப்படுவதின் பொருளை அறிந்து உணர்ந்து கொள்வான்.

முதல் வசனம் நாம் யாரென்று கூறுகிறது. இரண்டாம் வசனம் நாம் இனி எப்படி இருப்போம் என்று கூறுகிறது. இங்கே குறிப்பிடப்படுவது கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையாகும். இது 2:28-ல் பரிசுத்தமான வாழ்விற்கொரு தூண்டுகோலாய்க் குறிக்கப்பட்டு, இப்போது மறுபடியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாம் புதிதாய் பிறந்ததோடே தேவனுடைய அன்பு நின்று விடுவதில்லை. அது நமது வாழ்நாளெல்லாம் தொடர்ந்து நம்மை, இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை வரை நடத்திச் செல்கிறது. நமது கர்த்தர் வெளிப்படும் நாளிலே மெய்யான விசுவாசிகள் அனைவரும் அவரைக் காண்பார்கள். கண்டு அவருக்கு ஒப்பாக மறு ரூபம் ஆவார்கள் (பிலிப்பியர் 3:20,21).

பரலோகத்திற்குரிய புதிய, மகிமையான சரீரத்தை அவர்கள் பெற்றிடுவார்கள் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

அப்போஸ்தலன் இதனை மட்டும் கூறி நின்று விடுவதில்லை. இப்போது நாம் யாரென்றும், இனி எப்படியிருப்போம் என்றும் அவர் கூறினார். 1யோவான் 3:3-ல், நாம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைக் கருத்தில் கொண்டு நாம் நமது வாழ்வைப் பரிசுத்தமுள்ளதாய்க் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இவை யாவுமே, பிதாவினுடைய அன்பை நமக்கு நினைவு படுத்துகின்றன. பிதா நம்மிலே அன்புகூர்ந்து, நமக்காக மரிக்கும்படி தமது குமாரனைத் தந்தருளினதினாலே, நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாய் இருக்கிறோம். தேவன்

நம்மிலே அன்புகூருவதால், நாம் அவரோடு சேர்ந்து வாழ விரும்புகிறார். தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை இரட்சிப்பானது, தேவஅன்பின் வெளிப்பாடாயிருக்கிறது. நாம் தேவகிருபையினாலே இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (எபேசியர் 2:8,9 தீத்து 2:11-15). ஆயின் இரட்சிப்பிற்கான முன்னேற்பாடு தேவஅன்பிலே உதயங்கொண்டாயிற்று. இவ்வாறாக, பிதாவின் அன்பை நாம் பெற்று அனுபவிப்பதால், பாவத்திலே வாழும் விருப்பம் நமக்கில்லை.

பாவஞ்செய்கிற அவிசுவாசி தன்னைப் படைத்தவருக்கு எதிராகப் பாவஞ்செய்யும் படைப்பாயிருக்கிறான். பாவஞ்செய்கிற கிறிஸ்தவனோ, தகப்பனுக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்கிற பிள்ளையாயிருக்கிறான். அவிசுவாசி பிரமாணத்திற்கு எதிராகப் பாவஞ்செய்கிறான். விசுவாசி அன்பிற்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்கிறான்.

“கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயம்” என்று வேதத்தில் அடிக்கடி சொல்லப்படும் சொற்றொடரின் பொருளை இது நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது. இச்சொற்றொடர் எப்பொழுதும் பயப்படும் படியான சூழ்நிலைக்குள் நாம் வாழவேண்டுமென்று கூறவில்லை. தேவன் நமக்குப் பயமுள்ள ஆவியைக் கொடுக்கவில்லை (2தீமோத்தேயு1:7). தேவனுடைய பிள்ளைகள் பிதாவை பய பக்தியுடன் கனம் பண்ணுகிறார்கள் என்பதையும், மனப்பூர்வமாக அவருடைய பொறுமையைச் சோதிக்கும்படி கீழ்ப்படியாமல் இருக்க மாட்டார்கள் என்பதையுமே அது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

வாலிப வயதுள்ள ஒரு குழுவின் விருந்து கொண்டாடலில் மகிழ்ந்திருந்தனர். அதிலே ஒருவர் பொழுதை இனிமையாய்க் கழிப்பதற்காக ஓர் உணவகத்திற்குச் சென்றிடும் யோசனை கூறினார்.

“அங்கே போவதைவிட என்னை என் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போ”, ஜேன் தனது காதலனிடம் சொன்னாள், “அந்த இடம் எனது பெற்றோருக்குப் பிடிக்காத இடம்” ஜேன் தொடர்ந்தாள்.

“உனது தந்தை உன்னைத் தண்டித்து விடுவாரோ” நையாண்டி செய்தாள் பெண்களுள் ஒருத்தி.

“இல்லை, என் தந்தையின் உள்ளத்தை நான் துன்புறுத்தி விடுவேனோ என்றே பயப்படுகிறேன்”, என்றாள் ஜேன்.

தேவனுடைய அன்பைப்பெற்று அனுபவித்த, மெய்யான தேவனுடைய பிள்ளை, அவ்வன்பிற்கு எதிராகப் பாவம் செய்ய விரும்புவதில்லை என்கிற நெறியை அப்பெண் புரிந்து வைத்திருந்தாள்.

2. குமாரனாகிய தேவன் நமக்காக மரித்தார் (1யோவான் 3:4-8)

இங்கே யோவான், “இயேசுகிறிஸ்துவின் எதிர்கால வெளிப்படுதல்” (வசனம் 2) எனும் தலைப்பிலிருந்து, “முன்னர் வெளிப்பட்டதாகிய” (வசனம்.5) தலைப்பிற்குத் திரும்புகிறார். இயேசு வந்ததும், மரித்ததும் எதற்காக என்பதற்கான காரணங்கள் இரண்டை யோவான் தருகிறார்.

1. நம்முடைய பாவங்களை சுமந்து தீர்க்க (வசனம்.4-6).
2. பிசாசினுடைய கிரியைகளை அழிக்கும் படிக்கு (வசனம்.7,8).

தேவனுடைய பிள்ளையைப் பொறுத்தமட்டில், அவன் பாவம் செய்கிறானேயானால், அவனுக்காக இயேசு சிலுவையிலே செய்தது என்ன என்பதை அவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதையே காட்டுகிறது.

1. கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களை சுமந்து தீர்க்க வெளிப்பட்டார் (3:4-6).

வேதத்தில் பாவத்தைக் குறித்து அநேக வரையறைகள் உண்டு. “விசுவாசத்தினாலே வராத யாவும் பாவமே” (ரோமர் 14:23). “தீயநோக்கம் பாவமாம்” (நீதிமொழிகள் 24:9), “ஆதலால் ஒருவன் நன்மை செய்ய அறிந்தவனாயிருந்தும், அதைச் செய்யாமற்போனால், அது அவனுக்குப் பாவமாயிருக்கும்” (யாக்கோபு 4:17), “அநீதியெல்லாம் பாவந்தான்” (1யோவான் 5:17). ஆயின் யோவானின் நிருபம் “நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறதே பாவம்” என்று வரையறை தருகிறது (3:4). அது பாவத்தைத் தீட்டாக கணக்கிடுகிறது (1:9-2:2). ஆனால் இங்கே பாவமானது தேவனுக்கு எதிர்த்து நிற்பதாக கருதப்படுகிறது.

இங்கே வலியுறுத்தப்படுவது “பாவங்கள்” (பன்மை) அல்ல, “பாவமே” (ஒருமை). “பாவஞ்செய்கிற எவனும்...”

என்றுதான் உள்ளது. பாவங்கள் என்பது கனிகள், பாவம் என்பதோ வேர்.

“தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்பதாலேயே தனது குடும்பத்திற்கு ஒழுக்கத்திற்கான விதிமுறைகள் எதுவும் அவர் வகுத்திடவில்லை என்று பொருளல்ல. “அவருடைய கற்பனைகளை நாம் கைக்கொள்ளுகிறவர்களானால், அவரை அறிந்திருக்கிறோம். என்பதை அதினால் அறிவோம்” (2:3). “அவருடைய கற்பனைகளை நாம் கைக்கொண்டு அவருக்கு முன்பாகப் பிரியமானவைகளைச் செய்கிறபடியினால், நாம் வேண்டிக் கொள்ளுகிறதெதுவோ அதை அவராலே பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம்” (3:22). “நாம் தேவனிடத்தில் அன்புசூர்ந்து அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும் போது தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் அன்புசூருகிறோமென்று அறிந்து கொள்ளுகிறோம்” (5:2).

கிறிஸ்து நம்மை விடுதலையாக்கி சுயாதீனத்தை அருளிச் செய்துள்ளபடியால், (கலாத்தியர் 5:1-6), தேவனுடைய பிள்ளைகள் பழைய ஏற்பாட்டு கால நியாயப்பிரமாணத்தின் அடிமைத்தனத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் அல்ல. அதேவேளையில் தேவனுடைய பிள்ளைகள் பிரமாணமே இல்லாதவர்களும்ல்ல. அவர்கள் தேவனுக்கு முன்பாக நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதவர்களாயிரமால், கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்துக்கு உள்ளானவர்களாயிருக்கிறார்கள் (1கொரிந்தியர் 9:21).

பாவமானது அடிப்படையில் நமது சுயசித்தம் சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கிறது. தேவனுடைய சித்தத்திற்கு எதிராக நமது சுயசித்தத்தை நாம் நிலைநிறுத்துவோமாயின் அது கலகம் செய்தலாகும். கலகம் பண்ணுவது, பாவத்தின் ஆணிவேராகும். பிரமாணத்தினின்று விலகி நடக்கும் நடக்கை பாவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது என்று சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆனால் பாவத்தின் முக்கிய அம்சம் நியாயப்பிரமாணமே இல்லாமலிருப்பது. ஒருவனது புறம்பான நடவடிக்கை எத்தகையது என்பதொரு பொருட்டல்ல, ஒரு பாவியின் உள்ளார்ந்த மனோபாவமே கலகத்திற்கு உரியதாகும்.

சிறுமி ஜீடி தனது தந்தையுடன் காரில் பயணஞ்செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் முன் சீட்டில் நின்றுகொண்டுவர முடிவு செய்தாள். அவள் தந்தை அவளிடம் சீட்டிலே

அமர்ந்து சீட் பெல்டை போட்டுக் கொள்ளச் சொன்னார். அவனோ மாட்டேன் என்றாள். அவர் இரண்டாம் தடவையும் சொல்ல அவளும் மீண்டும் மறுத்துவிட்டாள்.

“இப்போது நீ உட்காரவில்லை என்றால் ரோட்டோரத்தில் கொண்டுபோய் உன்னை அடிப்பேன்” என்று தகப்பனார் கூறினார். உடனே அந்தப்பெண் கீழ்ப்படிந்தாள். ஆனால் சில நிமிடங்கள் கழித்து அவள் சொன்னாள், “டாடி, இப்பொழுதும் நான் மனதிற்குள் நின்கொண்டுதான் இருக்கிறேன்”.

இதுவே பிரமாணமின்மை! இதுவே கலகம்! வெளிப்படையாக ஒரு தடையிருந்தும் கூட, மனதிற்குள் இருக்கும் கலக குணம் தடைசெய்யப்படாமலிருக்கிறது. இவ்வித மனோபாவமே அடிப்படைப் பாவமாயிருக்கிறது. இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறதினால் மறுபிறப்பின் அனுபவம் பெற்று தேவனுடைய பிள்ளையான ஒருவன், பிரமாணமே இல்லாமல் இருக்க முடியாது. இயேசுகிறிஸ்து பாவம் இல்லாதவராயிருந்தார். அவரில் நிலைத்திருக்கிறவனாகிய விசுவாசி பாவமற்ற அவரை தன்மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான். எனவே பிரமாணம் அவனுக்கு அவசியமாகிறது. அவர் நமது பாவங்களை சுமந்து தீர்க்கும்படி மரித்தார் என்பது இன்னும் சிறப்பான காரியமாகும். கிறிஸ்து என்பவரை நாம் அறிந்திருப்பவர்களானால், அவரது மரணத்தினால் வருகிற ஆசீர்வாதங்களில் நாம் பங்குள்ளவர்களானால், மனதறிந்து நாம் கீழ்ப்படியாமையாகிய பாவத்தைச் செய்ய மாட்டோம். கிறிஸ்தவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஒருவன், இப்படிப்பட்ட பாவத்தை செய்வானானால், சிலுவையிலே கிறிஸ்து செய்து முடித்த பெரும்பணியை அவன் மறுதலிக்கிறான். இக்காரணத்தினாலேயே இவ்வகை நபர்களை பவுல் “கிறிஸ்துவின் சிலுவைக்குப் பகைஞர் என்கிறார்” (பிலிப்பியர் 3:18).

“அவரில் நிலைத்திருக்கிற எவனும் பாவஞ்செய்கிறதில்லை (1யோவான் 3:6). “நிலைத்திருந்தல்” என்கிற வார்த்தை, யோவானுக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு வார்த்தையாகும். “கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருத்தல்” என்று சொன்னால், அவரோடு ஐக்கியமாயிருந்து, நமக்கும் அவருக்கும் இடையில் வேறெதுவும் குறுக்கிட

அனுமதிக்காமல் இருப்பதாகும். “குமாரத்துவம்” (தேவனால் பிறந்தவராயிருப்பது) கிறிஸ்துவும் நாமும் சேர்ந்து இருப்பதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. ஆனால் “ஐக்கியமானது” அதைவிட அவரோடு இணைந்திருக்கும் நல்வாய்ப்பைத் தருகிறது. இவ்வித இணைப்பே, நிலைத்திருத்தலே நம்மை அவரது வார்த்தைக்கு எதிரான மனப்பூர்வமான கீழ்ப்படியாமையினின்று விலக்கிக் காக்கிறது.

ஒருவன் பாவம் செய்வதை ஒரு பழக்கமாகவும், அதை மனப்பூர்வமாய் செய்கிறவனாகவும் இருப்பானாகில், அவன் இயேசுவை அறியாதவன் என்றும், அவரில் நிலைத்திராதவன் என்றும் நிரூபணம் செய்கிறான்.

சிலுவையிலே கிறிஸ்து ஏற்றுக்கொண்ட மரணத்தினாலே, நாம் நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுள்ளோம். என்பதை விட மேலானதொரு உண்மையுண்டு. கிறிஸ்து தனது மரணத்தின் மூலமாக, நமது வாழ்வின் தன்மையாக இருந்த பாவத்தின் வல்லமையை முறியடித்தார். ரோமர் 6-8 அதிகாரங்களின் முக்கிய கருத்தே கிறிஸ்துவின் மரணத்தோடும் உயிர்த்தெழுதலோடும் நம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதாகும். கிறிஸ்து எனக்காக மரித்தார். மட்டுமல்ல, நானும் அவரோடே கூட மரித்தேன். இனி நான் என்னை அவருக்காக ஒப்புக் கொடுக்க இயலும். பாவமானது இனி என்னில் ஆளுகை செய்யாது.

2. பிசாசினுடைய கிரியைகளை அழிக்கும்படிக்கே கிறிஸ்து வெளிப்பட்டார் (1யோவான் 3:7-8)

இங்கே நியாயவாதம் மிகத்தெளிவாய் இருக்கிறது. ஒருவன் தேவனை அறிந்திருந்தால், அவன் தேவனுக்கு கீழ்ப்படிவான். அவன் பிசாசுக்கு சொந்தமானவனாயின், பிசாசுக்கு கீழ்ப்படிவான்.

பிசாசைக் குறித்துள்ள உண்மைகளை யோவான் ஒத்துக்கொள்கிறார். வேதத்திலே அவனுக்குப் பல்வேறு பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சாத்தான் (எதிரியானவன், விரோதி), பிசாசு (குற்றஞ்சாட்டுகிறவன்), அபத்தோன் அல்லது அப்போலியோன் (அழிக்கிறவன்), பிரபஞ்சத்தின் அதிபதி, வலுசர்ப்பம் முதலானவைகளே அவை. எப்படிப்பட்ட பெயரில் நீங்கள் அவனை அழைத்தாலும், கிறிஸ்துவையும்,

தேவனுடைய பிள்ளைகளையும் எதிர்ப்பதே அவனது முக்கிய வேலையாய் இருக்கிறது.

பாவமற்ற கிறிஸ்துவுக்கும், பாவத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் செய்யாதவனாகிய பிசாசுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பல. சாத்தான் உருவான விதம் மர்மமானது. சாத்தான், பிரதான தூதர்களில் ஒருவனாய் இருந்து, மற்ற தூதர்களுக்கும், பூமிக்கும் மேலாக உயர்ந்த நிலையில் தேவனால் வைக்கப்பட்டிருந்தும், அவருக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்து கீழேவிழத் தள்ளப்பட்டவன் என்றே வேத பண்டிதர் பலர் நம்புகின்றனர். (ஏசாயா 14:9-17, எசேக்கியேல் 28:12-14).

சாத்தான் தேவனைப்போல் நித்தியமானவன் அல்ல. அவன் தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவன் சிருஷ்டிக்கப்படும்போது அவன் பாவமுள்ளவனாய் இருக்கவில்லை. இன்றைய அவனுடைய சுபாவத்திற்கு காரணம், அவனுடைய முந்தைய கலகமேயாகும். அவன் தேவனைப் போன்றவன் அல்ல. அவன் சர்வவல்லமை பொருந்தியவனும் அல்ல. சர்வஞானியும் அல்ல, எங்கும் நிறைந்திருப்பவனும் அல்ல. ஆயினும் ஒரே சமயத்தில் பல இடங்களில் அவன் கிரியை நடப்பிக்கத்தக்கதாக அவனுக்கு உதவி செய்கிற பெரிய ஆவிகளின் சேனை அவனுக்கு உண்டு (எபேசியர் 6:10-12).

சாத்தான் கலகஞ்செய்கிறவன். கிறிஸ்துவோ கீழ்ப்படிதலுள்ள தேவகுமாரன். கிறிஸ்து மரணபரியந்தம், அதாவது சிலுவையின் மரணபரியந்தம் (பிலிப்பியர் 2:8) கீழ்ப்படிந்தவராயிருந்தார். கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார். ஆயினும் ஒரு ஊழியக்காரனாவதற்கு மனதுள்ளவராயிருந்தார். சாத்தானோ ஒரு ஊழியன் மட்டுமே, ஆனாலும் தன்னை தேவனுக்குச் சமமாக உயர்த்தினான். அவன் ஆரம்பத்திலிருந்தே பாவம் செய்கிறவனாயிருக்கிறான். கிறிஸ்துவோ பிசாசினுடைய கிரியைகளை அழிப்பதற்காக வந்தார்.

“அழித்திடுதல்” என்பதற்கு “நிர்மூலமாக்குதல்” என்ற அர்த்தம் இங்கே தரப்படவில்லை. சாத்தான் இன்றைய நாள் வரையிலும் கிரியை நடப்பிக்கிறவனாகவே இருக்கிறான். இங்கே “அழித்தல்” என்று சொல்லப்படுவது “செயலை முடக்குதல்” “அதிகாரத்தைப் பறித்தல்” என்பதாகும்.

சாத்தான் முழுமையாக அழிக்கப்படவில்லை. அவனது அதிகாரம் குறைக்கப்பட்டு, போராயுதங்கள் மழுங்கடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவன் இப்பொழுதும் வல்லமையுள்ள ஒரு பகைவனே. எனினும் தேவனுடைய வல்லமைக்கு ஒப்பானவனல்ல.

இயேசு இவ்வுலகை, விலையேறப்பெற்ற பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் அரண்மனைக்கு ஒப்பிடுகிறார். பலவானாகிய ஒருவன் அந்த அரண்மனையைக் காத்து வருகிறான். (லூக்கா 11:14-23) சாத்தானே அந்தப் பலவான். பாவத்தில் தங்களை இழந்து போன ஆண்களும், பெண்களுமே அவனது “கொள்ளைப் பொருளாகும்”. “அக்கொள்ளைப் பொருளை” மீட்பதற்கான ஒரே வழி முதலில் அந்தப் பலவானைக் கட்டுவதே ஆகும் (மத்தேயு 12:29). அதைத்தான் சிலுவையிலே இயேசு செய்தார். இயேசு இப்பூமியிலே வந்து, சாத்தானின் அரண்மனைக்குள் “புகுந்தார்”. தனது மரணத்தின் மூலம் சாத்தானின் வல்லமையைத் தகர்த்து, அவன் “கொள்ளைப் பொருளாகிய” மனிதர்களை அவன் கையிலிருந்து பறித்துக் கொண்டார். தங்களை இழந்து போன பாவிகள் கிறிஸ்துவுக்காக ஆதாயம் பண்ணப்படும் ஒவ்வொரு முறையும், சாத்தானுடைய உடைமைகள் அதிகமதிகமாக அவனிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுற்ற பிறகு, பசிபிக் தீவுகளின் அடர்ந்த காடுகளிலும், குகைகளிலும் ஜப்பானியத் துருப்பினர் பலர் பலமாதங்களாக ஒளிந்திருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சிதறி அலைந்த இவர்களில் சிலர், அச்சம் கொண்டு, காட்டுவாசிகள் போல வாழ்ந்து வந்தனர். போர் முடிந்து போனது அவர்களுக்குத் தெரியாது. இனிமேலும் சண்டையிட வேண்டிய அவசியமில்லை எனத் தெரியவந்தபோது, அவர்கள் சரணடைந்து விட்டனர்.

சாத்தான் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒரு எதிரி என்பது கிறிஸ்தவர்களுக்கு மிகுந்த ஆறுதல் தருவதாகும். இப்பொழுதும் கூட அவன் அங்கும் இங்குமாக சிற்சில வெற்றிகளைப் பெறலாம். ஆனாலும் யுத்தத்தில் அவன் தோற்றுவிட்டான். அவன்மீது தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டாயிற்று. ஆனாலும் தண்டனையை அவன் அனுபவிப்பதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் காலம் செல்லும். கிறிஸ்துவை அறிந்த ஒருவன்,

கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தின் மூலமாக, பாவமெனும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டவன். சாத்தானுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒரு கலகக்காரனாக வாழ விரும்ப மாட்டான்.

“பிள்ளைகளே, ஒருவனும் உங்களை வஞ்சியாதிருக்கப் பாருங்கள்”. ஒருவன் இரட்சிக்கப்பட்டு, அதற்குப் பிறகும் பாவம் செய்து வாழலாம் என்று, போலிக்கிறிஸ்தவர்கள் கூறி மெய்யான கிறிஸ்தவர்களை நம்ப வைக்க முயற்சிக்கலாம். கிறிஸ்தவர்கள் பாவம் செய்வார்கள் என்பதை யோவான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் பாவம் செய்தபடியே வாழலாம் என்ற கூற்றை அவர் மறுக்கிறார். ஒருவன் மனப்பூர்வமாகப் பாவம் செய்து, அதில் மகிழ்ந்து, எவ்விதக் குற்ற உணர்வும் இல்லாதவனாக, தேவனுடைய பரிசுத்தப்படுத்துதலை அனுபவித்திராதவனாய் இருந்தால், அப்படிப்பட்டவன், “தான் மெய்யாகவே பிறந்தவன்தானா”, என்பதை தனக்குத்தானே சோதித்துப் பார்ப்பது நலம்.

3. பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவன் நமக்குள் வாசம்பண்ணுகிறார் (1யோவான் 3:9,10)

“தேவனாலே பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்வதில்லை”. ஏன் தெரியுமா? ஏனெனில் அவனுக்குள் இப்பொழுது ஒரு புதிய சுபாவம் குடிகொண்டுள்ளது. அச்சுபாவமானது பாவம் செய்திடாது. யோவான் இந்தப் புதிய சுபாவத்தை “தேவனுடைய வித்து” என்கிறார். ஒரு மனிதன் கிறிஸ்துவை தனது இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அவனுக்குள் மகத்தானதொரு ஆவிக்குரிய மாற்றம் இடம் பெறுகிறது. தேவனுடைய பார்வையிலே அவன் ஒரு நீதிமானாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அவருக்கு முன்பாக அவன் ஒரு புதிய மனிதனாக நிறுத்தப்படுகிறான். இவனது இந்தப் புதிய நிலையே “நீதிகரிக்கப்படுதல்” எனப்படுகிறது. இது என்றைக்கும் மாறாதது. என்றைக்கும் அழியாதது.

புதிய கிறிஸ்தவனுக்கு ஒரு புதிய பதவியும் தரப்படுகிறது. அவன் தேவனுடைய நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதற்காக, அவரது மகிமைக்காக வாழும்படி பிரித்து வைக்கப்படுகிறான். இத்தகைய பதவி “பரிசுத்தமாகுதல்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இப்பரிசுத்தமாகுதல் நாளுக்கு நாள்

நடந்தேறும் தன்மையுடையது. இப்படியாக நாம் கிறிஸ்துடன் நெருங்கி அவருக்கு அதிகமாகக் கீழ்ப்படியத் தயாராயிருப்போம்.

ஆயினும் ஒரு புதிய விசுவாசியிடம் பெரிதாக நிகழ்ந்திருக்கும் மாற்றம் என்னவென்றால், அவன் “மறுஜென்மம்” பெற்றவன் ஆவதே. அவன் தேவனுடைய குடும்பத்தில் மீண்டும் பிறந்தவனாகிறான்.

நீதிகரிக்கப்படுதல் என்றால், தேவனுக்கு முன்பாக ஒரு புதிய பதவி கிடைப்பதாகும். பரிசுத்தப்படுதல் என்றால், தேவனுக்காகப் பிரித்தெடுக்கப்படுதலாகும். மேலும் “மறுஜென்மம்” பெறுதல் என்பது புதிய சுபாவத்தைப் பெறுதலாகும் (2பேதுரு 1:4).

தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் நுழைவதற்கான ஒரே வழி, கிறிஸ்துவை நம்பி, புதிய பிறப்பின் அனுபவத்தை அடைவது மட்டுமேயாம். “இயேசுவானவரே கிறிஸ்து என்று விசுவாசிக்கிற எவனும் தேவனால் பிறந்திருக்கிறான்” (1யோவான் 5:1)

“மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும், ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும்” (யோவான் 3:6). கிறிஸ்தவர்கள் அழிவுள்ள வித்தினாலே அல்ல, என்றென்றைக்கும் நிற்கிறதும், ஜீவனுள்ளதுமான தேவ வசனமாகிய அழிவில்லாத வித்தினாலே “மறுபடியும் பிறந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள்” (1பேதுரு 1:23). தேவனுடைய வார்த்தையும், தேவனுடைய ஆவியுமே ஒரு கிறிஸ்தவனின் ஆவிக்குரிய பெற்றோர்கள் என்று சொல்லலாம். பாவத்தை உணர்த்தி, இரட்சகரை வெளிப்படுத்துவதற்கு தேவ வார்த்தையை தேவ ஆவியானவர் பயன்படுத்துகிறார்.

நாம் விசுவாசத்தைக் கொண்டு இரட்சிக்கப் பட்டிருக்கிறோம் (எபேசியர் 2:8-9). விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும்; கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும் (ரோமர் 10:17). புதிய பிறப்பின் அற்புத அனுபவித்தினாலே, விசுவாசிக்கிற ஒரு பாவிக்கு, தேவனுடைய ஜீவனாகிய புதிய ஜீவன் பரிசுத்த ஆவியானவராலே அருளப்பட்டு, முடிவாக அவன் தேவனுடைய குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவனாகி விடுகிறான்.

சரீரத்தின்படி பிள்ளைகளாய் இருப்பவர்கள் தங்களது பெற்றோரின் சுபாவத்தைக் கொண்டிருப்பது போல,

தேவனுடைய ஆவிக்குரிய பிள்ளைகள் அவரது சாயலைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் “தேவனுயை வித்து” காணப்படுகிறது. ஒரு கிறிஸ்தவன் சரீர்ப் பிறப்பின்படி பழைய சபாவத்தையும், ஆவிக்குரிய பிறப்பின்படி புதிய சபாவத்தையும் கொண்டிருக்கிறான். இவ்விரு சபாவங்களுக்கும் புதிய ஏற்பாடு பல்வேறு பெயர்கள் கொடுத்து அவற்றின் வேறுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

	பழைய சபாவம்	புதிய சபாவம்
1	பழைய மனுஷன் (ரோமர் 6:6)	புதிய மனுஷன் (கொலோசெயர் 3:10)
2	மாம்சம் (கலாத்தியர் 5:24)	ஆவி (கலாத்தியர் 5:17)
3	அழிவுள்ள வித்து (1பேதுரு 1:23)	தேவனுடைய வித்து (1யோவான் 3:9)

பழைய சபாவம் பாவத்தை உற்பத்தி செய்கிறது. புதிய சபாவமோ ஒருவனை பரிசுத்த வாழ்க்கைக்கு நேராக நடத்துகிறது. பழைய சபாவத்தின்படி அல்லாமல், புதிய சபாவத்திற்கு ஏற்றபடி வாழ வேண்டியது ஒரு கிறிஸ்தவனின் கடமையாய் இருக்கிறது.

“புறம்பான மனுஷனுக்கும்”, “உள்ளான மனுஷனுக்கும்” (2கொரிந்தியர் 4:16) உள்ள வேறுபாட்டைக் கொண்டும் நாம் மேற்கண்ட கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளலாம். சரீர மனிதனுக்கு “உணவு” தேவை. அவ்வாறே உள்ளான மனிதனாகிய ஆவிக்குரிய மனிதனுக்கும் அது தேவை.

“மனுஷன் அப்பத்தினாலே மாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான்” (மத்தேயு 4:4). ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவனுடைய வார்த்தையை தியானம் செய்வதற்கு தினமும் நேரம் செலவிடத் தவறுவானேயானால் அவனது உள்ளான மனுஷன் பலங்குன்றிப் போய்விடுவான்.

கிறிஸ்தவனான இந்தியன் ஒருவன் சொன்னான். “எனக்குள்ளே கீழ்த்தரமான ஒரு நாயும், நற்குணமுள்ள ஒரு நாயும் வாழ்கின்றன. அவை ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றன. நான் தவறான செயல்களைச் செய்யும்படியாக

கீழ்த்தரமான நாய் விரும்புகிறது. நற்குணமுள்ள நாயோ, நான் நற்செயல் செய்யவே விரும்புகிறது. இதிலே ஜெயிப்பது எந்த நாய் தெரியுமா? நான் எதற்கு அதிகமாக உணவு தருகிறேனோ, அதுதான்”.

தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டு, புதிய சபாவத்தை ஒரு கிறிஸ்தவன் போஷித்தால், அவன் பக்தியுள்ள தெய்வீகமான வாழ்க்கை வாழ வல்லமை பெற்றிருவான். நாம் “தூர்இச்சைகளுக்கு இடமாக உடலைப் பேணாமல்” இருக்க வேண்டும் (ரோமர் 13:14)

சரீரப்பிரகாரமான மனிதனுக்கு “சுத்திகரிப்பு” தேவையாய் இருக்கிறது. அவ்வாறே உள்ளான மனுஷனுக்கும் அது தேவைப்படுகிறது. சரீரத்திலே நாம் நமது கைகளையும், முகத்தையும் அடிக்கடி கழுவுகிறோம். ஒரு விசுவாசி திருவசனமாகிய கண்ணாடி முன் அனுதினமும் நின்று தன்னைக் காணவேண்டும் (யாக்கோபு 1:22-25). அவன் தனது பாவங்களை அறிக்கையிட்டு, தேவனிடமிருந்து மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் (1யோவான் 1:9). இல்லையெனில், உள்ளான மனுஷன் அழுக்கடைந்து அவ்வசுத்தமானது அவனுக்குள் ஆவிக்குரிய நோயைப் பரப்பிவிடும்.

அறிக்கையிடப்படாத பாவம் என்பது, கிறிஸ்துவுடன் நெருங்கி நடப்பதினின்றும் படிப்படியாக விலகி, நாம் வாழ்கிறதான இந்த அந்நிய உலகத்தால் ஆட்கொள்ளப்படும் சீர்கெட்ட வாழ்க்கையின் முதற்படியாகும்.

“உங்கள் சீர்கேடுகளை குணமாக்குவேன்” (எரேமியா 3:22) என்ற தேவ வாக்குத்தத்தம் பின்மாற்றத்தை சரீர நோய்க்கு ஒப்பிடுகிறது. முதலில் நோய்க்கிருமி ஒன்று இரகசியமாக சரீரத்தினுள் ஊடுருவுகிறது. பின் அது நோயைத் தொற்றச் செய்து, படிப்படியாக வீழ்த்தி விடுகின்றது. பலம் போய், பசி போய், அன்றாட வேலைகளில் ஆர்வமும் போய், பின் வருவது பேரழிவுதான்.

ஆவிக்குரிய வீழ்ச்சியும் இதே வகையில்தான் நேரிடுகிறது. முதலில் பாவம் நமக்குள் ஊடுருவுகிறது. அதனோடு எதிர்த்துப் போராடுவதற்குப் பதிலாக நாம் அதற்குள் “சிக்குண்டு போகிறோம்” (யாக்கோபு 1:14). பிறகு நோய் பரவுவதற்கு இடம் கிடைக்கிறது. ஆவிக்குரிய செயல்களின் மேல் கொண்ட பசியை இழக்கிறோம். பலம்

குறைந்தவர்களாகி, எரிச்சல் அடைகிறவர்களாகவும் மாறிவிடுகிறோம். இறுதியாக மனதுடைந்து போய் விடுகிறோம்.

இதற்கான ஒரே மாற்று மருந்து நமது பாவத்தை அறிக்கையிட்டு, அதை விட்டுவிட்டு, சுத்திகரிக்கப்படவும், சுகப்படவும் கிறிஸ்துவண்டை நாம் வரவேண்டும்.

உள்ளான மனிதனுக்கு உணவு தேவை. சுத்திகரிப்பு தேவை. கூடவே ஆவிக்குரிய பயிற்சியும் தேவை. “தேவபக்திக்கு ஏதுவாக முயற்சி பண்ணு” (1தீமோத்தேயு 4:7). நன்றாய் சாப்பிட்டுவிட்டு உடலுக்குப் பயிற்சி தராவிடில், ஒருவன் எடைமிருந்து பருத்து விடுவான். உணவே இல்லாமல் உடற்பயிற்சி மட்டும் செய்தாலோ, மெலிந்துபோய் உயிர் விடுவான். எதிலும் ஒரு சமன்பாடு இருக்க வேண்டும்.

ஒரு விசுவாசியைப் பொறுத்தமட்டில், ஆவிக்குரிய பயிற்சி என்பது, கிறிஸ்துவின் செய்தியை மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளுதல், கிறிஸ்துவின் பெயரால் நன்மை செய்தல் போன்றவையே. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் குறைந்தது ஒரு ஆவிக்குரிய வரமாவது இருக்கும். அவன் அதை சபையின் நன்மைக்கென்று பயன்படுத்த வேண்டியவன் (1கொரிந்தியர் 12:1-11). “அவனவன் பெற்ற வரத்தின்படியே நீங்கள் தேவனுடைய பற்பல கிருபையுள்ள ஈவுகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் நல்ல உக்கிராணக்காரர் போல் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யுங்கள்” (1பேதுரு 4:10).

சோதனை, பாவம் இவைகள் செயல்படும் முறையை கீழே காணலாம்.

“சோதிக்கப்படுகிற எவனும், நான் தேவனால் சோதிக்கப்படுகிறேன் என்று சொல்லாதிருப்பானாக. தேவன் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கப்படுகிறவரல்ல; ஒருவனையும் அவர் சோதிக்கிறவருமல்ல. அவனவன் தன்தன் சுய இச்சையினாலே இழுக்கப்பட்டு, சிக்குண்டு, சோதிக்கப்படுகிறான். பின்பு இச்சையானது கர்ப்பந்தரித்து, பாவத்தைப் பிறப்பிக்கும், பாவம் பூரணமாகும் போது, மரணத்தைப் பிறப்பிக்கும்” (யாக்கோபு 1:13-15)

சோதனை என்பது நமது இயல்பான ஆசைகளைக் கவர்வதாய் இருக்கிறது. ஆசைகொள்வது பாவமல்ல, ஆனால் சோதனையானது இந்த ஆசைகளை நாம் தவறான வழியிலே திருப்தி செய்து கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கிவிடுகிறது. பசியாய் இருப்பது பாவமல்ல. ஆனால்

தேவசித்தத்திலிருந்து விலகி பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வது பாவம். இதுவே சாத்தான் இயேசுவின் மேல் எறிந்த முதல் சோதனை அம்பாகும் (மத்தேயு 4:1-4).

தூண்டில் முள்ளிலிருக்கும் இரையைக் காணும்போது, மீனானது தனது பசியை தீர்த்துக்கொள்ள விரைந்து வருகிறது. ஆனால் இரையைப் பிடித்த உடன் மீன் “இழுக்கப்படும்” முள்ளில் “சிக்குண்டு” போய்விடுகிறது. முடிவோ மரணம்!

மாம்சமாகிய பழைய சுபாவத்தைக் கவர்ந்திருக்கும் உலக இன்பங்களாகிய இரையைச் சாத்தான் பொறியில் வைக்கிறான். ஆனால் அவனது அந்த இரை, ஒரு கிறிஸ்தவனுக்குள் இருக்கும் புதிய “திவ்விய சுபாவத்தைக்” கவர்ந்து விடுவதில்லை. ஒரு விசுவாசி பழைய சுபாவத்திற்கு இடமளிப்பானேயானால், இரையின்மேல் நாட்டங்கொண்டு, அதை இச்சித்து பாவத்திலே சிக்குண்டு போகிறான். அவன் தன் புதிய சுபாவத்தின் வழியிலே போகிறவனாயின், இரையை உதறிவிட்டு, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறான். “பின்னும் நான் சொல்லுகிறது என்னவென்றால், ஆவிக் கேற்றபடி நடந்துகொள்ளுங்கள், அப்பொழுது மாம்சஇச்சையை நிறைவேற்றாதிருப்பீர்கள்” (கலாத்தியர் 5:16).

பாவத்திற்கு இடம்தரும் குணமானது “பிசாசின் பிள்ளைகளை” தனித்துக் காட்டும் அடையாளமாயிருக்கிறது (1யோவான் 3:10). அவர்கள் சொல்லிக் கொள்வதும், சொந்தம் பாரட்டுவதும் ஒன்று. செய்து கொண்டிருப்பதோ வேறொன்று. சாத்தான் பொய்யனும், பொய்க்குப் பிதாவுமாயிருக்கிறான் (யோவான் 8:44). அவனுடைய பிள்ளைகளும் தங்களது பிதாவைப்போல இருக்கிறார்கள். “கிறிஸ்துவை அறிந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லியும், அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளாதவன் பொய்யனாயிருக்கிறான் அவனுக்குள் சத்தியமில்லை” (1யோவான் 2:4). ஒருவன் கிறிஸ்தவனாக இருந்து கொண்டே பாவங்களைச் செய்யலாம் என்று கூறி தேவனுடைய பிள்ளைகளை வஞ்சிக்க பிசாசின் பிள்ளைகள் முயற்சிக்கிறார்கள். “பிள்ளைகளே நீங்கள் ஒருவராலும் வஞ்சிக்கப் படாதிருங்கள், நீதியைச் செய்கிறவன் அவர் நீதியுள்ளவராய் இருக்கிறது போலத், தானும் நீதியுள்ளவனாயிருக்கிறான்” (1யோவான் 3:7).

“ஒரு கிறிஸ்தவன் பாவத்தைக் குறித்துக் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. ஏனெனில், சரீரம்தான் பாவம் செய்கிறதேயன்றி, சரீரத்தின் அந்தச் செயல் உள்ளான ஆவியை பாதிப்பதில்லை” - இது யோவான் காலத்தில் வாழ்ந்த கள்ளப் போதகர்களின் போதனையாகும். அவர்களில் சிலர், மாம்சமானது பாவத்தினால் ஆனது, எனவே பாவம் மாம்ச சரீரத்தில் உண்டாகும் இயற்கையான உணர்வே என்று போதிக்கிற அளவில் போய்விட்டார்கள்.

பாவத்தை நியாயப்படுத்தும் இத்தகைய மூடத்தனத்தை புதிய ஏற்பாடு தோலுரித்துக் காட்டுகிறது. முதலாவது, நாம் அறியவேண்டியது “பழைய சுபாவம்” என்பது சரீரமல்ல, சரீரம் எதிலும் சாராததாய் இருக்கிறது. பழைய பாவசுபாவமும் அதைப் பயன்படுத்த முடியும். புதிய திவ்விய சுபாவமும் அதைப் பயன்படுத்த முடியும். “ஆகையால் நீங்கள் சரீர இச்சைகளின்படி பாவத்திற்குக் கீழ்ப்படியத்தக்கதாக, சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரத்தில் பாவம் ஆளாதிருப்பதாக நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை அநீதியின் ஆயுதங்களாகப் பாவத்திற்கு ஒப்புக்கொடாமல், உங்களை மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்களாக தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்து, உங்கள் அவயவங்களை நீதிக்குரிய ஆயுதங்களாக தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள்” (ரோமர் 6:12-13). பழைய சுபாவத்தின் இச்சைகளை ஒரு தேவனுடைய பிள்ளை மேற்கொள்ளுவது எப்படி? அவன் தனது சரீரத்தை தேவனுக்கு ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுத்து ஒவ்வொரு நாளையும் தொடங்க வேண்டும் (ரோமர் 12:1). அவன் தேவனுடைய வசனத்தை, புதிய சுபாவத்திற்கு போஜனம் தரும்படி, வாசித்துக் கற்றுக் கொள்வதற்கு நேரத்தைச் செலவிட வேண்டும். பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிரப்பப்படவும், கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியஞ்செய்து அவரை மகிமைப்படுத்த வல்லமை தரும்படியாகவும் தேவனிடத்தில் ஜெபிக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாளையும் செலவிடும் போது, ஒரு விசுவாசி உள்ளான மனிதனில் ஆவியானவருடைய வல்லமையைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும். சோதனைகள் நேரிடும்போது, ஜெயம் பெற்றிட அவன் உடனடியாகக் கிறிஸ்துவன்னை திரும்ப வேண்டும். அவன் இயேசுவிடம் திரும்பும்போது மட்டுமே அவனுக்குள் இருக்கும் வேதவசனம்

பாவத்தினின்று விலகி நிற்க அவனுக்கு உதவி செய்யும். “நான் உமக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு, உமது வாக்கை என் இருதயத்தில் வைத்து வைத்தேன்” (சங்கீதம் 119:11). அவன் பாவம் செய்தால் உடனடியாக தேவனிடம் அறிக்கை செய்து மன்னிப்பைக் கேட்டுப் பெறவேண்டும். ஆனாலும் பாவம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் அவனுக்கில்லை. தனக்குள் வாசம் செய்கிற பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு தனது சரீரத்தை ஒப்புக் கொடுக்கும் போது சோதனைக்காரனை ஜெயிப்பதற்குத் தேவையான வல்லமை அவனுக்கு கிடைக்கும்.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தைப் பற்றிக் கொள்வது ஒரு நல்ல பழக்கமாகும். “மனுஷருக்கு நேரிடுகிற சோதனையேயல்லாமல் வேறே சோதனை உங்களுக்கு நேரிடவில்லை. தேவன் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார். உங்கள் திராணிக்கு மேலாக நீங்கள் சோதிக்கப்படுகிறதற்கு அவர் இடங்கொடாமல், சோதனையைத் தாங்கத் தக்கதாக, சோதனையோடு கூட அதற்குத் தப்பிக் கொள்ளும்படியான போக்கையும் உண்டாக்குவார்” (1கொரிந்தியர் 10:13).

ஓய்வு நாள் பள்ளியின் ஆசிரியர் ஒருவர், வாலிபர்களாகிய மாணவர்களுக்கு கிறிஸ்தவனின் புதிய மற்றும் பழைய சுபாவங்களைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“நம்முடைய பழைய சுபாவம் ஆதாமிடமிருந்து நமக்கு வந்தது” என்றார் அவர். “பிந்தின ஆதாம்” என்றழைக்கப்படும் கிறிஸ்துவிடமிருந்து நமது புதிய சுபாவம் வந்தது என்றும் சொன்னார். தனது வகுப்பு மாணவர்களை 1 கொரிந்தியர் 15:45-ம் வசனத்தை வாசிக்கும்படியாகக் கூறினார். “அந்தப்படியே முந்தின மனுஷனாகிய ஆதாம் ஜீவாத்துமாவானான் என்றெழுதியிருக்கிறது. பிந்தின ஆதாம் உயிர்ப்பிக்கிற ஆவியானார்”, என்று அவர்கள் வாசித்தார்கள்.

“அப்படியானால் எனக்குள் இரண்டு “ஆதாம்கள்” வாழ்கிறார்கள்”, என்றான் மாணவருள் ஒருவன்.

“அது சரிதான்” என்றார் ஆசிரியர். பிறகு, “இந்த சத்தியத்தின் நீதியை நடைமுறைப் படுத்துவது எப்படி?” என்று வினவினார்.

சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. பின் ஒரு மாணவன் பேசலானான்.

“இரண்டு ஆதாம்கள்” என்கிற இக்கருத்து சோதனையுடன் போராடுவதற்கு உண்மையாகவே எனக்கு உதவி செய்கிறது. சோதனை வந்து கதவைத் தட்டும்பொழுது, கதவைத் திறப்பதற்கு முதல் ஆதாமை அனுப்பினால், நான் பாவம் செய்துவிடுவேன். பிந்தின ஆதாமை அனுப்பினால், நான் ஜெயம் பெறுவேன்”.

ஒரு மெய்யான விசுவாசி பாவம் செய்வதில்லை, ஒரு போலி விசுவாசியோ பாவத்தைத்தான் செய்கிறான். ஏனெனில் அவனுக்குள் தேவனுடைய புதிய சுபாவம் கிடையாது. மேலும் மெய்யான விசுவாசி இதர கிறிஸ்தவர்களை நேசிக்கிறான். இதைக்குறித்து 1 யோவான் 3:11-24 விரிவாய் கூறுகிறது.

ஆனால் அங்குள்ள வசனங்கள், மற்றவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று நாம் ஆய்வு செய்வதற்காக எழுதப்பட்டவைகள் அல்ல. அவை நமக்கு உணர்வூட்டுபவை. கீழ்க்காணும் கேள்விகளுக்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் தேவனுக்கு முன்பாக நேர்மையாக பதில் தருவோமா?

1. எனக்குள்ளே நான் “திவ்விய சுபாவத்தைக்” கொண்டிருக்கிறேனா, அல்லது கிறிஸ்தவனைப் போல நடத்துக் கொண்டிருக்கிறேனா?
2. நான் அன்றாட வேதவாசிப்பின் மூலம், ஜெபத்தின் மூலம் இந்த திவ்விய சுபாவத்தை வளர்த்துக் கொள்கிறேனா?
3. அறிக்கை செய்யப்படாத பாவம் ஏதாவது எனது உள்ளான மனுஷனை தீட்டுப்படுத்தி இருக்கிறதா? அதை அறிக்கையிட்டு விட்டுவிட எனக்கு மனமுண்டா?
4. எனது சிந்தனைகளை, விருப்பங்களை ஆளுகை செய்ய என்னுடைய பழைய சுபாவத்திற்கு இடம் கொடுக்கிறேனா? அல்லது “திவ்விய சுபாவம்” என்னை ஆளுகிறதா?
5. சோதனை வரும்போது, அதோடு நான் “கண்ணாமூச்சி” ஆடுகிறேனா? அல்லது அதை விட்டுப் பறந்தோடுகிறேனா? எனக்குள் இருக்கும் “திவ்விய சுபாவத்திற்கு” இடம் கொடுக்கிறேனா?

இப்படிப்பட்ட அடிப்படை பிரச்சனைகளில் மெய்யான வாழ்வு தேவனோடு நேர்மையானதாகவே நடந்துகொள்கிறது.

அன்பா அல்லது மரணமா?

1யோவான் 3:11-24

யோவானின் நிருபம் அன்பு, கீழ்ப்படிதல், சத்தியம் ஆகிய தலைப்புகளையே சுற்றிச்சுற்றி வருவதால், இதை ஒரு சுழற்படிக்கட்டு என்று சொல்லலாம். இக்கருத்துகள் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லப்பட்டு வந்தாலும் அவற்றின் உட்கருத்துகள் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல. ஒரு தலைப்பிற்குரிய காரியத்தை நாம் மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கையில், நாம் வேறுபட்ட பல கண்ணோட்டங்களில் அதைப்பார்த்து, காரியத்தின் ஆழத்திற்குச் செல்லுகிறோம்.

சகோதரராகிய சக விசுவாசிகளிடத்தில் நாம் அன்பு கூருவதைக் குறித்து முன்னரே படித்திருக்கிறோம் (2:7-11). இரண்டாம் அதிகாரத்தில் வலியுறுத்தப்பட்ட காரியம் “ஐக்கியம்” ஆகும். ஒரு விசுவாசி தனது சகோதரரிடத்தில் பாராட்டுகிற அன்பே, அவன் “ஒளியிலே நடப்பதற்கு” ஆதாரமான சாட்சியாக இருக்கிறது. இனி நாம் படிக்க உள்ள பகுதி இதர விசுவாசிகளிடம் நமக்குள்ள உறவைக் குறித்து வலியுறுத்திச் சொல்கிறது.

கிறிஸ்தவர்கள் எல்லோருமே தேவனால் பிறந்தவர் ஆதலால், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்புகூருகிறார்கள். இதனாலேயே இவர்களெல்லாரும் “கிறிஸ்துவுக்குள் சகோதரர்” (சகோதரிகளும்தான்) எனப்படுகிறார்கள்.

கீழ்ப்படிதலும், அன்பும், பிள்ளையெனும் பதவிக்கும், சகோதரன் எனும் பதவிக்கும் அடையாளங்களாக இருக்கின்றன. மெய்யாகவே தேவனுடைய பிள்ளையாய் இருக்கிறவன், நீதி செய்கிறவன் என்று முன்னரே பார்த்தோம் (3:1-10). இனி, சகோதரரிடம் அன்புகூரும் காரியத்தைக் குறித்துப் பார்ப்போம் (வசனம் 11-24). இச்சத்தியமானது முதலில் ஒரு எதிர்மறையான கோணத்திலிருந்து பார்க்கப்படுகிறது. “நீதியைச் செய்யாமலும், தன் சகோதரனில் அன்புகூராமலும், இருக்கிற எவனும் தேவனால் உண்டானவனல்ல” (வசனம் 10).

சகோதரரிடத்தில் அன்புகூருதல் பற்றி முன்பு சொல்லப்பட்ட விதத்தையும், இப்போது சொல்லப்படும் விதத்தையும் கவனிக்கும் போது, அதிரடியான ஒரு வேறுபாட்டை நாம் காண்கிறோம். “ஐக்கியத்தைக்” குறித்துப் பேசின முதல் பகுதியில் (2:7-11) சகோதரரில் அன்புகூருதல், ஒளியோடும், இருளோடும் இணைத்து சொல்லப்படுகிறது. நம்முடைய “விசுவாசிகள்” எனும் தோற்றம் பெரிதாக இருந்தாலும், நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பு கூராதவர்களாயின், நாம் ஒளியிலே நடக்க முடியாது. இந்நிருபத்தின் அடுத்த பகுதி “சகோதரன்” எனும் பதவியைப் பற்றி (3:11-24) அதிக ஆழமாக ஆராய்கிறது. இங்கே “சகோதரரிடத்தில் அன்புகூராதவன் மரணத்திலே நிலை கொண்டிருக்கிறான்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. (வசனம்14).

இத்தகைய கண்ணோட்டத்தில் “அன்பை” ஆராயும்பொழுது, நான்குவித நிலைகளில் ஒருவனது வாழ்வின் அணுகுமுறை உள்ளதைக் காணலாம். அவையாவன: கொலைபாதகம் (வசனம்11,12), பகைமை (வசனம்13-15), அலட்சியம் (வசனம்16,17), கிறிஸ்தவர்களுக்கே உரிய மனதுருக்கம் (வச 18-24).

முதல் இரண்டு நிலைகள் கிறிஸ்தவ பண்பிற்கு முற்றிலும் எதிரானவை. மூன்றாவது ஒவ்வாததாகும். நான்காம் நிலையானது மெய்க்கிறிஸ்தவ அன்பிற்கு மிகவும் பொருந்தியதாகும்.

1. கொலைபாதகம் (1யோவான் 3:11,12)

ஒருவன் வேறொருவரிடம் கொள்ளும் உறவுநிலையில் கீழ்த்தரமானது “இந்தக் கொலைபாதகம்”. சாத்தான் இதன் அடிப்படையில்தான் நிலைகொண்டிருக்கிறான். அவன் ஆதி முதற் கொண்டு கொலைபாதகனாயிருக்கிறான் (யோவான்8:44). கிறிஸ்தவர்கள் தங்களது விசுவாச அனுபவத்தின் தொடக்கம் முதலே “ஒருவருக்கொருவர் அன்புகூர வேண்டியவர்கள்” என்பதைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். தொடக்கங்களுக்கு யோவான் முக்கியத்துவம் தருகிறார். ஆதிமுதலானவற்றை நாம் கண்ணோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். நமது ஆவிக்குரிய அனுபவம் பிதாவினிடத்தில் தொடங்குகிறபடியால், நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூரவேண்டும். அது தொடங்குமிடம்

சாத்தானாக இருக்குமெனில், நாம் ஒருவரையொருவர் பகைக்கிறவர்களாயிருப்போம். “ஆகையால் ஆதிமுதல் நீங்கள் கேள்விப்பட்டது உங்களில் நிலைத்திருக்கக் கடவது” (1யோவான்2:24).

பகையுணர்வுடன் கூடிய வாழ்க்கைக்கு ஒரு உதராணம் காயின். ஆதியாகமம் 4:1-16-ல் இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரே பெற்றோருக்குப் பிறந்தவர்களான, சகோதரர்களாகிய காயினும், ஆபேலும் தேவனுக்குப் பலிகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். காயின் நாத்திகனாகச் சித்தரிக்கப்படவில்லை. ஆராதிக்கிற ஒருவனாகத்தான் அவன் சித்தரிக்கப்படுகிறான். இது கவனிக்கப்பட வேண்டிய காரியமாகும். பிசாசின் பிள்ளைகள் மெய்யான விசுவாசிகளைப் போல வேஷம் தரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். காயின் செய்ததைப் போல, ஆவிக்குரிய கூட்டங்களில் கலந்து கொள்கிறார்கள். இவர்கள் காணிக்கைகள் கூட செலுத்துவார்கள். இத்தகைய செயல்பாடுகள் மட்டுமே, ஒருவன் தேவனால் பிறந்தவன் என்பதற்கேற்ற நிரூபணம் ஆகாது. உண்மையான சோதனையே சகோதரர்களிடம் அவன் அன்புள்ளவனாய் இருக்கிறானா என்பதுதான். காயின் இந்தச் சோதனையில் தோற்றுப் போனான்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சரீரத்தின்படியான வம்ச வரலாறு இருப்பது போல, ஆவிக்குரிய விதத்திலும் வம்சவரலாறு உண்டு. காயினுடைய ஆவிக்குரிய தகப்பனாயிருந்தவன் பிசாசே! சரீரப்பிரகாரமான நிலையில் சாத்தான் காயினுக்குத் தகப்பன் ஆனான் என்ற பொருளில் இதைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவனுடைய சிந்தனைகளும், செயல்களும் சாத்தானிடமிருந்தே தோன்றின. காயின் சாத்தானைப் போலவே ஒரு கொலைபாதகனும், பொய்யனுமாயிருக்கிறான் (யோவான் 8:44). அவன் தனது சகோதரனைக் கொலை செய்தான். பிறகு இதைக் குறித்துப் பொய் சொன்னான். கர்த்தர் காயினை நோக்கி “உன் சகோதரனாகிய ஆபேல் எங்கே” என்றார். அதற்கு அவன், “நான் அறியேன்” என்றான் (ஆதியாகமம் 4:9).

ஆனால் தேவனோ “அன்பாகவே இருக்கிறார்” (1யோவான் 4:8). “சத்தியமாக” இருக்கிறார் (1யோவான் 5:6; யோவான் 14:6). எனவே தேவனுடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அன்பு

உடையவர்களாய் இருந்து, சத்தியத்தைக் கைக்கொள் கிறார்கள்.

விசுவாசமே காயீனுடைய காணிக்கைக்கும், ஆபேலுடைய காணிக்கைக்கும் உள்ள வேறுபாடாக இருந்தது (எபிரெயர் 11:4). மேலும் தேவன் அருளும் வெளிப்படுத்தலின் அடிப்படையில் விசுவாசம் வருகிறது (ரோமர் 10:17). இதைப் பார்க்கையில் ஒன்று தெளிவாகிறது. தேவன், தாம் எப்படி ஆராதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து தெளிவான வழிமுறைகளைக் கொடுத்திருந்தார் என்பதே. காயீன் தேவனுடைய வார்த்தைகளை அசட்டை செய்து, தனது சொந்த வழியில் ஆராதிக்க முடிவெடுத்தான். சாத்தானோடு அவனுக்கிருந்த உறவையே இது காட்டுகிறது. எவ்வாறெனில், சாத்தான் எப்போதுமே ஜனங்களை தேவசித்தத்தை விட்டு திசை திருப்பவே ஆர்வமுள்ளவனாய் இருக்கிறான். “தேவன் சொன்னது உண்டோ” என்ற பிசாசின் கேள்வி (ஆதியாகமம் 3:1) காயீனின் பெற்றோருக்கு மட்டுமல்ல, அன்று தொடங்கி மனிதகுலம் அனைத்துக்கும் ஏற்பட்ட தொல்லைகளின் ஆரம்பாயிருக்கிறது.

எப்படிப்பட்ட வெளிப்படையான அடையாளத்தின் மூலம் கர்த்தர் ஆபேலின் பலியை ஏற்றுக்கொண்டு, காயீனுடைய பலியை புறக்கணித்தார் என்று நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை. ஒருவேளை ஆபேல் பலி செலுத்தின மிருகத்தின் மேலும், அதன் இரத்தத்தின் மேலும், வானத்திலிருந்து அக்கினியை அனுப்பி பட்சிக்கச் செய்திருக்கலாம். ஆனாலும் சம்பவத்தின் முடிவுகள் நமக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. ஆபேல் தன் இருதயத்திலே, தேவனுடைய அங்கீகாரத்தின் சாட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டவனாக, பலிபீடத்தை விட்டுப் போனான். ஆனால் காயீன் எரிச்சலடைந்தவனாகவும், முகநாடி வேறுபட்டவனாகவும் போனான் (ஆதியாகமம் 4:4-6). பாவமானது பயங்கரமான மிருகம் போல, அவனது வாசற்படியில் படுத்திருக்குமென்று தேவன் எச்சரித்தார் (வசனம் 7). ஆனாலும் காயீன் கீழ்ப்படிவானேயானால், சமாதானம் பெற்று மகிழலாம் என்ற வாக்கையும் கொடுத்தார்.

தேவனுடைய எச்சரிப்பிற்குச் செவியாய்ப்பதற்குப் பதிலாக, காயீன் சாத்தானின் குரலைக் கேட்டு, தனது சகோதரனைக் கொல்ல சதி செய்தான். அவனது பொறாமை

கோபமாகவும், பகையாகவும் மாறியது. தான் ஒரு துன்மார்க்கன் என்றும் தனது சகோதரன் நீதிமானென்றும் அவன் அறிந்திருந்தான். தேவனுடைய கட்டளையின்படி மனம் மாறுவதற்குப் பதிலாக, அவன் தனது சகோதரனைக் கொலை செய்யத் தீர்மானம் செய்தான்.

நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, பரிசேயர்கள் இதே செயலைத்தான் இயேசுவுக்கும் செய்தார்கள். (மாற்கு 15:9,10). இயேசுவும் இவர்களைப் பிசாசின் பிள்ளைகள் என்று அழைத்தார் (யோவான் 8:44).

இன்றைய உலக அமைப்பின் மன நிலையைத்தான் காயினுடைய மன நிலை பிரதிபலிக்கிறது. ஆபேலைக் காயின் பகைத்த அதே காரணத்திற்காகத்தான், உலகம் இயேசுவைப் பகைக்கிறது (யோவான் 15:18-25). இயேசு உலகத்தின் பாவத்தைப் பகிரங்கப்படுத்தி அதன் உண்மையான சுபாவத்தை அல்லது சுயருபத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

காயினைப்போலவே, இந்த உலகமானது யதார்த்தமான உண்மைகளைச் சந்திக்கும் போது, இரண்டு தீர்மானங்களில் ஒன்றை எடுக்க வேண்டியுள்ளது. மனந்திரும்பி தன்னை மாற்றிக் கொள்வது அல்லது தன்னை தட்டிக் கேட்பவர்களை அழித்தொழிப்பது. சாத்தான் இந்த “உலகத்தின் அதிபதியாயிருந்து” (யோவான் 14:30), கொலைபாதகத்தினாலும், பொய்களினாலும் இவ்வுலகை ஆட்டுவிக்கிறான். சாத்தானுடைய அதே நிலையில் வாழ்வதென்பது எத்தனை கொடுமையானது.

புயல் காற்றூடன், மழை பெய்த ஒரு மாலை நேரத்தில் வேடன் ஒருவன் ஒரு குகைக்குள் ஒதுங்கிக் கொண்டான். ஈரமெல்லாம் காய்ந்தபின், கையிலிருந்த டார்ச்சை அடித்து குகைக்குள் நோட்டமிட்டான். அங்கே அவனைச் சுற்றிலும் கருஞ்சிலந்திகளும், காட்டுப் பல்லிகளும், ஊர்ந்து நெளியும் பாம்புகளுமாக இருந்தன. உடனே அவன் அங்கிருந்து ஓட்டமெடுத்தான்.

இரட்சிக்கப்படாத உலகமானது தன்னைச் சுற்றிலும் நோட்டமிடுமானால், கொலை, பொய்கள், பழைய பாம்பாகிய சாத்தான் மற்றும் அவனுடைய பிசாசுகளின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதைக் காணவியலும். காயினைப் போல், இந்த உலகத்தின் மக்கள் மத சடங்காச்சாரங்களைக் கொண்டு தங்களது உண்மையான சுபாவத்தை மறைக்க

முயல்கிறார்கள். தேவனுடைய வார்த்தையிலோ நம்பிக்கையற்று இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இதே தாழ்ந்த நிலையில் தொடர்ந்து வாழ்ந்து, முடிவிலே தேவனைவிட்டுப் பிரிந்து, என்றென்றைக்குமாக சாத்தானோடு சேர்ந்து உபத்திரவப்படும்படி புறம்பான இருளிலே தள்ளப்படுவார்கள்.

2. பகைமை (1 யோவான் 3:13-15)

“நான் யாரையும் இதுவரை கொலை செய்தது கிடையாதே” என்று ஒருவேளை நீங்கள் கூறலாம். இதற்கு தேவன் சொல்லும் பதில், “தன் சகோதரனைப் பகைக்கிற எவனும் மனுஷ கொலைபாதகனாய் இருக்கிறான்” (1யோவான் 3:15; மத்தேயு 5:22). கொலைக்கும், பகைக்கும் உள்ள வேறுபாடு ஒன்றுதான். கொலை வெளிப்படையாக உயிரை எடுக்கிறது. பகை உள்ளிருந்தே கொல்கிறது. ஆனால் இரண்டிற்கும் நோக்கம் ஒன்றுதான்.

மிருகக்காட்சிசாலை ஒன்றில் பார்வையாளர் ஒருவர், சிங்கக் கூண்டின் காவலனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார், “என் வீட்டில் ஒரு பூனை உண்டு” பார்வையாளர் சொன்னார், “உங்கள் சிங்கத்தின் நடவடிக்கைகளெல்லாம் என் பூனையைப் போலவே இருக்கிறது. பாருங்கள்! அவைகள் எவ்வளவு அமைதியாகத் தூங்குகின்றன. இவ்வளவு அருமையான பிராணிகளை நீங்கள் கூண்டுகளில் அடைத்து வைத்திருப்பது வெட்கத்திற்குரியது”.

“நண்பரே!” சிரித்தபடி பேசலானார் காவலர், “இவைகள் பார்ப்பதற்கென்னவோ உங்கள் பூனையைப் போலத்தான், ஆனால் இவைகளின் இயற்கைக் குணமோ மிக மோசமானது. இவைகளின் இருதயத்தில் கொலையுணர்வு உண்டு. கூண்டுகளுக்குள்ளே அவை இருப்பதைக் குறித்து நீங்கள் மகிழ்ச்சியடைவதுதான் நல்லது”.

சில மனிதர்கள் உண்மையாகவே இதுவரை யாரையும் கொலை செய்யாததின் ஒரே காரணம், அவர்கள் கூண்டுகளில் அடைபட்டுள்ளார்கள். அவமானம், கைதாகிவிடும் பயம், சட்டத்தின் தண்டனைகள், சாவின் சாத்தியக்கூறு என்பவைதான் அக்கூண்டுகள். ஆனாலும் நாம் “சுயாதீனப் பிரமாணத்தின்” படி நியாயந்தீர்க்கப்படப் போகிறோம் (யாக்கோபு 2:12). “நீ என்ன செய்தாய்” என்பதொரு பெரிய கேள்வி அல்ல. “நீ என்ன செய்ய ஆசைப்பட்டாய்?” என்பது

தான் அடிப்படைக் கேள்வி. “நீ விரும்பியபடியெல்லாம் செய்வதற்கு உனக்கு சுயாதீனம் கிடைந்திருந்தால் நீ என்ன செய்திருப்பாய்?” இதற்காகவே இயேசு பகைமையைக் கொலையோடும் (மத்தேயு 5:21-26), இச்சையை, விபச்சாரத்தோடும் (வசனம் 27-30) இணைத்துச் சொல்கிறார்.

அதற்காக, உள்ளத்தில் உருவாகும் பகைமையென்பது, உண்மையான கொலையைப் போலவே பின்விளைவுகளை ஏற்படுத்துமென்று பொருள் கொள்ள முடியாது. ஆனாலும் தேவனுடைய பார்வையில் பகைமை என்பது நீதிநெறியின் அடிப்படையில் கொலைக்கு இணையானதே. அதற்குக் கடிவாளம் போடாவிட்டால், கொலைபாதகம் என்ற அளவிற்கும் போகும். ஒரு கிறிஸ்தவன் மரணத்தைக் கடந்து ஜீவனை அடைந்திருக்கிறான் (யோவான் 5:24). அவன் சகோதரர்களை நேசிப்பது, இதற்கான நிரூபணமாயிருக்கிறது. அவன் உலக அமைப்பைச் சார்ந்தவனாய் இருந்தபோது, அவன் தேவனுடைய பிள்ளைகளைப் பகைத்தான். ஆனால் இப்போதோ அவன் தேவனுக்குரியவன், எனவே அவர்களை நேசிக்கிறான்.

மற்றொரு உண்மையைக் கவனியுங்கள். கொலைபாதகர்கள் இரட்சிக்கப்பட முடியாது என்று சொல்லப்படவில்லை. ஸ்தேவான் கல்லெறிந்து கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தில் (அப்போஸ்தலர் 7:57-60), அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுக்கும் ஒரு பங்கு இருந்தது. பரிசுத்தவான்கள் பலர் கொல்லப்படுவதற்கு தான் சம்மதித்திருந்ததாகவும் அவர் கூறுகிறார் (1 தீமோத்தேயு 1:12-15; அப்போஸ்தலர் 26:9-11). ஆனாலும் தேவன் தமது கிருபையினாலே பவுலை இரட்சித்தார்.

ஒரு கொலைபாதகன் கிறிஸ்தவனாக முடியுமா என்பதல்ல கேள்வி. ஆனால் ஒருவன் கொலை செய்பவனாகவே இருந்து கொண்டு கிறிஸ்தவனாகவும் வாழமுடியுமா என்பதுதான் கேள்வி. முடியாது என்பதே பதில், “மனுஷ கொலைபாதகன் எவனோ அவனுக்குள் நித்திய ஜீவன் நிலைத்திராது என்று அறிவீர்கள் (1யோவான் 3:15). கொலை பாதகன் நித்திய ஜீவனைப் பெற்று பின் அதை இழப்பதில்லை. அவன் நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ளவே இல்லை.

நீங்கள் யாரையும் இதுவரை கொலை செய்யவில்லை என்ற உண்மை உங்களுக்குப் பெருமையாகவோ, சமாதானம் தருவதாகவோ இருக்கக் கூடாது. நீங்கள் எப்போதேனும் உங்கள் இருதயத்தில் பகைமைக்கு இடம் தந்ததுண்டா?

பகையானது வேறு யாருக்கும் செய்யும் தீமையைவிட, பகைக்கிறவனுக்குச் செய்யும் தீமையே மிக அதிகமாக இருக்கும் (மத்தேயு 5:21-26). வேதம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் நியாயமற்ற கோபம் ஒருவனை நீதிமன்ற விசாரணைக்குட்படுத்தும் அபாயத்தை விளைவித்தது. “மூடனே” என்று சொல்லி விட்டால், எரிநரகத்தின் நித்திய நியாயத்தீர்ப்புக்குள்ளாவான். அறிக்கை செய்து விட்டுவிடப்படாத பகைமை ஒருவனை ஆவியிலும், மனதளவிலும் சிறைக்கைதி ஆக்கிவிடும் (வசனம்.25).

பகைமைக்கு மாற்றமுருந்து அன்பு, “பகைக்கப்படத் தக்கவர்களாயும், ஒருவரையொருவர் பகைக்கிறவர்களாயும்” இருப்பது சாதாரணமாக ஒரு இரட்சிக்கப்படாதவனின் அனுபவமாகும் (தீத்து 3:3). ஆனாலும் பகைக்கப்படத்தக்கதான இருதயம் இயேசுகிறிஸ்துவிற்காக திறக்கப்படும்போது, அது அன்புசூர்ப்படத் தக்க இருதயமாகிறது. பிறகு அவன் பகைமையின் மூலம் மற்றவரை “கொலை” செய்ய விரும்புதலை விட்டுவிட்டு, மற்றவர்களிடம் அன்புசூர்ந்து அவர்களிடம் நித்திய ஜீவனைப்பற்றிய செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்வான்.

ஒருநாள் இரவு, மெதடிஸ்ட் சபைத்தலைவரும் ஊழியருமான ஜான்வெஸ்லி நெடுஞ்சாலை ஒன்றில் ஒருவனால் வழிமறிக்கப்பட்டார். அவன் அவரிடமிருந்து எல்லாப் பணத்தையும் பறித்துக் கொண்டான். அவனிடம் வெஸ்லி, “நீ இந்தத் தீய வழியை விட்டு விலகி, தேவனுக்கென்று வாழ விரும்பினால், இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகலபாவங்களையும் நீக்கி உன்னைச் சுத்திகரிக்கும் என்பதை நினைத்துக்கொள்” என்றார்.

ஆண்டுகள் சில போயின. ஒரு சபை ஆராதனை முடிந்த பிறகு, வெஸ்லியை ஒருவர் சந்தித்து, “என்னை நினைவிருக்கிறதா? ஒரு நாள் இரவிலே நான் உங்களிடம் கொள்ளையிட்டேன், நீங்களோ இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி என்னைச் சுத்திகரிக்கும்

என்றீர்கள். நான் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தேன். அவர் எனது வாழ்க்கையை மாற்றியுள்ளார்” என்றார்.

3. அலட்சியம் (1யோவான் 3:16,17)

கிறிஸ்தவ அன்பிற்கான சோதனை என்பது மற்றவர்களுக்குப் பொல்லாப்பு செய்யாமலிருப்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டியதும் ஆகும். கிறிஸ்தவ அன்பு நேர்மறை, எதிர்மறைத் தன்மைகளை உடையது. “தீமை செய்தலை விட்டு ஒழியுங்கள். நன்மை செய்யப் படியுங்கள்” (ஏசாயா 1:16,17).

போலி அன்பிற்கு உதாரணம் காயீனே. கிறிஸ்துவே மெய்யான அன்பிற்கு அடையாளமாய் இருக்கிறார். நாம் சத்தியத்தை அனுபவித்து மகிழும்படியாக, இயேசு நமக்காகத் தம் ஜீவனைக் கொடுத்தார். யோவான் 3:16 - ஐத் தெரியாத கிறிஸ்தவர்கள் எவருமில்லை. ஆனால் நம்மில் எத்தனை பேர் 1யோவான் 3:16-ஐக் கூர்ந்து கவனிக்கிறோம்? யோவான் 3:16-ன் ஆசீர்வாதங்களை பெற்று அனுபவிப்பது ஒரு அற்புதமான செயல்தான். ஆனால் அதைவிட அற்புதம் என்னவெனில், “1யோவான் 3:16-க்கு கீழ்ப்படிந்து நமது அனுபவத்தை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதே! கிறிஸ்து நமக்காகத் தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்தார், நாமும் நம் வாழ்வை சகோதரருக்காக அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

தியாகமும், சேவையுமே கிறிஸ்தவ அன்பின் “திவ்விய சுபாவங்கள்”. அன்பைச் சொல்லளவில் மட்டும் கிறிஸ்து காட்டவில்லை, அதைச் செயலில் நிரூபிக்கவே சிலுவையில் மரித்தார் (ரோமர் 5:6-10). இயேசுகிறிஸ்து இரத்த சாட்சியாக கொல்லப்படவில்லை. தானே மனப்பூர்வமாய்த் தன் ஜீவனை ஒப்புக் கொடுத்தார். (யோவான் 10:11-18;15:13). “சுய பாதுகாப்பு” என்பது பௌதீக வாழ்வின் முதல் சட்டம். ஆனால் “சுய தியாகம்” என்பது தான் ஆவிக்குரிய வாழ்வின் முதல் சட்டம்.

நாம் ஜீவனை விடவேண்டும் என்று தேவன் கூறவில்லை. ஒரு சகோதரனுடைய தேவையில் நாம் அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்றே தேவன் எதிர்பார்க்கிறார். 16-ம் வசனத்தில் “சகோதரருக்காக” என்று பன்மையில் சொன்ன யோவான், 17-ம் வசனத்தில்

“சகோதரனுக்கு” என்று ஒருமையில் சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது. சகோதரரில் அன்புகூரவேண்டும் என்று வாயளவில் பேசிவிட்டு, ஒரு சகோதரனுக்குக் கூட உதவி செய்யாமல் இருப்பது நமக்கு எளிதான காரியமாயிருக்கிறது. கிறிஸ்தவ அன்பானது தன்னார்வமும் செயலாக்கமும் உடையது.

தமது “நல்லசமாரியன்” உவமையின் மூலம் (லூக்கா 10:25-37) இயேசு இவ்வித மனப்பான்மையையே வெளிப்படுத்துகிறார். நியாயசாஸ்திரி ஒருவன், “எனக்குப் பிறன் யார்?” (எனக்கு மிகவும் நெருங்கினவன் யார்?) எனும் வினாவை எழுப்பினான். ஆனால் இயேசுவோ தேவையிலிருக்கும் தனி ஒரு மனிதன் மேல் கவனம் செலுத்தி “யாருக்கு நான் நெருங்கியவனாய் இருக்க இயலும்?” என்று தலைப்பை மாற்றிக் கொண்டார்.

“ஊழியம்” குறித்த கருத்தரங்கு நிகழ்ச்சி ஒன்றில் நண்பர்கள் இருவர் கலந்து கொண்டனர். காலை நிகழ்ச்சி ஒன்றில் லேரி இருந்தார். பீட்-ஐ காணவில்லை. மதிய உணவு வேளையில் லேரி பீட் இடம் “காலை நிகழ்ச்சியில் நான் உன்னைக் காணவில்லையே! நிகழ்ச்சி நன்றாயிருந்தது. எங்கே போயிருந்தாய் நீ?” எனக் கேட்டான்.

“வெளியே நான் ஒருவருடன் கிறிஸ்துவைக் குறித்துப் பேசி, அவரைக் கர்த்தரண்டையில் வழி நடத்தினேன்” என்றான் பீட்.

கருத்தரங்குகளில் கலந்து கொள்வதில் தவறேதும் இல்லை. ஆனால் பொது நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளும்போது, தனி நபர் ஒருவரையும், அவரது தேவைகளையும் நாம் வெகு சுலபமாக மறந்து விடுகிறோம். சபையார் அனைவரிடமும் அன்புகூருகிறேன் என்று பொதுவாக சொல்லி நடப்பதல்ல, மாறாக உதவி தேவைப்படும் சகோதரனுக்கு ஆரவாரமில்லாமல் உதவி செய்வதே கிறிஸ்தவ அன்பு. தனியொரு சகோதரனுக்கே உதவி செய்யவில்லையெனில், சகோதரருக்குக்காக உயிரையும் கொடுப்பேன் என்று பெருமை பேசுவதில் பொருளில்லை.

பாவம்செய்ய, ஒருவன் படுகொலை செய்யத்தான் வேண்டும் என்றில்லை. பகை உணர்வு தோன்றினபோதே, மனதளவில் கொலைபாதகம் நடந்து விட்டது. பாவம் செய்த குற்ற உணர்வு மனதில் தோன்ற, பகையுணர்வு கூடத்

தேவையில்லை. தேவையில் இருக்கும் சகோதரனை ஒதுக்குவதும், உதாசீனம் செய்தலுமே போதும். பொருள் நிறைந்த ஒரு விசுவாசி, தன் செல்வங்கொண்டு சகோதரனுக்கு உதவுவதே தலையாய கடமையாகும்.

உடன் சகோதரனுக்கு “இதயக் கதவை இழுத்துப் பூட்டி விட்டால்” அதுவும் கொலை என்றே கருதப்படும்.

எனது சகோதரனுக்கு உதவி செய்வதற்கு முன் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய மூன்று நிபந்தனைகள் உண்டு. முதலாவதாக, அவனது தேவையை நிறைவு செய்யவதற்கேற்ற வசதி எனக்கிருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, அவர் உண்மையிலேயே தேவையில் இருக்கிறாரா எனக் கண்டறிய வேண்டும். மூன்றாவதாக, உள்ளதைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க எனக்குள் அன்பு வேண்டும்.

உதவி செய்ய முடியாத அளவிற்கு ஒரு விசுவாசி ஏழையாக இருந்தாலோ, அல்லது தன் சகோதரனுடைய தேவையை குறித்து அறியாமல் இருந்தாலோ அவர் நியாயத்தீர்ப்பிற்கு உட்பட்டவர் அல்ல. “குறைச்சல் உள்ளவனுக்கு கொடுக்கத்தக்கதாக, தனக்கு உண்டாயிருக்கும்படி, தன் கைகளினால் நலமான வேலை செய்து, பிரயாசப்பட வேண்டியவன்தான் ஒரு கிறிஸ்தவன்” (எபேசியர் 4:28).

இன்றைய காலகட்டத்தில், சமூகசேவை செய்யும் தன்னார்வ நிறுவனங்கள் பெருகி வருவதால், கிறிஸ்தவர்கள் தங்களது கடமைகளை மறப்பது எளிதாயிருக்கிறது. “ஆகையால் நமக்குக் கிடைக்கும் சமயத்திற்குத் தக்கதாக, யாவருக்கும், விசேஷமாக விசுவாசக் குடும்பத்தார்களுக்கும் நன்மை செய்யக் கடவோம்” (கலாத்தியர் 6:10).

இவ்விதமாக “நன்மை செய்வது” பணத்தின் மூலமாகவோ, பொருட்களின் மூலமாகவோ தான் இருக்க வேண்டுமென்றில்லை. தன்னார்வமுடன் சேவை செய்வதும், மற்றவர்களுக்கு தன்னையே கொடுத்து உழைப்பதும் இதில் அடங்கும். நட்புக்கு ஏங்குகிற, அன்பையே அறியாத தனிப்பட்ட நபர்கள் சபைகளில் ஏராளமுண்டே!

வீட்டிலே பிள்ளைகளை கவனித்துக் கொள்வதால், தனி தியானம் செய்யக்கூட நேரம் கிடைப்பதில்லை என்று ஒரு இளம் தாய் புலம்பினாள்.

பிறகு அவள் வீட்டு வாசலிலே சபையைச் சேர்ந்த இரு பெண்கள் வந்து நின்று, “உன் வீட்டு வேலைகளில் நாங்கள் உதவி செய்ய வந்தோம்” என்றார்கள். அந்த இளம்பெண் வியந்து போனாள்.

மேலும் அவர்கள், “உன் படுக்கையறைக்கு சென்று நீ தியானஞ் செய்யத் தொடங்கு” என்றார்கள். அவர்களுடைய உதவியால் அந்த இளம் தாயாரின் தியான வாழ்வில் முன்னேற்றம் உண்டாயிற்று. அவள் வேலைப் பழுவால் சோர்ந்து போகவுமில்லை.

நமது சொந்த இருதயங்களில் தேவனுடைய அன்பை அனுபவித்து, ஆனந்தம் கொள்ள ஆர்வம் நமக்கு இருக்குமாயின், நாம் மற்றவர்களிடம் அன்புகூர வேண்டும், அதற்கு எவ்விதத் தியாகமும் செய்திடல் தகும். ஒரு சகோதரனுக்கு உண்டான தேவைகளில் அலட்சியம் காட்டுதல், தேவ அன்பையே நாம் கொள்ளையடிப்பதற்கு ஒப்பாகும். தேவ அன்பு நமக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிறதே. அன்பா அல்லது மரணமா என்பதுதான் பிரச்சனை.

4. கிறிஸ்தவ அன்பு (1யோவான் 3:18-24)

மெய்யான கிறிஸ்தவ அன்பு என்பது சத்தியத்திலும், செயலிலும் அன்புகூருவதே. “வசனத்தினாலும்” என்பதற்கு “நாவினாலும்” என்பது எதிர்ப்பதமாகும். “வசனத்தினால் அன்புகூருவது” எப்படி என்கிற உதாரணம் இங்கே தரப்படுகிறது.

“ஒரு சகோதரனாவது, சகோதரியாவது வஸ்திரமில்லாமலும், அனுதின ஆகாரமில்லாலும் இருக்கும்போது, உங்களில் ஒருவன் அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் சமாதானத்தோடே போங்கள். குளிர்காய்ந்து, பசியாறுங்கள் என்று சொல்லியும், சரீரத்திற்கு வேண்டியவைகளை அவர்களுக்குக் கொடாவிட்டால் பிரயோஜனமென்ன?” (யாக்கோபு 2:15,16).

வார்த்தையிலே அன்புகூருதல் என்பது தேவை என்ன என்பது பற்றி பேசுவது மட்டுமே, ஆனால் செயல்படும் அன்பானது அந்தத் தேவையை நிறைவேற்றுவதே. ஒரு தேவையைக் குறித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்திவிட்டாலோ, அதைப்பற்றி ஜெபித்துவிட்டாலோ நமது கடமை முடிந்து விட்டது என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால், அன்பு

வார்த்தைகளுக்கு மேலானது. அது தியாகப் பூர்வமான செயல்பாட்டிற்கு அழைப்பு விடுக்கிறது.

“வாயினிலே அன்பு” காட்டுதல் “சத்தியத்தினாலே அன்பு” காட்டுவதற்கு எதிர்மறையாகும். இதன்பொருள் மாய்மாலமான அன்பு என்பதே. சத்தியத்திலே அன்புகூருதல் என்றால் உள்ளத்தின் ஆழத்தினின்று ஒருவரை நேசிப்பதேயன்றி, உதட்டளவில் நேசிப்பதல்ல. மெய்யன்பினால் மக்கள் கவரப்படுவார்கள். செயற்கையான அன்பு அவர்களுக்கு வெறுப்பைத் தரும். அநேகம் பாவிகள் இயேசுவால் கவரப்பட்டதற்கு காரணம் அவரது அன்பே. அவர்கள் அவர் தங்கள் மேல் உண்மையாகவே அன்புகூர்ந்தார் என்று நம்பினார்கள் (லூக்கா 15:1,2).

இப்படிப்பட்ட அன்பைக் காட்ட, ஒரு விசுவாசி விலைக்கிரயம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

இவ்வன்பிற்காக இயேசுகிறிஸ்து தமது ஜீவனை விலைக்கிரயமாகக் கொடுத்தார். இவ்வன்பின் நிமித்தம் நமக்கு கிடைத்த பலன்கள், நம்முடைய எந்த தியாகத்தைப் பார்க்கிலும் பெரியவைதான். ஒன்றும் திரும்ப கிடைக்காது என எண்ணி நீங்கள் ஒருவரிடமும் அன்பு செலுத்தாமல் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் வேதம் சொல்லும் போதனையாதெனில், “கொடுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (லூக்கா 6:38). பணத்திற்கு மட்டுமல்ல, அன்பிற்கும் இது பொருந்தக் கூடியதே.

கிறிஸ்தவ அன்பை செயல்படுத்தும் விசுவாசிக்கு கிடைக்கும் மூன்று உன்னத ஆசீர்வாதங்களை யோவான் எடுத்துரைக்கிறார்.

1. நிச்சயத்தன்மை (1யோவான் 3:19,20)

ஒரு விசுவாசி மற்றவர்களிடம் வைத்திருக்கும் உறவின் அடிப்படையில்தான் தேவனிடம் அவனுக்குள்ள உறவும் அமைகிறது. ஒருவன் பேரில் அவனது சகோதரனுக்கு குறைவுண்டு எனக் காண்பானாகில், பலிபீடத்தில் காணிக்கை செலுத்து முன், அவன் போய், முன் தன் சகோதரனோடு ஒப்பரவாக வேண்டும் (மத்தேயு 5:23,24). அன்பிலே வளரும் ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவ சத்தியத்தை அறிவதிலே வளர்ந்து, தேவனுக்கு முன்பாக தனக்குள்ள நிச்சயத்தினால் மனநிறைவடைந்து மகிழ்கிறான்.

“குற்றப்படுத்தும் இதயம்” ஒரு விசுவாசியிடமிருந்து அவனது சமாதானத்தை பறித்துக் கொள்கிறது. “குற்றம் சுமத்தும் மனச்சாட்சி” என்றும் இதைக் கூறலாம். “எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் இருதயமே திருக்குள்ளதும், மகா கேடுள்ளதுமாய் இருக்கிறது. அதை அறியத் தக்கவன் யார்?” (எரேமியா 17:9) என்ற எரேமியாவின் கேள்விக்கான பதில், “தேவன் அதை அறிவார்” என்பதே. அநேக கிறிஸ்தவர்கள் தங்களைத் தாங்களே குற்றப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவையில்லாமல், தங்கள் மீதே அவர்கள் கடின சிந்தை கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் தேவன் அப்படிப்பட்ட ஒரு தவறை செய்ய மாட்டார். அன்பிலே நடக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவனுக்கு முன்பாக திறந்த மனமுடையவனாக இருக்கிறான். தேவன் தவறாக நியாயத்தீர்ப்பு செய்கிறவரல்ல என்று அவன் அறிவான்.

இச்சத்தியத்தை வெளிப்படுத்த யோவான் இயேசுவின் வாழ்க்கையில் நடந்த இரண்டு சம்பவங்களை நினைவுகூருகிறார். பெத்தானியா கிராமத்திற்குச் சென்ற இயேசு, அங்கே மரியாள், மார்த்தாள் ஆகியோருடைய வீட்டிலே தங்கினார் (லூக்கா 10:38-42). மார்த்தாள் பற்பல வேலைகளைச் செய்கிறவளாயிருக்க, மரியாளோ இயேசுவின் பாதத்தருகே உட்கார்ந்து அவருடைய வசனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மார்த்தாள், மரியாளையும், இயேசுவையும் குறை கூறினாள். ஆனால் மரியாளுடைய இருதயத்தை அறிந்திருந்த இயேசு அவள் சார்பாகப் பேசினார்.

அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு, கர்த்தரை மறுதலித்தபின், மனங்கசந்து அழுதான். அவன் தனது பாவங்களுக்காக வருத்தம் நிறைந்தவனாகி மனந்திரும்பினான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இயேசுவும் அவனது மனமாற்றத்தை அறிந்தவராகி, அவசரக்காரனான பேதுரு மன்னிக்கப்பட்டதை அவன் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளும் விதமாக, அவனுக்கொரு விஷேசமான செய்தியை அனுப்பினார் (மாற்கு 16:7). அவன் கர்த்தரை மூன்று தரம் மறுதலித்ததைக் குறித்து, அவனது இருதயமே அவனை குற்றப்படுத்தியது. ஆனாலும் அவனது இருதயத்தைப் பார்க்கிலும் தேவன் பெரியவர். அனைத்தையும் அறிந்தவரான இயேசு அவனுக்குத் தேவையான நிச்சயத்தை தந்தருளினார்.

பிசாசானவன் உங்கள் மீது குற்றஞ்சுமத்தி, உங்கள் தைரியத்தை கவர்ந்து செல்லாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாய் இருங்கள் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 12:10). நீங்கள் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு, அது மன்னிக்கப்பட்டபின், அது மறுபடியும் உங்களைக் குற்றஞ் சுமத்த அனுமதியாதிருங்கள். “பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ளவரை நீங்கள் மறுதலித்தீர்கள்” (அப்போஸ்தலர் 3:14) என்று யூதரை நோக்கி முகமுகமாக கூறும் மனவலிமை பேதுருவுக்கு வரக் காரணமே, கிறிஸ்துவை மறுதலித்த அவனது பாவம் மன்னிக்கப்பட்டு, மறக்கப்பட்டதுதான்.

எந்தக் கிறிஸ்தவனும் பாவத்தை மிக மென்மையாக அணுகக்கூடாது. அதே நேரத்தில் பாவத்தின் நிமித்தம் அவன் தேவனை விட அதிகமாகத் தன்னை கடினமாக நடத்தக்கூடாது. சுய பரிசோதனையும், சுய கண்டிப்பும் ஒரு மனநோய் போல மாறிவிடுவது, ஆவிக்குரிய வாழ்விற்கு நல்லதல்ல. உங்கள் சகோதரரிடம் நீங்கள் உண்மையான அன்புடையவர்களானால், உங்கள் இருதயம் தேவனுக்கு முன்பாக நேர்மையாய் இருக்கும். பாவப் பழக்கங்கள், உங்கள் இருதயத்தில் இருக்குமாயின், பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்கள் இருதயங்களில் அன்பை ஊற்றமாட்டார். நீங்கள் ஆவியானவரைத் துக்கப்படுத்தும் போது, தேவஅன்பு அதிகமாக ஊற்றப்படுவதை தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறீர்கள் (எபேசியர் 4:30 -5:2)

2. பதில் அளிக்கப்பட்ட ஜெபம் (1யோவான் 3:21,22)

சகோதரரிடத்தில் அன்புகூருதல் தேவனிடம் கிட்டிச்சேரும் தைரியத்தை உண்டாக்குகிறது. அந்த நிச்சயம் உங்களது தேவையை அவரிடம் கேட்கும் தைரியத்தை உண்டாக்குகிறது. உங்கள் ஜெபங்களுக்கு பதிலைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாக, நீங்கள் சகோதரரிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறீர்கள் என்பது இதன் பொருளல்ல. மாறாக, சகோதரிடம் நீங்கள் காட்டும் அன்பு, தேவனுடைய சித்தத்தின்படி நீங்கள் வாழ்ந்து, அதினால் ஜெபத்திற்கு பதில் கிடைக்கும்படியான தகுதியை அடைகிறீர்கள் என்பதை நிரூபிக்கிறது. “அவருடைய கற்பனைகளை நாம் கைக்கொண்டு,..... வேண்டிக் கொள்ளுகிறதெதுவோ அதை

அவராலே பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம் (1யோவான் 3:22). அன்புகூருதல் நியாயப்பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாய் இருக்கிறது (ரோமர் 13:8-10). ஆதலால், சகோதரரில் நீங்கள் அன்புகூரும்போது, நீங்கள் அவரது கற்பனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிகிறீர்கள். அவரும் உங்கள் ஜெபங்களுக்குப் பதில் அளிக்கிறார்.

சகோதரரிடம் அன்புகூருதலையும், ஜெபவாழ்வையும் நாம் பிரித்துப்பார்க்க இயலாது. உதாரணமாக, கணவனும், மனைவியும் தேவனுடைய வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாவிட்டால், அவர்களுடைய ஜெபங்களுக்குத் தடை உண்டாகும் (1பேதுரு 3:7).

தேவ ஊழியர் ஒருவர் “கிறிஸ்தவ குடும்பத்தைக்” குறித்து பிரசங்கம் செய்து முடித்தார். கூட்டம் முடிந்ததும் ஒரு தகப்பனார் அவரை நெருங்கி வந்தார். “சில வருடங்களாக பிடிவாதக்காரனாகிய என் மகனுக்காக நான் ஜெபித்து வருகிறேன். ஆனால் தேவன் இன்னும் என் ஜெபத்திற்குப் பதில் தரவில்லை” என்றார். ஊழியர் சங்கீதம் 66:18-ஐ வாசித்தார், “என் இருதயத்தில் அக்கிரம சிந்தை கொண்டிருந்தேனானால், ஆண்டவர் எனக்குச் செவிகொடார்”.

“கர்த்தரிடத்திலும், உங்களிடத்திலும் நீங்கள் உண்மையாய் இருந்து, வேறொரு கிறிஸ்தவருக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் சரி செய்யப்பட வேண்டிய ஏதேனும் உண்டோ எனப் பாருங்கள்” என்று ஊழியர் கூறினார்.

அந்தத் தகப்பன் கொஞ்சம் தயங்கிப் பிறகு சொன்னார், “ஆமாம் சபையில் வேறொருவருடன் எனக்கு மனதளவில் கசப்புணர்வு இருக்கிறது”

“அப்படியானால் போய் அதைச் சரிப்படுத்துங்கள்” ஆலோசனை கூறிய ஊழியர் அம்மனிதரோடு சேர்ந்து ஜெபித்தார். கூட்டங்கள் முடிவடையும் முன் பிடிவாதக்காரனாகிய பிள்ளை கர்த்தரிடம் திரும்பினதை தகப்பன் கண்டார்.

பதில் பெறும் ஜெபத்திற்கான எல்லா நிபந்தனைகளையுமே இவ்வசனங்கள் தந்துவிடவில்லை. ஆனாலும் கீழ்ப்படிதலின் தேவையை அவை வலியுறுத்துகின்றன. பதில் கிடைக்கிற ஜெபத்தின் மாபெரும் இரகசியம் : கீழ்ப்படிதல். கீழ்ப்படிதலின் இரகசியம்: அன்பு. “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால், என்

கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்” (யோவான் 14:15), “நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ, அது உங்களுக்குச் செய்யப்படும். நீங்களும் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டிருந்தால், என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருப்பீர்கள் (யோவான் 15:7-10).

அன்பின் ஆவியைக் காட்டிலும், பயம் அல்லது அடிமைத்தன ஆவியால் கூட தேவனுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும் சாத்தியம் உண்டு. கெட்ட குமாரன் உவமையில் வரும் மூத்த குமாரன் இத்தகைய பாவத்திற்குட்பட்டவன் (லூக்கா 15:24-32). ஒரு விசுவாசி, பிதாவின் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்வது அது அவருக்கு மகிழ்ச்சி தரும் என்பதினால்தான். தேவனை மகிழ்விக்கும்படி வாழும் கிறிஸ்தவனொருவன், அவனை மகிழ்விக்கும்படி தேவன் பல வழிகளைக் கையாளுகிறார் என்பதைக் கண்டுகொள்கிறான். “கர்த்தரிடத்தில் மனமகிழ்ச்சியாய் இரு, அவர் உன் இருதயத்தின் வேண்டுதல்களை உனக்கு அருள் செய்வார் (சங்கீதம் 37:4). நமது மனமகிழ்ச்சி தேவ அன்பில் இருக்கும்போது, நமது வாஞ்சைகள் தேவ சித்தத்திற்கு ஏற்றவையாய் இருக்கும்.

3. நிலைத்திருத்தல் (1யோவான் 3:23,24)

நியாயசாஸ்திரி ஒருவன் “பிரதான கற்பனை” எது என்று கேட்டபோது இயேசு, “உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் அன்புகூருவாயாக” என்று மறுமொழி கொடுத்தார். பின்னும் அவன் இரண்டாம் கற்பனை குறித்து கேட்ட போது, “உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருவது போலப் பிறரிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக என்பதே” என்றார் இயேசு (மத்தேயு 22:34-40). தேவனையும், மனிதனையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கற்பனையையும் கூட தேவன் தருகிறார். “இயேசுகிறிஸ்துவின் மேல் விசுவாசமாய் இருந்து, ஒருவரிலொருவர் அன்பாய் இருக்க வேண்டும்” (1யோவான் 3:23). தேவனிடத்தில் விசுவாசமும், மனுஷரிடத்தில் அன்பும் கிறிஸ்தவனின் கடமைகளின் தொகுப்பாயிருக்கிறது. “அன்பினால் கிரியை செய்கிற விசுவாசமே” கிறிஸ்தவமாகும் (கலாத்தியர் 5:6).

தேவனிடத்தில் விசுவாசமும், மனிதரிடத்தில் அன்பும் ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களாகும். விசுவாசத்தைப் பற்றியும் உபதேசங்களைப் பற்றியும் பேசிவிட்டு, அன்புகூருதலை விட்டு விடுவது இலகுவான காரியம். மறுபக்கம் பார்த்தால், அன்புகூருதலை முதற்கடமை என்றும், சபையின் கோட்பாடு அதன் பின்னரே என்று சொல்வாரும் உண்டு. ஆனால் இரண்டுமே முக்கியம் என்பதே சரி. விசுவாசத்தால் நீதிமானாக்கப்படும் ஒருவன், தனது இருதயத்தில் தேவ அன்பு ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்திருக்க வேண்டும் (ரோமர் 5:1-5).

ஒரு விசுவாசி தேவனோடு தைரியமாய் இருப்பதற்கும், தனது ஜெபங்களுக்குப் பதில் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் “கிறிஸ்துவிலே நிலைத்திருக்கும்” அனுபவம் இன்றியமையாததாகும். மேல் வீட்டு அறையில் தமது சீடர்களுடன் இயேசு பேசிக்கொண்டிருந்த போது, (யோவான் 15:1-14) “நிலைத்திருத்தலை” ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் விளக்கிக் கூறினார். தமது சீடர்களை திராட்சைச் செடியின் கிளைகளுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசினார். கிளைகள் செடியிலிருந்து பலத்தைப் பெற்றுவரும் நாளளவும், கனிகள் கொடுக்க வல்லவையாய் இருக்கின்றன. ஆனால் செடியிலிருந்து பிரிந்து போய்விட்டாலோ, வாடி மடிந்து போகும்.

இயேசு இரட்சிப்பைக் குறித்து இங்கே பேசவில்லை. கனி கொடுப்பதைப் பற்றியே கூறுகிறார். ஒரு பாவி கிறிஸ்துவின் மேல் நம்பிக்கை கொண்ட உடனே அவன் கிறிஸ்துவுடன் இணைக்கப்படுகிறான். ஆனால் அவ்வறவைத் தொடர்வது ஒவ்வொரு நிமிடமும் நடந்தேறும் சம்பவம் ஆகும். அவரில் நிலைத்திருக்க நாம் பரிசுத்தமாய் இருந்து, அவரது கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் (யோவான் 15:3,10).

ஒரு விசுவாசி அன்பில் நடந்துகொள்ளும் போது தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவது எளிதாகிறது. எனவே அவ்வறவைத் தொடர்வதும் எளிதாகிறது. “ஒருவன் என்னில் அன்பாயிருந்தால், அவன் என் வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுவான், அவனில் என் பிதா அன்பாயிருப்பார். நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவோம்” (யோவான் 14:23).

1யோவான் 2:20-ல் யோவான் நம்மை பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார். அங்கே

அவரது அபிஷேகமும், போதக ஊழியமும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இது யோவான் 14:26; 16:13-14 வசனங்களுக்கு இணையாகும். இப்பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மில் நிலைத்திருக்கும் ஆவியானவரும் கூட (1யோவான் 3:24; 4:13). ஒரு விசுவாசி தேவனுக்கு கீழ்ப்படிந்து சகோதரரை நேசிக்கும்போது, அவனுக்குள் இருக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவர் சமாதானத்தையும், தைரியத்தையும் தருகிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் என்றென்றைக்கும் நம்மோடு கூடஇருக்கிறவர். ஆனால் நாம் அவரை துக்கப்படுத்தும்போது அவர் நமக்கு வரும் ஆசீர்வாதங்களைப் பின்னிழுத்துக் கொள்கிறார்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் மெய்யான தேவனுடைய பிள்ளைகளைக் குறித்து சான்றளிக்கும் ஆவியாகவும் இருக்கிறார் (1யோவான் 4:1-6). விசுவாசியொருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருக்கும் போது, ஆவியானவர் அவனை வழி நடத்தி, வழிதவறச் செய்கிற கள்ள ஆவிகளைக் குறித்து அவனை எச்சரிக்கிறார்.

இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆளத்ததுவம், ஊழியம், போன்றவை குறித்து சாட்சி கொடுக்கும் அதிகாரபூர்வமான தலைமையையும் ஆவியானவர் வகிக்கிறார் (1யோவான்5:6-8). ஆவியானவரின் இச்சாட்சியைக் குறித்து ரோமர் 8:14-16-ல் வாசிக்கிறோம்.

ஒரு விசுவாசியினுடைய “அன்பின் வாழ்வில்” திரித்துவ தேவனின் மூன்று ஆளத்ததுவங்களும் உட்பட்டிருக்கின்றன. பிதாவாகிய தேவன் நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க கட்டளை கொடுக்கிறார். உன்னத அன்பின் அடையாளமாக குமாரனாகிய தேவன் தமது ஜீவனை சிலுவையில் ஈந்தார். பரிசுத்த ஆவியானவராகிய தேவனோ, நம்முள் வாழ்ந்து, நமக்குத் தேவையான அன்பை அருளுகிறார் (ரோமர் 5:5). அன்பில் நிலைத்திருத்தல் என்பது தேவனில் நிலைத்திருப்பதாகும். தேவனில் நிலைத்திருப்பது, அன்பில் நிலைத்திருப்பது ஆகும். கிறிஸ்தவ அன்பு எனப்படுவது தேவைப்பட்டால் செய்து முடிக்கிற ஒரு வேலையைப் போன்றதல்ல. அது பரிசுத்த ஆவியானவரால் நம்முடைய இருதயங்களில் பொழிந்தருளப்படுவதாகும். இது கிறிஸ்துவிலே நீங்கள் நிலைத்திருப்பதால் காணும் தொடர் அனுபவமாகும்.

ஒரு மனிதன் நான்கு விதமான நிலைகளில் வாழலாம். சாத்தானின் தரத்திற்கேற்ப தாழ்நிலையில் வாழ்ந்து கொலைபாதகனாய் இருக்கலாம். கொலைபாதகர்கள் இரண்டாம் மரணமாகிய அக்கினியும், கந்தகமும் எரிகிற கடலிலே பங்கடைவார்கள்” (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 21:8).

இல்லையேல், ஒருவன் இதற்கு சற்று மேலான நிலையாகிய “பகைமை”யைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். ஆனால் “பகைமை” யென்பதும் தேவனுடைய பார்வையில் கொலைபாதகத்திற்கு ஒப்பானதாகும். பகைமை உணர்வுடன் வாழ்கிற ஒரு மனிதன் மெல்ல மெல்ல தன்னையே கொல்லுகிறானேயென்றி பிறனையல்ல. காழ்ப்புணர்ச்சியும், வெறுப்புணர்ச்சியும், உடல் ரீதியாகவும், உளவியல் ரீதியாகவும் பலவித பிரச்சனைகளுக்குக் காரணிகள் ஆகின்றன. ஒரு மருத்துவ வல்லுனர் தமது புத்தகம் ஒன்றிற்கு “அன்பா இல்லை அழிவா”? என்று தலைப்பே கொடுத்துள்ளார்.

முன்றாம் நிலை “அலட்சியம்”. இது முதல் இரண்டு நிலைகளைவிட பரவாயில்லை. முதல் இரண்டு நிலைகள் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பொருந்தாதவை. பகைமையை தனது நெஞ்சிலே தொடர்ந்து சுமக்கும் ஒருவனோ, அல்லது கொலை செய்தலைப் பழக்கமாக கொண்ட ஒருவனோ, தான் தேவனால் பிறக்கவே இல்லை என்பதை நிரூபிக்கிறான். ஆனால் ஒருவன் கிறிஸ்தவனாக இருந்து கொண்டு மற்றவர்களது தேவைகளைக் கண்டுகொள்ளாத அலட்சியப் போக்குள்ளவனாய் இருக்க வாய்ப்புண்டு.

கொலைபாதகன், காயினைப் போல, பிசாசுக்கு உரியவனாயிருக்கிறான். பகைக்கிற ஒருவன் இந்த உலகத்திற்கு உரியவனாயிருக்கிறான். (1யோவான் 3:13) இந்த உலகமோ சாத்தானின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. ஆனால் அலட்சியம் உள்ள ஒரு கிறிஸ்தவன் பிசாசின் எண்ணங்களை ஈடேற்றும் மாம்சத்திற்கென்றே வாழ்கிறான்.

உன்னதமான நிலை என்பது கிறிஸ்தவ அன்பில் மகிழ்ச்சியோடும், பரிசுத்தத்தோடும் வாழ்வதாகும். இப்படிப்பட்ட வாழ்வே மகிழ்ச்சியோடும், விடுதலையோடும் ஜெபத்திற்கான பதில்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாழ்வாகும். எத்தனை இடர்கள் வந்தாலும் இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை தைரியத்தையும், நிச்சயத்தையும் அளிக்கிறது.

நியுயார்க் நகரைச் சேர்ந்த டாக்டர்.ரெனி ஸ்பிட்ஸ் என்பவர் “அன்பு மற்றும் அலட்சியம்” என்பவைகள் அனாதை விடுதி சிறுவர்களிடம் உண்டாக்கும் தாக்கம் குறித்து ஆராய்ச்சி நடத்தினார். அன்பு செலுத்தப்படாமல் அலட்சியம் செய்யப்பட்ட சிறுவர்களின் வளர்ச்சி மிக மந்தமாகவே இருந்தது. அவர்களில் சிலர் மரிக்கவும் செய்தார்கள் என்று ஆராய்ச்சியின் முடிவு தெரிவித்தது. சரீரப்பிரகாரமான வாழ்க்கைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அன்பே ஒரு இனிய சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறது.

ஆவிக்குரிய வாழ்விலும் இது உண்மையே. சரியாகச் சொல்வதாயின் இது “அன்பா அல்லது மரணமா” எனத் தீர்மானிக்கும் செயலாகும்.

அன்பின் அடித்தளத்தை அடைதல்

1யோவான் 4:7-16

முன்றாவது முறையாக நாம் அன்பைக் குறித்துப் பார்க்கப் போகிறோம்.

யோவானுக்கு எழுதுவதற்கான கருத்துக்கள் இல்லாதபடியால், திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதையே கூறுகிறார் என்பதல்ல இதன் பொருள். யோவானை எழுதத் தூண்டிய பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆழமான கண்ணோட்டத்தோடு இவ்விஷயத்தை ஒரு முறை கூட எடுத்துரைக்கிறார்.

முதலாவதாக, தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்திற்கான சான்று சகோதர அன்பே, என்று உரைக்கப்பட்டது (2:7-11). அதுவே குமாரத்துவத்திற்கும் சான்று என்று தெளிவுறுத்தப்பட்டது (3:10-14). இதற்கு முன்னர் பார்த்த பகுதிகளில் சகோதர அன்பு என்பது ஒளியையும், இருளையும் பொறுத்த செயலாக இருந்தது. இரண்டாவது பகுதியில் அது வாழ்வோடும், சாவோடும் தொடர்புடையதாக இருந்தது.

ஆனால் 4:7-16-ல் நாம் இந்த விஷயத்தின் அடித்தளத்திற்குச் செல்கிறோம். மெய் வாழ்விற்கு அன்பானது ஏன் அதி முக்கியமானது என்று இங்கு கண்டு பிடிக்கிறோம். நமது ஐக்கியத்திற்கும், குமாரத்துவத்திற்கும் உள்ள சரியான சோதனை அன்பே! ஏனெனில், தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்! அன்பு தேவனுடைய பண்பும், பங்குமாயிருக்கிறது. நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனோடு இணைக்கப்படும் போது, அவரது சுபாவத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்கிறோம். அன்பானது அவருடைய சுபாவமாய் இருக்கிறபடியால், நமது ஆவிக்குரிய வாழ்வின் மெய்யான தன்மைக்கு அதுவே உரைகல் ஆகிறது.

ஒரு மாலுமி கப்பல் போகும் திசையை அறிந்துகொள்ள திசை காட்டும் கருவியாகிய காம்ப்ஸையே சார்ந்திருக்கிறார். காம்ப்ஸிலுள்ள காந்த ஊசி ஏன் வடக்கு நோக்கியே இருக்க வேண்டும்? பூமியின் காந்த மண்டலத்திற்குத் தக்கவாறு இயங்கும்படி இயற்கையாகவே

அது அப்படி வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பூமியின் இயற்கைத் தன்மைக்குத் தக்கவாறு காம்ப்ஸ் இயங்குகிறது.

கிறிஸ்தவ அன்பும் அப்படிப்பட்டதே. தேவனுடைய இயற்கையான சுபாவம் அன்பு. மறுபடி பிறந்து, தேவனை அறிந்து கொண்டவன் அவரது சுபாவமாகிய அன்பிற்கிணங்க இயங்குகிறான். காம்ப்ஸின் காந்த ஊசி வடக்கு நோக்கி இருப்பதைப்போல, ஒரு விசுவாசி தேவனுடைய சுபாவமாகிய அன்பையே பழக்கமாக்கிக் கொள்கிறான். இந்த அன்பு கட்டாயத்தால் உருவானதல்ல. அது இயற்கையாகவே உண்டானது. ஒரு விசுவாசிக்கு இதர சகோதரர்கள் மீதுள்ள அன்பே, அவனது ஐக்கியத்திற்கு உரிய சான்றாகும்.

இவ்வேத பகுதியில், யோவான் மூன்று முறை, நாம் “ஒருவர் பேரிலொருவர் அன்பாயிருக்க” ஊக்குவிக்கிறார் (வசனம் 7,11,12). இதற்காக அவர் தேவனைக் குறித்த மூன்று அடிப்படை உண்மைகளைக் கூறி தான் கூறும் புத்திமதிகளைத் தாங்கி நிறுத்துகிறார்.

1. தேவன் எப்படிப்பட்டவர்? தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். (1 யோவான் 4:7-8)

தேவனுடைய சுபாவத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள யோவான் பயன்படுத்தும் மூன்றாம் கூற்று இதுவே. தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார் (யோவான் 4:24). தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார் (1யோவான் 1:5). தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். இவற்றில் எதுவுமே தேவனைக் குறித்த முழுமையான வெளிப்பாடல்ல. இவற்றை நாம் பிரித்துப் பார்ப்பதும் தவறாகும்.

உள்ளுறையும் உண்மைகளின்படி தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார். அவர் மாம்சமும், இரத்தமும்ல்ல. கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மகிமைப்படுத்தப்பட்ட சரீரத்தோடு பரலோகத்தில் இருக்கிறார். ஒரு நாளில் அவரது சரீரத்திற்கு ஒப்பான சரீரங்கள் நமக்கு கிடைக்கும். இது உறுதி. இயற்கையாகவே தேவன் ஆவியாயிருக்கிறபடியால், அவரது சிருஷ்டிகளைப்போல அவர் காலத்திற்கும், தூரத்திற்கும் கட்டுப்பட்டவர் அல்ல.

தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார். இது அவருடைய பரிசுத்தமான சுபாவத்தைக் காட்டுகிறது. வேதாகமத்தில்

ஒளியானது பரிசுத்தத்திற்கும், இருளானது பாவத்திற்கும் அடையாளமாகிறது (1:5-10; யோவான் 3:18-21). தேவன் பரிசுத்தராகையால், அவரால் பாவஞ் செய்ய இயலாது. நாம் அவரது குடும்பத்தில் பிறந்தபடியால், நாமும் அவரது பரிசுத்த சுபாவத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம் (2பேதுரு 1:4; 1பேதுரு1:14-16).

தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். இதற்கு “அன்பே தெய்வம்” என்று பொருளல்ல. இரு நபர்கள், ஒருவர் பேரிலொருவர் அன்பாயிருந்தால், அவ்வன்பு பரிசுத்தமானதாக இருக்கவேண்டும் என்றில்லை. “அன்பானது தேவனை வரையறுப்பதில்லை. தேவனே அன்பின் வரையறை” என்பது மெய்யான கூற்று. தேவன் அன்பாகவும், ஒளியாகவும் இருக்கிறார். எனவே அவரது அன்பு பரிசுத்தமானது. அவரது பரிசுத்தம் அன்பில் வெளிப்படுகிறது. தேவன் எப்படி இருக்கிறாரோ, அப்படியே தன்னை வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது நியாயத்தீர்ப்புகளும் அன்பினாலும், இரக்கத்தினாலும், அளவிடப்பட்டவைகளே (புலம்பல் 3:22-23).

இன்றைய நவீன உலகில் “அன்பு” எனப்படும் சொல் தேவனுடைய ஆவிக்குரிய பரிசுத்தமான அன்பின் சாயலையோ, தொடர்பையோ உடையதல்ல. ஆனாலும் “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்றெழுதப்பட்ட விளம்பரக் கொடிகளை, சிறப்பாக இளைஞர்கள் தங்கள் மனம் போனபடி நடந்து கொள்ளும் விழாக்களிலே காண்கிறோம். “அன்பு” என்றழைப்பதன் மூலம் நீதி நெறியற்ற செயல்களுக்கு ஒரு கௌரவத்தை ஏற்படுத்த முனையும் செயல் அது.

கிறிஸ்தவ அன்பு என்பது விசேஷமான ஒன்று. 1 யோவான் 4:10-ஐ இவ்வாறு மொழி பெயர்க்கலாம். “இவ்விதமாக தேவன் நம்மேல் வைத்த ‘மெய்யான அன்பு’ வெளிப்பட்டது”. மெய்யான அன்பு உண்டு. இவ்வித அன்பை தேவன் புறக்கணிக்கிறார்.

தேவனுடைய சாராம்சத்தில் பிறந்த அன்பு ஆவிக்குரியதாகவும், பரிசுத்தமானதாகவும் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் தேவன் ஆவியாகவும், ஒளியாகவும் இருக்கிறார். இந்த மெய்யான அன்பு பரிசுத்த ஆவியானவரால் நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப் பட்டிருக்கிறது (ரோமர் 5:5).

எனவே மெய்யான கிறிஸ்தவ விசுவாசத்திற்கு அன்புதான் சரியான சோதனை. தேவன் அன்பாகவே

இருக்கிறபடியாலும், நமக்கு தேவனோடு தனிப்பட்ட ஒரு தொடர்பு இருக்கிறதாக நாம் உரிமை பாராட்டுகிறபடியாலும், நாம் நம் வாழ்வில் அன்பை வெளிப்படுத்த வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். ஒரு தேவனுடைய பிள்ளை தேவனால் பிறந்தவன். எனவே அவன் தேவனுடைய திவ்விய சுபாவத்திற்கு பங்காளியாயிருக்கிறான். தேவன் அன்பாகவே இருக்கிற படியால், கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் பேரில் ஒருவர் அன்புசூர வேண்டும். இந்த நியாய வாதம் எதிர்பேசக் கூடாத ஒன்று.

நாம் தேவனால் பிறந்தவர்கள் மட்டுமல்ல. தேவனை அறிந்தவர்களும் கூட! வேதாகமத்தில் “அறிந்து கொள்ளுதல்” எனும் சொல்லுக்கு “அறிவு பூர்வமாகப் புரிந்துகொள்ளுதல்” என்பதை விட ஆழமான அர்த்தமுண்டு. உதாரணமாக “அறிந்தான்” எனும் சொல் கணவன், மனைவிக்கிடையே உள்ள தாம்பத்திய உறவைக் குறிக்கும் (ஆதியாகமம் 4:1). தேவனை “அறிந்து கொள்ளுதல்” என்பது அவரோடுள்ள ஆழமான உறவைக் குறிக்கிறது. நாம் அவருடைய வாழ்வில் பங்கேற்று, அவருடைய அன்பை அனுபவித்து மகிழ்கிறோம். இந்த “அறிந்து கொள்ளுதல்” என்பது ஏதோ சில உண்மைகளைப் புரிந்து கொள்ளுதல் அல்ல. அது சத்தியத்தை உணர்ந்து கொள்ளுதல் ஆகும் (1 யோவான் 2:3-5).

இந்த அடிப்படையிலேயே நாம், “அன்பில்லாதவன் தேவனை அறியான்” எனும் வசனத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இரட்சிக்கப்படாத அநேகர் தங்கள் குடும்பங்களை நேசித்து தங்களையே தியாகம் செய்கின்றனர். ஐயமின்றி இவர்களுக்கு தேவனைக் குறித்து அறிவுபூர்வமான ஒரு புரிந்து கொள்ளுதல் உண்டு. இப்படியிருக்க அவர்கள் எதிலே குறைவுபடுகிறார்கள்? தேவனோடுள்ள தனிப்பட்ட அனுபவத்தில் அவர்கள் குறைவு படுகிறார்கள். 8-ஆம் வசனத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறலாம். “இப்படிப்பட்ட தெய்வீக அன்பில்லாத ஒருவன் தேவனைக் குறித்த தனிப்பட்ட அனுபவபூர்வமான அறிவை அடைந்தவன் அல்ல. இவன் தனது மூளையால் தேவனைக் குறித்து அறிந்திருக்கிறான். ஆனால் அந்த அறிவு அவன் இருதயத்திற்குள் பிரவேசிக்கவில்லை”.

தேவன் எப்படிப்பட்டவராக இருக்கிறார் என்பது, நாம் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறது. ஏனென்றால், “அவர் இருக்கிற பிரகாரமாகவே நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்” (வசனம் 17). கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் பேரில் ஒருவர் அன்புகூருவது என்பது ஐக்கியத்திற்கும், குமாரத்துவத்திற்கும் உரிய சான்று மட்டுமன்று. அது அவர்கள் தேவனை அறிந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கும் சான்றாகும். அவர்களுக்கு தேவனோடுள்ள அனுபவம் ஏதோ ஒரு முறை தோன்றி மறையும் நிலைமை உடையதல்ல. அது தினந்தோறும் அவரை அதிகம் அதிகமாக அறிந்து கொள்ளும் ஒரு அனுபவமாகும். மெய்யான இறையியல் என்பது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத வறட்சியான உபதேசங்களைக் கற்றுக் கொள்வதல்ல. அது தினந்தோறும் நம்மைக் கிறிஸ்துவைப் போல் ஆக்கும் பரவசமுட்டும் அனுபவம் ஆகும்.

ஒரு மருத்துவமனையில் கதிர்வீச்சு அதிகமுள்ள ஒரு பொருள் திருடப்பட்டுவிட்டது. காவல் துறைக்கு அதை அறிவித்த நிர்வாக அதிகாரி இவ்வாறு கூறினார். “அந்தத் திருடன் தன்னோடு மரணத்தைச் சுமந்து கொண்டு போகிறான் என்பதை அவனுக்குச் சொல்லி எச்சரியுங்கள்”. கதிர்வீச்சுள்ள ஒரு பொருளை யாரும் மறைத்து வைக்கமுடியாது. அதை அவன் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் நேரம் முழுவதும் அது அவனை வெகுவாகப் பாதிக்கும்.

தேவனை அறிந்திருக்கிறேன் என்றும், அவரோடு இணைந்திருக்கிறேன் என்றும் உரிமை பாராட்டுகிற ஒருவன், அவ்வறவால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க முடியாது. தேவன் எப்படி இருக்கிறாரோ, அப்படித்தான் கிறிஸ்தவனும் இருக்க வேண்டும். அவர் அன்பாகவே இருக்கிறார். வேறுவிதமாக நாம் வாதித்தால், நாம் தேவனை உண்மையாகவே அறியவில்லை என்றுதான் பொருள்.

2. தேவன் என்ன செய்தார்? அவர் தம்முடைய

குமாரனை அனுப்பினார் (1 யோவான் 4:9:11)

தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறபடியால், அவர் அதை சொல்லால் அல்ல, செயலால் அறிவிக்க வேண்டும். மெய்யான அன்பு செயலற்று இருப்பதில்லை. மனுக்குலத்தின்

மேல் தமக்குள்ள அன்பை தேவன் பல விதங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். சிருஷ்டிகள் அனைத்தும் மனிதனுடைய தேவைகளை சந்திக்கும் விதத்தில் அவற்றை வடிவமைத்திருக்கிறார். மனிதனுடைய பாவம் சிருஷ்டிகள் அனைத்தையும் அடிமைத்தனத்திற்குள் கொண்டு வரும் முன்பு, இவ்வுலகமானது மனிதன் தேவனிடம் அன்புசூர்ந்து, ஊழியஞ் செய்வதற்கேற்ற பரிபூரணமான வீடாயிருந்தது.

இஸ்ரவேல் தேசத்துடன் தேவன் செயல்பட்ட விதத்திலும் தேவனுடைய அன்பு வெளிப்பட்டது. “சகல ஜனங்களிலும் நீங்கள் திரட்சியான ஜனமென்று கர்த்தர் உங்கள் பேரில் அன்புவைத்து உங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. நீங்கள் சகல ஜனங்களிலும் கொஞ்சமாய் இருந்தீர்கள். கர்த்தர் உங்கள் பேரில் அன்பு சூர்ந்ததினாலும்கர்த்தர் பலத்த கையினால் உங்களைப் புறப்படப் பண்ணினார் (உபாகமம் 7:7-8).

தேவனுடைய குமாரனின் மரணத்தின் மூலமாக அவரது மாபெரும் அன்பு வெளிப்பட்டது. “நாம் பாவிளாயிருக்கையில், கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, தேவன் நம் மேல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப் பண்ணுகிறார்” (ரோமர் 5:8).

“விளங்கப்பண்ணுகிறார்” எனும் வார்த்தையின் பொருள் வெளியரங்கமாக்கினார் என்பதாகும். “மறைத்து வைத்தல்”, “இரகசியமாக இருத்தல்” என்பதற்கான எதிர்ப்பதம் ஆகும் இச்சொல். பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் தேவன் சடங்காச்சாரங்களின் பின்னணியில் நிழலாக மறைந்திருக்கிறார் (எபிரெயர் 10:1). ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள் “அந்த ஜீவன் வெளிப்பட்டது” (1யோவான் 1:2). “என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்”, என்று இயேசு கூறினார்.

இயேசு ஏன் வெளிப்பட்டார்? “அவர் நம்முடைய பாவங்களை சுமந்து தீர்க்க வெளிப்பட்டார்” (1யோவான் 3:5). “பிசாசினுடைய கிரியைகளை அழிக்கும்படிக்கே தேவனுடைய குமாரன் வெளிப்பட்டார். எங்கே இயேசு நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து, பிசாசின் கிரியைகளை அழித்தார்? (வசனம் 8). சிலுவையிலே! நம்முடைய பாவங்களுக்காக தமது குமாரனையே சிலுவையிலே பலியாக ஒப்புக் கொடுத்ததன் மூலம் தேவன் தமது அன்பை விளங்கப் பண்ணினார்.

இந்நிருபத்தில் இந்த இடத்தில் மட்டுமே இயேசு, தேவனுடைய “ஒரே பேறான குமாரன்” என்று அழைக்கப்படுகிறார். யோவான் 1:14-ல் இச்சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் “இணையற்ற தனிப்பட்ட தரமுடையது” என்பதாகும். இயேசுவின் தெய்வீகத் தன்மையை நிரூபிப்பது, தேவன் தம்முடைய குமாரனை இவ்வுலகத்தில் அனுப்பினார் எனும் உண்மையே ஆகும். சிறுபிள்ளைகள் இவ்வுலகத்தில் அனுப்பப்படுவதில்லை. அவர்கள் பிறக்கிறார்கள். ஒரு பரிபூரண மனிதன் எனும் நிலையில் இயேசு இவ்வுலகில் பிறந்தார். அதே நேரத்தில் “நித்திய குமாரன்” எனும் நிலையில் அவர் இவ்வுலகிற்கு அனுப்பப்பட்டார்.

கிறிஸ்து இவ்வுலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டதும், அவரது சிலுவை மரணமும் மனிதனுக்கு தேவன் மீதுள்ள அன்பால் நடந்தேறியவை. இவ்வுலகிற்கு தேவன் மேலுள்ள மனோபாவம் அன்பைத் தவிர வேறு எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கும்.

கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்திற்கு இருநோக்கங்கள் உண்டு. “அவராலே நாம் பிழைக்கவேண்டும்” (வசனம் 9). “நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதார பலியாக வேண்டும்” (வசனம் 10). அவரது மரணம் ஓர் விபத்து அல்ல! அது நியமிக்கப்பட்டது! அவர் பலவீனமான இரத்த சாட்சியாக அல்ல, பலமுள்ள வெற்றி வீரராக மரித்தார்.

நாம் “அவராலே” (வசனம் 9), “அவருக்காக” (2 கொரிந்தியர் 5:15) “அவருடன்” (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:9-10) வாழும்படி இயேசு கிறிஸ்து மரித்தார். ஒரு பாவியின் இன்றியமையாத தேவை “வாழ்வே”! ஏனெனில் அவன் “அக்கிரமங்களினாலும், பாவங்களினாலும் மரித்தவனாயிருக்கிறான்” (எபேசியர் 2:1). நாம் வாழ்வதற்காக கிறிஸ்து மரித்தது முரண்பாடாகத் தோன்றலாம். அவரது மரணத்தின் இரகசியத்தை துருவித்துருவி நம்மால் ஆராய முடியாது ஆனால் ஒன்றை நாமறிவோம். அவர் நமக்காக மரித்தார் (கலாத்தியர் 2:20).

இயேசுவின் மரணம் “கிருபாதாரபலி” என்று அழைக்கப்படுகிறது. யோவான் இச்சொல்லை முன்னரே பயன்படுத்தியிருக்கிறார் (1யோவான் 2:2). எனவே அதைக் குறித்து விளக்கமாக மறுபடியும் படிக்க வேண்டியதில்லை.

கிருபாதாரபலி என்பது தேவனுடைய கோபத்தை ஆற்ற, அவரை அமைதிப்படுத்த மனிதன் செய்யும் ஏதோ ஒரு செயலல்ல. இதை நினைவுகூர வேண்டும். மனிதர்கள் மன்னிக்கப்படும்படி தேவன் செய்த கிரியையே அது. தேவன் ஒளியாயிருக்கிறபடியால், அவர் தமது நீதியை நிலை நாட்ட வேண்டும். தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறபடியால், அவர் பாவிகளை மன்னித்து, இரட்சிக்க விரும்புகிறார். தமது பரிசுத்த சுபாவத்திற்குப் பாதிப்பு ஏற்படாதபடிக்கு, தேவனால் பாவிகளை எப்படி மன்னிக்க முடியும்? இதற்கு விடைதான் சிலுவை! அங்கேதான் இயேசுகிறிஸ்து பாவத்திற்கான தண்டனையையும், தேவனுடைய பரிசுத்தமான நீதிக்குரிய தேவைகளையும் தம்மீது சுமந்தார். அங்கேதான் விசுவாசத்தால் மனிதன் இரட்சிக்கப்படும்படி தேவன் தமதன்னை வெளிப்படுத்தினார்.

இங்கே கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்கேயன்றி அவரது பிறப்பிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரப்படவில்லை என்பதைக் கவனிக்கவும். இயேசுகிறிஸ்து “மாம்சமானார்”(யோவான்1:14) எனும் உண்மை தேவனுடைய கிருபைக்கும், அன்பிற்கும் சான்றாகும். ஆனால் தேவன் “அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்” (2 கொரிந்தியர் 5:21) எனும் உண்மை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கிறிஸ்துவின் முன்னுதாரணத்திற்கும், உபதேசங்களுக்கும், இவ்வுலகில் அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கும் உள்ள உண்மையான பொருளை அவர் சிலுவையிலே நிறைவேற்றினதைக் காணலாம்.

இரண்டாம் முறையாக விசுவாசிகள் ஒருவர் பேரிலொருவர் அன்புகூரவேண்டுண்டு உபதேசிக்கப்படுகிறது (1யோவான் 4:11), இவ்வுபதேசம் நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டிய ஒரு கட்டளையாகும் (வசனம் 7). இதற்கு அடித்தளமாய் அமைவது தேவனுடைய சுபாவமே. “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார், எனவே நாம் ஒருவர் பேரிலொருவர் அன்புகூரவேண்டும்” இவ்வுபதேசம் ஒரு உரிமையாக மட்டுமன்றி, கடமையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. “தேவன் இவ்விதமாய் நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்திருக்க நாமும் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்புகூரக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்”(வசனம்11). நாம் கிறிஸ்துவை நேசித்தபடியால், இரட்சிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்துவின் மேல் விசுவாசம்

வைத்தபடியால், நாம் இரட்சிக்கப்பட்டோம் (யோவான் 3:16). அவர் நமக்காக சிலுவையிலே என்ன செய்தார் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளும் போது, நமது சாதாரணமான பிரதிபலிப்பு அவரில் அன்புகூருவதும், ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்பு கூருவதுமேயாகும்.

அன்பைப் புரிந்து கொள்ளும் காரியத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் வளர வேண்டுமென்பது முக்கியமான கடமையாகும். கடமை உணர்வினால் நாம் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்புகூருவது நல்லதுதான். ஆனால் மதிப்பை உணர்ந்து அன்புகூருவது அதை விடச் சிறந்ததே.

இதன் நிமித்தமாகவே, கிறிஸ்து கர்த்தருடைய பந்தியை ஏற்படுத்தினார். நாம் அப்பத்தைப்பிட்டு, ஒரே பான பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணும் போது, அவரது மரணத்தை நினைவு கூருகிறோம். வெகுசிலரே தங்களது மரணத்தை மற்றவர்கள் நினைவுகூர வேண்டுமென்று விரும்புவார்கள்.

உண்மையைக் கூறினால், நாம் மிகவும் நேசித்த ஒருவருடைய “வாழ்க்கையை” நினைவு கூரவும், துக்ககரமான அவரது மரணத்தை மறக்கவும் விரும்புவோம். ஆனால் கிறிஸ்துவின் காரியத்தில் அப்படியல்ல. அவர் தமது மரணத்தை நாம் நினைவு கூரும்படி கட்டளையிடுகிறார். “என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள்” என்கிறார்.

உணர்ச்சி வசப்பட்டல்ல. ஆவிக்குரிய விதத்தில் நாம் அவரது மரணத்தை நினைவுகூர வேண்டும். உணர்ச்சி வசப்படுதல் என்பது “பொறுப்பற்ற விதத்தில் உணர்ச்சி அடைவது” என்று யாரோ ஒருவர் வரையறுத்திருக்கிறார். சபையில் ஆராதனையின் போது பயபக்தியுள்ள உணர்ச்சி ஏற்பட்டபோதிலும், வெளியே சென்று ஆவிக்குரிய வாழ்வில் தோல்வியடைதல் எளிது. மெய்யான ஆவிக்குரிய அனுபவம் “முழு மனிதனையும்” உள்ளடக்கியது. நமது “இதயம்” அதை நேசித்து அதன் மதிப்பைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நமது “சித்தம்” அதற்கேற்றபடி கிரியை செய்ய வேண்டும். சிலுவையின் பொருளை நாம் ஆழமாக அறியும் போது, கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள அன்பும் அதிகமாகும். ஒருவர் பேரில் ஒருவர் அதிக கரிசனை உள்ளவர்களும் ஆவோம்.

தேவன் எப்படிப்பட்டவர் என்றும், என்ன செய்திருக்கிறார் என்றும் கண்டோம். கிறிஸ்தவ அன்பின்

பொருளை உணர்ந்து கொள்ள மூன்றாம் அடித்தளம் நம்மை அதிக ஆழத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

3. தேவன் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்? அவர் நம்மில் நிலைத்திருக்கிறார் (1யோவான் 4:12-16)

“தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என யோவான் கூறும் கருத்தை மறுபடியும் சிந்தித்துப் பார்ப்பது இங்கு நலம். சத்தியமானது நமக்கு வசனத்தின் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நமக்காக கிறிஸ்துவின் சிலுவை மூலமாகவும் அது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்பது ஒரு வேத உபதேசம் அல்ல. கல்லூரியிலே செயல்படுத்தப்பட்ட நித்தியமான உண்மை அது. “நமக்கு” தேவன் சில காரியங்களைக் கூறினார். “நமக்காக” தேவன் சில செயல்களைச் செய்திருக்கிறார்.

இந்த ஆயத்தங்கள் அனைத்தும் மூன்றாவது உண்மைக்காகவே! தேவன் “நமக்குள்” சில காரியங்களைச் செய்கிறார். நாம் ஒரு புத்தகத்தை வாசிக்கும் வாசகர்களோ, அல்லது உணர்ச்சி மயமான ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காணும் நேயர்களோ அல்ல, தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். எனும் மாபெரும் நாடகத்தில் பங்கேற்கிறவர்கள்.

செலவைக் குறைக்க, ஒரு கல்லூரியின் நாடகக் குழு ஒரு நாடகத்தின் சில பகுதிகளை மட்டும் விலைக்கு வாங்கியது. அந்தந்தக் கதாபாத்திரத்தின் வசனங்களை அந்தந்த நடிகர்களுக்கு கொடுத்தார் இயக்குநர். ஆனால் ஒத்திகையின் போது எதுவுமே சரியாக அமையவில்லை. சில வீண் முயற்சிகளுக்குப் பின்பு அந்த ஒத்திகை கைவிடப்பட்டது.

அந்த நேரத்தில் இயக்குநர் எல்லா நடிகர்களையும் மேடைக்கு அழைத்து, “இப்பொழுது நான் நாடகத்தை முழுமையாக வாசித்துக் காட்டப்போகிறேன். யாரும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசக்கூடாது” என்றார். அவர் உரக்க நாடகத்தை முழுமையாக வாசித்துத் தீர்த்த போது ஒரு நடிகர் கூறினார், “இதுதான் காரியமா”?

அவர்கள் நாடகத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டபிறகு, நடிகர்கள் அனைவரும் தங்கள் பாத்திரப்

படைப்புகளைப் புரிந்து கொண்டார்கள். ஒத்திகையும் வெற்றிகரமாயிற்று.

12 முதல் 16 வசனங்கள் வரை வாசிக்கும் போது, நீங்களும் “இவ்வளவு காரியங்களும் இதற்காகத்தானா”, என உணர முற்படுவீர்கள். ஏனெனில் இரட்சிப்பின் திட்டத்தைத் தீட்டியபோது தேவனுடைய மனதில் என்ன இருந்தது என்று இங்கு காண்கிறோம். தேவனுடைய விருப்பம் நமக்குள் வாசம் பண்ண வேண்டும். இதுதான் தொடக்கம். நம்மை அவர் நேசிப்பதைக் கூற மட்டுமல்ல, செயலில் காட்டவும் விழைந்தார்.

வேதாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தேவனுடைய வாசஸ் தலங்களை நோட்டமிடுவது நமது கவனத்தைக் கவரும் செயலாகும். ஆதியில் தேவன் மனிதனோடு தனிப்பட்ட முறையில் நேரடியாக ஐக்கியம் கொண்டிருந்தார் (ஆதியாகமம் 3:8). ஆனால் பாவம் ஐக்கியத்தைக் குலைத்தது. ஆதாமும், ஏவாளும் தம்முடன் ஐக்கியமாக தேவன் மிருகங்களின் இரத்தத்தைச் சிந்த வேண்டியதாயிருந்தது. அவர்களது பாவங்களை மூடவும் அது தேவைப்பட்டது.

ஆதியாகமத்தின் ஒரு திறவுகோல் வார்த்தை “நடந்தார்” என்பது. தேவன் மனிதர்களோடு நடந்தார். மனிதர்களும் தேவனோடு நடந்தனர். ஏனோக்கு (ஆதியாகமம் 5:22), நோவா (6:9), ஆபிரகாம் (17:1;24:40) போன்றவர்கள் தேவனோடு சஞ்சரித்தனர்.

யாத்திராகமம் எழுதப்படும்போது, ஒரு மாற்றம் நேரிட்டது. தேவன் மனிதர்களுடன் “நடப்பதோடு” மட்டுமன்றி, அவர்களுடன் “வாசம் பண்ணினார்”, இஸ்ரவேலருக்கு தேவனுடைய கட்டளை யாதெனில், “அவர்கள் நடுவிலே நான் வாசம் பண்ண எனக்கு ஒரு பரிசுத்த ஸ்தலத்தை உண்டாக்குவார்களாக” (யாத்திராகமம் 25:8) அப்படி உருவாக்கப்பட்ட முதல் வாசஸ்தலம்தான் ஆசரிப்புக் கூடாரம். மோசே ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து முடித்த போது தேவனுடைய மகிமை இறங்கிவந்து கூடாரத்தில் வாசம் பண்ணிற்று (யாத்திராகமம் 40:33-35).

தேவன் பாளையத்திலே வாசமாய் இருந்தாரேயன்றி, இஸ்ரவேலரின் சரீரங்களில் வாசம் பண்ணவில்லை. வருந்தத்தக்க விதமாக இஸ்ரவேல் தேசம் பாவஞ்செய்தது.

தேவனுடைய மகிமை அதை விட்டு நீங்கிற்று (1சாமுவேல் 4:21). ஆனால் ராஜ்ஜியத்தைத் திரும்பக் கட்டுவிக்க தேவன் சாமுவேலையும், தாவீதையும் பயன்படுத்தினார். சாலமோன் தேவனுக்கு அழகும், ஆடம்பரமும் நிறைந்த ஓர் ஆலயத்தைக் கட்டினான். தேவாலயம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டபோது, மறுபடியும் தேவனுடைய மகிமை இறங்கி வந்து அங்கே வாசம் செய்தது (1ராஜாக்கள் 8:1-11).

ஆனால் பழைய சரித்திரம் திரும்ப வந்தது. இஸ்ரவேல் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை. அவர்கள் சிறையிருப்புக்கு உள்ளானார்கள். அலங்காரமான ஆலயம் அழிக்கப்பட்டது. சிறையிருப்பின் கால தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவரான எசேக்கியேல் தேவனுடைய மகிமை ஆலயத்தை விட்டுக் கடந்து போவதைக் கண்டார். (எசேக்கியேல் 8:4;9:3;10:4;11:22-23)

அதன் பிறகு அந்த மகிமை எப்போதாவது திரும்ப வந்ததா? ஆம், தேவகுமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்து எனும் மனித உருவத்தில்! “அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும், சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய் நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்” (யோவான் 1:14). இயேசு கிறிஸ்துவின் சரீரம் தேவனுடைய ஆலயமாதலால் (யோவான் 2:18-22), இயேசு கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் தேவனுடைய மகிமை வாசம் பண்ணிற்று. ஆனால் துன்மார்க்கர் அவரது சரீரத்தை சிலுவையில் அறைந்தார்கள். “மகிமையின் கர்த்தரை” (1கொரிந்தியர் 2:8) சிலுவையில் அறைந்தார்கள். இதுவும் தேவனுடைய திட்டத்தின் ஒரு பகுதியே. கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார், பரமேறினார், தமது பரிசுத்த ஆவியானவரை “மனிதர்களுக்குள் வாசம்பண்ணும்படி” அனுப்பினார்.

இப்போது தேவனுடைய மகிமை அவருடைய பிள்ளைகளின் சரீரங்களில் வாசமாயிருக்கிறது. “உங்கள் சரீரமானது நீங்கள் தேவனாலே பெற்றும், உங்களில் தங்கியும் இருக்கிற பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஆலயமாயிருக்கிறது என்றும், நீங்கள் உங்களுடையவர்கள் அல்ல என்றும் அறியீர்களா?” (1கொரிந்தியர் 6:19)

இஸ்ரவேல் பாவஞ்செய்த போது, தேவனுடைய மகிமை ஆசரிப்புக் கூடாரத்தை விட்டும், தேவாலயத்தை விட்டும் கடந்து போயிற்று. ஆனால் கர்த்தராகிய இயேசு

கிறிஸ்து “ஆவியானவர்” “என்றென்றைக்கும் நம்மோடு கூட இருப்பார்” என்று வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளார் (யோவான் 14:16).

இதன் பின்னணியில் 1யோவான் 4:12-16 என்ன கூறுகிறதென்று புரிந்து கொள்ள முடியும். தேவன் அதரிசனமானவர் (1தீமோத்தேயு 1:17). அவரை ஒருவரும், ஒருபோதும் கண்டதில்லை. இயேசுகிறிஸ்து அதரிசனமான தேவனுடைய தற்சுருபம் (கொலோசெயர் 1:15). அவர் மனுஷசாயல் ஆனபடியால், அவரால் தேவனை வெளிப்படுத்த முடிந்தது. ஆனால் இன்று அவர் இவ்வுலகத்தில் இல்லை. இப்படியிருக்க எப்படி தேவனால் தம்மை வெளிப்படுத்த முடியும்?

தமது பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையின் மூலம் அவர் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார். மனிதர்களால் தேவனைக் காணவியலாது. ஆனால் நம்மைக் காணவியலும். நாம் கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருந்தால், ஒருவர் மேல் ஒருவர் அன்பு கூருவோம். நாம் ஒருவர் மீது ஒருவர் வைக்கும் அன்பானது, தேவை நிறைந்த இவ்வுலகிற்கு தேவனை வெளிப்படுத்தும். தேவனுடைய அன்பு “நமக்குள்” அனுபவமாகி “நம் மூலமாக” உலகுக்கு வெளிப்படுத்தப்படும். “நிலைத்திருத்தல்” எனும் சொல்லானது ஆறு முறை 1யோவான் 4:12-16 வசனங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருப்பது என்றால், ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக அவரோடு ஒன்றாயிருப்பது என்று பொருள். அதனால் ஒரு பாவமும் கிறிஸ்துவுக்கும், நமக்கும் இடையே வராது. நாம் மறுபடியும் பிறந்தபடியால், கிறிஸ்துவுடன் நமக்கு ஐக்கியம் உண்டு. அவரை விசுவாசித்து, அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும் போது, நமக்கு அவருடன் “தோழமை” உண்டாகிறது. உண்மையுள்ள கணவனும், மனைவியும் பல மைல் தூரத்தால் பிரிந்திருப்பினும், “அன்பிலே நிலைத்திருப்பதைப் போல”, ஒரு விசுவாசியும் தேவனுடைய அன்பிலே நிலைத்திருக்கிறான். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம்பண்ணுகிறபடியால், இது சாத்தியமாகிறது (1யோவான் 4:13).

தேவனே நமக்குள் வாசம் பண்ணக்கூடிய சிலாக்கியத்தை சற்றே சிந்தித்து ஆச்சரியமடையுங்கள்! பழைய ஏற்பாடு நாட்களிலே இஸ்ரவேலர் தேவனுடைய மகிமையை அதிசயித்துப் பார்ப்பார்கள். ஏனெனில் அது

மனிதருடைய கைவேலையான கட்டிடங்களில் வாசமாயிருந்தது. தேவன் மகிமாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசிக்க ஒருவருக்கும் தைரியம் கிடையாது. ஆனால் “நமக்குள் தேவனுடைய ஆவியானவர் வாசமாயிருக்கிறார்”. நாம் அவருடைய அன்பில் நிலைத்திருந்து, நமக்குள் நிலைத்திருக்கும் தேவனை அனுபவித்தறிகிறோம். “ஒருவன் என்னில் அன்பாயிருந்தால், அவன் என் வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுவான். அவனில் என் பிதா அன்பாயிருப்பார். நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவோம்” (யோவான்14:23).

தேவனுடைய அன்பு வசனத்தால் “அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டு”, சிலுவையில் “நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது”. இங்கே அதைவிட ஆழமான ஒரு செயலைக் காண்கிறோம். தேவனுடைய அன்பு ஒரு விசுவாசிக்குள் “பரிபூரணப்படுகிறது”. அதிசயமாகத் தோன்றலாம்! தேவஅன்பு தேவதூதர்களுக்குள் பரிபூரணம் அடையவில்லை. கிருபையால் இரட்சிக்கப்பட்ட பாவிகளுக்குள் அது பரிபூரணப்படுகிறது. கிறிஸ்தவர்களாகிய நாமே இன்று தேவன் வாசஞ்செய்யும் ஆசரிப்புக் கூடாரங்களும், ஆலயங்களும் ஆவோம்! தமது அன்பை அவர் நம் மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

டாக்டர். கேம்பெல் மார்கன் எனும் பிரிட்டன் நாட்டைச் சேர்ந்த பிரசங்கியாரின் ஐந்து மகன்களும் தேவ ஊழியர்கள் ஆனார்கள். ஒருமுறை ஒரு பார்வையாளர் ஒரு கேள்வி கேட்கத் துணிந்தார். “உங்கள் ஆறு பேரில் யார் சிறந்த பிரசங்கியார்”? என்று கேட்டார்.

அவர்களது ஒருமித்த பதில் “அம்மா” என்பதே!

திருமதி.மார்கன் சபைகளில் ஒரு நாளும் பிரசங்கித்ததில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை தேவஅன்பை அறிவிக்கும் பிரசங்கமாக இருந்தது. தேவனுடைய அன்பிலே நிலைத்திருக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கை, இவ்வுலகில் தேவனுக்குச் சாட்சியாக அமைகிறது. மனிதரால் தேவனைக் காணவியலாது. பிறருக்கு உதவும் கருணையுள்ள செயல்களை நாம் செய்வதால், அவர்கள் தேவனுடைய அன்பைக் காணமுடியும்.

மூன்று வெவ்வேறு சாட்சிகள் இவ்வசனங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய குமாரன் எனும் “விசுவாசியின்” சாட்சி (1யோவான் 4:15).
2. ஆவியானவரால் “விசுவாசிக்குள்” இருக்கும் சாட்சி (வசனம் 13).
3. தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் என்றும், இவ்வுலகத்திற்காக தமது குமாரனையே அனுப்பி சிலுவையிலே மரணமடையச் செய்தார் என்றும் “விசுவாசியின் மூலமாக” வெளிப்படும் சாட்சி (வசனம் 14).

இந்த சாட்சிகளை நாம் பிரிக்க முடியாது. தமது பிள்ளைகளின் வாழ்வில் தேவஅன்பு செயல்படுவதைக் காணவில்லையெனில், இவ்வுலகம் பாவிகளையும் தேவன் நேசிக்கிறார் என்று அறிந்துகொள்ள முடியாது!

“இரட்சண்ய சேனையில்” பணிபுரியும் ஒரு ஊழியக்காரி கைவிடப்பட்ட ஒரு பெண்ணைத் தெருவிலே கண்டாள். உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அவளை ஆலயத்திற்குள் அழைத்தாள். ஆனால் அப்பெண் அசையவில்லை. ஊழியக்காரி கூறினாள், “நாங்கள் உன்னை நேசிக்கிறோம். உனக்கு உதவி செய்ய விரும்புகிறோம். தேவன் உன்னை நேசிக்கிறார். இயேசு உனக்காகவும் மரித்தார்”. இந்த வார்த்தைகளும் அப்பெண்ணை அசைக்கவில்லை.

ஒரு தெய்வீக உந்துதலினால் அந்த ஊழியக்காரி அப்பெண்ணின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, அவளைத் தன் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டாள். உடனே அப்பெண் விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள். ஆலயத்திற்குள் கடந்து சென்றாள். கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தாள்.

பின்னர் அப்பெண் கூறினாள், “தேவன் என்னை நேசிக்கிறார் என்று சொன்னீர்கள். ஆனால் அதை நீங்கள் செயலிலே காண்பிக்கும் வரை நான் இரட்சிக்கப்பட விருப்பமின்றிதான் இருந்தேன்”

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து தேவஅன்பை பிரசங்கித்ததோடு நிறுத்தவில்லை. தமது ஜீவனையே சிலுவையில் அர்ப்பித்து அவ்வன்பை நிரூபித்தார். தன்னைப் பின்பற்றுகிறவர்களும் அவ்வண்ணமே செயல்பட அவர் வாஞ்சிக்கிறார்.

நாம் கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருந்தால், அவரது அன்பிலும் நிலைத்திருப்போம். அவரது அன்பிலே நாம் நிலைத்திருந்தால் அதை மற்றவர்களுடன் பங்கிட்டுக்கொள்ள

விரும்புவோம். இவ்வன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் போதெல்லாம், நாம் தேவனுடைய அன்பில் நிலைத்திருக்கிறோம் என நிரூபிக்கிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால், ஒரு கிறிஸ்தவனின் அக வாழ்விற்கும், புற வாழ்விற்கும் இடையே ஒரு வேறுபாடும் இல்லை.

தேவனுடைய அன்பில் நிலைத்திருப்பது, ஒரு விசுவாசியின் வாழ்வில் இரு ஆவிக்குரிய நன்மைகளை உண்டாக்குகிறது.

1. அவன் அறிவிலே வளருகிறான்.

2. அவன் விசுவாசத்திலும் வளருகிறான் (வசனம் 16).

தேவனிடத்தில் நாம் அதிகமாக அன்புகூரும் போது, தேவஅன்பை நாம் அதிகமாகப் புரிந்து கொள்கிறோம். அதிகமாக அவ்வன்பைப் புரிந்து கொள்ளும் போது, அவரை விசுவாசிப்பதும் எளிதாகிறது. நீங்கள் ஒருவரைக் குறித்து மிகவும் நெருக்கமாக அறிந்துகொண்டு, அவரிடத்தில் உண்மையில் அன்புகூரும் போது, அவரை முழுமையாக விசுவாசிப்பதில் பிரச்சனை ஏதும் ஏற்படுவதில்லை.

வாழ்த்து அட்டைகள் விற்கும் பகுதியிலே, ஒரு மனிதர் வாழ்த்து அட்டை ஒன்றைத் தேர்வு செய்வதில் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார். விற்பனையாளர் அவரை அணுகி, “தான் அவருக்கு உதவலாமா”? எனக் கேட்டபோது, அவர் இவ்வாறு பதிலளித்தார். “இது எங்களுடைய நாற்பதாவது திருமண ஆண்டு. நான் சொல்ல விரும்புவதைச் சொல்லக் கூடிய வாழ்த்து அட்டை இங்கில்லை. நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் அதைத் தேர்வு செய்வதில் பிரச்சனை ஏதும் ஏற்படவில்லை. அன்பு என்றால் என்னவென்று எனக்குத் தெரியும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இன்று நாங்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் அதிகமாக அன்பு வைத்திருக்கிறோம். அவ்வன்பை வார்த்தைகளால் எடுத்துரைக்கத் தக்க வாழ்த்து அட்டை இங்கில்லையே!”

தேவனோடு வளரும் கிறிஸ்தவனின் அனுபவமும் இதுதான். அவன் கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருந்து, அவரோடுள்ள ஐக்கியத்தில் அதிக நேரத்தைச் செலவிடும் போது, அவன் தேவனிடம் அதிகமாக அன்புகூருவான். இதர கிறிஸ்தவர்கள் மேலும், இரட்சிக்கப்படாதவர்கள் மேலும், தனது எதிரிகள் மேலும் உள்ள அன்பும் அவனுக்கு

அதிகரிக்கும். பிதாவின் அன்பை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, பிதாவின் அன்பை அவனும் அனுபவிக்கிறான். பிதாவின் அன்பை அதிகமதிகமாகப் புரிந்துகொள்கிறான்.

“தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்பது வேதாகமத்தின் ஆழமான அறிக்கை மட்டும் அல்ல. விசுவாசிக்கு தேவனோடும், மற்ற மனிதர்களோடும் உள்ள உறவிற்கான அடித்தளம் அதுவே! தேவஅன்பு என்பது கடந்தகாலத்திற்கு உரியதல்ல. அது நிகழ்கால உண்மை. “ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கக் கடவோம்” (வசனம் 7)! என்பது கட்டளையாகத் தொடங்கி, சிலாக்கியமாக மாறுகிறது (வசனம் 11). கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருப்பதால் உண்டாகும் பின் விளைவு அது (வசனம் 12)! ஒருவர்மேலொருவர் அன்பாயிருத்தல் என்பது நாம் செய்ய வேண்டிய ஒன்றாக அல்ல, செய்ய விரும்பும் ஒன்றாக மாறி விடுகிறது.

இந்த அடிப்படை உண்மையிலிருந்து சில நடைமுறைச் செயல்பாடுகள் வளருகின்றன. முதலாவதாக, தேவஅன்பை நாம் அதிகமாக அறிந்து கொள்ளும்போது, கிறிஸ்தவனாக வாழ்வது எளிதாகிறது. வேதஅறிவு தேவஅன்பின் இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள முடியாது. நாம் கவனமாக இராவிடில், வேத அறிவு தேவஅன்பின் இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளும் அபாயமுண்டாகும்.

வாலிபர்களுக்காக நடத்தப்பட்ட ஆவிக்குரிய கூட்டம் முடிந்து, ஹெலன் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு வீட்டிற்குத் திரும்ப வந்தாள்.

“தனிப்பட்ட முறையில் வேதத்தைத் தியானம் செய்வதைக் குறித்த அருமையான நேரங்கள் அக்கூட்டத்தில் இருந்தன. ஒவ்வொரு நாளும் அவ்வாறே நான் வேதத்தை தியானம் பண்ணப் போகிறேன்”, என்று தன் சகோதரி ஜாய்ஸிடம் அவள் கூறினாள்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் அவளுடைய சகோதரி ஒரு மின்கருவியைப் பயன்படுத்தி வீட்டைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். ஹெலன் உரத்த குரலில் அலறினாள். “ஏன் இவ்வளவு சத்தத்தை உண்டாக்குகிறாய்? நான் வேதத்தைத் தியானித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது உனக்குத்

தெரியாதா”? உரத்த குரலைத் தொடர்ந்து, கதவை ஓங்கி அடித்து மூடும் சத்தமும் கேட்டது.

தனிப்பட்ட முறையில் வேதத்தைத் தியானிப்பது முடிவு அல்ல என்று ஹெலன் இன்னும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. வேததியானம் நாம் தேவனிடத்தில் அன்புகூரவும், மற்றவர்களிடம் அன்புகூரவும் உதவவில்லை எனில், அது ஒன்றையும் சாதித்து விடவில்லை. வேதாகமமே தேவஅன்பின் வெளிப்பாடுதான். அவரது அன்பை அதிகமாகப் புரிந்து கொண்டால், அவரது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து மற்றவர்களை நேசிப்பது எளிதாகும்.

இரண்டாவதாக, இரட்சிக்கப்படாதவர்களிடம் நாம் அன்பு செலுத்தாவிடில், நாம் வார்த்தைகளால் கூறும் சாட்சி பயனற்றதாகி விடும். சவிசேஷத்தின் செய்தியே அன்பின் செய்திதான். இவ்வன்பு கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவால் அறிவிக்கப்பட்டு, நடைமுறையில் செயல்படுத்தப்பட்டது. மற்றவர்களை ஆதாயப்படுத்தும் ஒரே வழி, சவிசேஷத்தைக் கூறி அதை நம் வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டுவது தான்! அநேக சாட்சிகள் இன்று சொல்லளவில்தான்! அன்பை வெளிக்காட்டுதலே இன்றைய மக்களின் தேவை.

இவ்வுலகம் கிறிஸ்தவர்களை வெறுக்க தேவன் அனுமதிப்பதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. வெறுப்புக்குப் பதிலாக கிறிஸ்தவர்கள் அன்பைத் திரும்பிச் செலுத்துவதற்காகவே அப்படிச் செய்கிறார். “என்னிமித்தம் உங்களை நிந்தித்துத் துன்பப்படுத்தி, பல வித தீமையான மொழிகளையும் உங்கள் பேரில் பொய்யாய்ச் சொல்வார்களானால் பாக்கியவான் களாயிருப்பீர்கள் ...நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள்... உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள் (மத்தேயு 5: 11,44)

“பாஸ்டர், உங்கள் அயலாரைச் சிநேகியுங்கள் என்று வேதம் கூறுகிறது. ஆனால் என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களை யாராலாவது சிநேகிக்க முடியுமா என்று சந்தேகப்படுகிறேன். நான் அவர்களிடம் எவ்வளவோ நன்றாக நடக்க முயற்சிக்கிறேன். ஆனால் அது ஒன்றும் பலனளிக்கவில்லை” ஓய்வு நாள் வேதபாட வகுப்பு முடிந்ததும் திருமதி பார்டன் இப்படி கூறினார்.

“நன்றாக நடந்து கொள்வது சரியான தீர்வல்ல. தவறான உள்நோக்கங்களோடும் நன்றாக நடந்துகொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு உண்டே”, பாஸ்டர் பதிலளித்தார்.

“அது அவர்களை விலைக்கு வாங்குவது போலல்லவா,” அந்த விசுவாசி சிந்தித்துக் கூறினார்.

“ஒரு விதத்தில் அது அப்படித்தான். தேவன் மெய்யான ஆவிக்குரிய அன்பை உங்களுக்குத் தரும்படி நாமிருவரும் ஜெபிப்போம். உங்கள் அயல் வீட்டாரை கிறிஸ்தவ முறையில் நேசித்தால் நீங்கள் அவர்களுக்கு எந்தப் பங்கமும் விளைவிக்க மாட்டீர்கள்” என்று பாஸ்டர் கூறினார்.

கிறிஸ்தவ அன்பில் வளர அந்த விசுவாசிக்கு சில வாரங்கள் வேண்டியிருந்தது. ஆவிக்குரிய வாழ்விலும் வளர்ந்த அந்த விசுவாசி, தன்னோடு சேர்ந்து ஜெபிப்பவர்களிடம் பின்னர் கூறினார், “என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் முழுமையாக ஒன்றும் மாறவில்லை, ஆனால் அவர்களைக் குறித்த என் மனோபாவம் மாறிவிட்டது. முன்பெல்லாம் அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறும்படி செயல்பட்டேன். இப்பொழுதோ கிறிஸ்துவின் நிமித்தம் செயல்படுகிறேன். ஏனெனில் அவர்களுக்காகவும் கிறிஸ்து மரித்தாரே. இந்த நினைவே என் உலகில் பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது.”

வேதாகமத்தின் இப்பகுதியில், யோவான் நம்மை அன்பின் அடித்தளத்திற்கே அழைத்துச் செல்கிறார். ஆனால் இனியும் அவர் நமக்குப் போதிக்க வேண்டியதுண்டு. அடுத்த பகுதியில் நமக்கு தேவன் மேலுள்ள தனிப்பட்ட அன்பைக் குறித்தும், அவர் அவ்வன்பை எவ்வாறு நமக்குள் பரிபூரணப்படுத்துகிறார் என்றும் யோவான் எடுத்துரைக்கிறார்.

கிறிஸ்தவ அன்பின் இவ்விரு பகுதிகளையும் பிரிக்க முடியாது. நாம் தேவனிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தால், ஒருவர் மேலொருவர் அன்பு கூருவோம். ஒருவர் மேலொருவர் அன்பு கூர்ந்தால் தேவனுடைய அன்பில் வளருவோம். இவ்விரு காரியங்களும் சத்தியம். ஏனெனில், “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்.”

அன்பாயிருங்கள், கனம் பண்ணுங்கள், கீழ்ப்படியுங்கள்

1 யோவான் 4:17-5:5

மிகுந்த எதிர்பார்ப்புகளோடு ஒரு மணமகன் தனது போதகருடன் நடைபெறப் போகும் தனது திருமணத்தைக் குறித்து பயத்துடன் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருந்தான்.

“திருமணத்தின் போது எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய உறுதிமொழிகளின் ஒரு பிரதியை நான் காண விரும்புகிறேன்”, என்றான் அவன்.

போதகர், ஒரு பிரதியை அவன் கையில் கொடுத்தார். கவனமாக வாசித்த பிறகு போதகரின் கையில் அதைக் கொடுத்துவிட்டு அவன் கூறினான். “அது போதாது. அவள் எனக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதைக் குறித்து ஒன்றும் இங்கே எழுதப்படவில்லையே”.

அவன் மணமுடிக்கவிருந்த பெண் புன்முறுவலோடு கூறினாள், “அன்பே! கீழ்ப்படிதல் என்பது ஒரு புத்தகத்தில் எழுதப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை, அது என் இருதயத்தில் அன்பினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவரை கண்ட வேதப் பகுதிகளில் இச்சத்தியத்தைத்தான் நாம் கண்டோம். கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் அன்பு கூரவேண்டும் எனும் சத்தியம் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது ஆழமான அதிமுக்கியமான காரியத்தை நாம் ஆராயப் போகிறோம். ஒரு விசுவாசிக்கு பிதாவின் மேலுள்ள அன்புதான் அது. பரலோகத்தில் இருக்கிற பிதாவினிடத்தில் ஒருவன் அன்பாய் இராவிட்டால், அவனால் தன் சகோதரனையோ, அயல் வீட்டுக்காரனையோ நேசிக்க இயலாது. முழு இருதயத்தோடும் நாம் தேவனிடத்தில் அன்பு கூரவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் நம்மில் நாம் அன்புகூருவது போல மற்றவர்களிடமும் அன்பு கூரமுடியும்.

இந்த வேதபகுதியின் திறவுகோல் வார்த்தை, “பூரணப்படுதல்” என்பதாகும். நமக்கு தேவனோடும்,

தேவனுக்கு நம்மோடும் உள்ள அன்பு பூரணப்படவேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். பூரணம் எனும் சொல் “முதிர்ச்சி”, “முழுமை” எனும் கருத்துக்களை உள்ளடக்கியது. ஒரு விசுவாசி கிருபையிலும், அறிவிலும் வளருவது மட்டுமின்றி (2பேதுரு 3:18), பிதாவின் மேலுள்ள அன்பிலும் வளரவேண்டும். இது அவர் அவன் மீது செலுத்தும் அன்பின் பிரதிபலிப்பே.

தேவன் நம்மிடம் எவ்வளவாய் அன்புகூருகிறார்? தமது குமாரனையே நமக்காக மரிக்கும்படி அனுப்பும் அளவிற்கு (யோவான்3:16)! கிறிஸ்துவை அவர் எப்படி நேசித்தாரோ, அப்படியே அவர் தம் பிள்ளைகளை நேசிக்கிறார்(யோவான் 17:23). பிதாவானவர் தம்மிடத்தில் வைத்த அன்பு, நம்மிடத்தில் இருக்கும்படிக்கு பிதாவானவர் விரும்புவதாக கிறிஸ்து கூறுகிறார் (வசனம் 26).

வேறுவிதமாகக் கூறினால், ஒவ்வொரு நாளும் தேவனுடைய அன்பில் வளரும் அனுபவமே கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை. தேவனுடைய அன்பில் வளர்ந்து பரம பிதாவைக் குறித்து அதிகம் அதிகமாக அறிந்து கொள்ளுதல் இதற்குள் அடங்கும். கிறிஸ்தவ வாழ்வின் முழுமையான சித்திரத்தைக் காணாமல், அதைத் துண்டு துண்டாக்கி அத்துண்டுகளின் மேல் நமது கவனத்தைச் செலுத்துவது எளிது. ஒரு கூட்டத்தார் பரிசுத்தத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, பாவத்தின் மேல் வெற்றியுள்ள வாழ்க்கை வாழும்படி வலியுறுத்துகிறார்கள். வேறொரு கூட்டத்தார் உலகத்தில் இருந்து வேறு பிரிந்திருப்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். இவை அனைத்தும் ஏதோ ஒன்றின் உப-உற்பத்திப் பொருட்களே. முக்கியமான பொருள்: ஒரு விசுவாசி பிதாவின் மேலுள்ள அன்பில் வளருவதே! தேவனுடைய பிள்ளைகளின் இன்றைய தேவை முதிர்ச்சியடைந்த கிறிஸ்தவ அன்பே.

ஒரு விசுவாசி, பிதாவின் மேல் வைக்கும் அன்பு பூரணப்படுவதை எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்? அதற்கான நான்கு சான்றுகளை இவ்வேதப்பகுதி நமக்களிக்கிறது.

1. தைரியம் (1யோவான் 4:17-19)

இரு புதிய சொற்களை யோவான் தமது மொழிநடைக்குள் நுழைக்கிறார். “பயம்”, “வேதனை” என்பவைதான் அவை! அதுவும் இது விசுவாசிகளுக்கு

எழுதப்படுகிறது! மெய்யாகவே ஒரு கிறிஸ்தவன் பயத்தோடும், வேதனையோடும் வாழக்கூடுமா? உண்மைதான், துரதிர்ஷ்டவசமாக அநேக பெயர்க் கிறிஸ்தவர்கள் அனுதின வாழ்வில் பயத்துடனும், வேதனையுடனும் வாழ்கின்றனர். காரணம் என்னவெனில், அவர்கள் தேவனுடைய அன்பில் வளரவில்லை.

“தேரியம்” எனும் சொல்லுக்கு “தன்னம்பிக்கை”, “பேச்சு சுதந்திரம்” எனும் பொருட்கள் உண்டு. ஆனால் அதற்கு “வெட்கமற்ற முரட்டு தேரியம்” எனப் பொருள் கொள்ளலாகாது.

பூரணமாக்கும் தேவஅன்பை அனுபவிக்கும் ஒரு விசுவாசி, தேவன் மேலுள்ள “நம்பிக்கையிலும், தேரியத்திலும்” வளருகிறான். அவன் தேவனுக்குப் பயப்படுவது பயபக்தியின் நிமித்தம்தான். அது வேதனைப்படுத்தும் பயமல்ல. தனது தகப்பனை கனம் பண்ணும் ஒரு மகன் அவன்! நீதிபதிக்கு முன் கூனிக் குறுகி நிற்கும் குற்றவாளி அல்ல!

கடந்த காலம் தங்களை வாட்டுவதாலோ, நிகழ்காலம் தங்களைக் கவிழ்த்துப் போட்டதாலோதான் மக்கள் பயப்படுகிறார்கள். அல்லது எதிர்காலம் அவர்களைப் பயமுறுத்துவதாலும் பயப்படலாம். ஒருவேளை இம்முன்றுமே அவர்கள் பயத்துக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஒரு விசுவாசி தனது இறந்த காலத்தைக் குறித்தோ, நிகழ் காலத்தைக் குறித்தோ, எதிர் காலத்தைக் குறித்தோ பயப்படத் தேவையில்லை. ஏனெனில், அவன் தேவனுடைய அன்பை அனுபவித்திருக்கிறான். அனுதினமும் அந்த அன்பு பூரணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

“அன்றியும், ஒரே தரம் மரிப்பதும், பின்பு நியாயத்தீர்ப்பு அடைவதும், மனுஷருக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (எபிரெயர் 9:27). ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவன் எதிர்காலத்தில் வரப்போகும் நியாயத்தீர்ப்பிற்குப் பயப்படுவதில்லை. ஏனெனில், கிறிஸ்து அவனுக்காக அந்த நியாயத்தீர்ப்பின் பாடுகளை சிலுவையில் அனுபவித்துவிட்டார். “என் வசனத்தைக் கேட்டு, என்னை அனுப்பினவரை விசுவாசிக்கிறவனுக்கு, நித்தியஜீவன் உண்டு. அவன் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்கு உட்படாமல், மரணத்தை விட்டு நீங்கி, ஜீவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறான் என்று மெய்யாகவே,

மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் (யோவான் 5:24). “ஆனபடியால் கிறிஸ்து இயேசுவுக்கு உட்பட்டவர்களுக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லை (ரோமர் 8:1). நியாயத்தீர்ப்பு என்பது ஒரு கிறிஸ்தவனைப் பொறுத்தமட்டில் எதிர்காலத்தில் நிகழப்போகும் ஒன்று அல்ல. அது கடந்த காலத்தில் நடந்து முடிந்துவிட்ட ஒன்று! அவனது பாவங்கள் சிலுவையிலே நியாயந்தீர்க்கப்பட்டு விட்டன. இனி அவற்றை எவரும் அவனுக்கு விரோதமாகக் கொண்டு வர முடியாது.

நமது தைரியத்தின் இரகசியம் இது தான். “ஏனெனில் அவர் இருக்கிற பிரகாரமாகவே நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்” (1யோவான் 4:17). அவர் மறுபடியும் வரும்போது, “நாம் அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போம்” (1யோவான் 3:1,2). அந்த வசனம் விசுவாசிகளுக்குக் கிடைக்கப் போகிற மகிமைப்படுத்தப்பட்ட சரீரங்களையே குறிக்கிறது (பிலிப்பியர் 3:20,21). ஆனால் நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் “நிலைமையின்படி” இப்பொழுதே நாம் அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே இருக்கிறோம். நாம் கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தின் அவயவங்களாய், அவரோடு பூரணமாய் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறபடியால், பரலோகத்தில் கிறிஸ்துவின் உயர்த்தப்பட்ட நிலைமைக்கு ஒப்பாக நமது நிலைமை இவ்வுலகத்தில் உள்ளது.

இதன் பொருள் பிதாவானவர் தமது அன்பின் குமாரனிடம் எப்படி நடந்து கொள்கிறாரோ, அவ்வாறே நம்மிடமும் செயலாற்றுகிறார் என்பதுதான். இப்படியிருக்க நாம் பயப்பட முடியுமா?

நாம் எதிர்காலத்தைக் குறித்தும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்த போது, நமது பாவங்கள் அவருக்குள் நியாயந் தீர்க்கப்பட்டன. தமது குமாரனை நியாயந்தீர்க்காமல், தேவன் நமது பாவங்களை மறுபடியும் நியாயந்தீர்க்க முடியாது. ஏனெனில், “அவர் இருக்கிற பிரகாரமாகவே நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்”.

கடந்த காலத்தைக் குறித்தும் நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், அவர் “முந்தி நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்”. ஆரம்பம் முதலே நமக்குத் தேவனோடு உள்ள உறவே அன்புதான். நாம் அவரிடம் அன்புகூரவில்லை அவரே நம்மிடம் அன்பு கூர்ந்தார் (1யோவான் 4:10). “நாம்

தேவனுக்குச் சத்துருக்களாய் இருக்கையில், அவருடைய குமாரனின் மரணத்தினாலே அவருடனே ஒப்புரவாக்கப்பட்டோமானால், ஒப்புரவாக்கப்பட்டபின் நாம் அவருடைய ஜீவனாலே இரட்சிக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமாகே (ரோமர் 5:10). தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல், அவரது குடும்பத்திற்குப் புறம்பே இருந்த போதே அவர் நம்மை நேசித்தாரென்றால், நாம் அவருடைய பிள்ளைகளாய் இருக்கும் போது எவ்வளவாய் அன்புகூருவார்!

நாம் நிகழ்காலத்தைக் குறித்தும் பயப்படத் தேவையில்லை. ஏனெனில், பூரண அன்பு பயத்தைப் புறம்பே தள்ளும் (1யோவான்4:18). நாம் தேவனுடைய அன்பில் வளரும்போது, அவர் என்ன செய்து விடுவாரோ எனும் பயத்திற்கு நீங்கலாக்கப்படுகிறோம்.

சரியான “தேவபயம்” என்ற ஒன்று உண்டுதான். ஆனால் அது வேதனையை உருவாக்குவதில்லை. “அந்தப்படி திரும்பவும் பயப்படுகிறதற்கு நீங்கள் அடிமைத்தனத்தின் ஆவியைப் பெறாமல், அப்பா, பிதாவே என்று கூப்பிடப்பண்ணுகிற புத்திர சுவீகாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றீர்கள் (ரோமர் 8:15). தேவன் நமக்குப் பயமுள்ள ஆவியைக் கொடாமல், பலமும், அன்பும், தெளிந்த புத்தியுமுள்ள ஆவியையே கொடுத்திருக்கிறார் (2தீமோத்தேயு 1:7).

மெய்யாகவே பயம் என்பதுதான் வேதனையின் ஆரம்பம். என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று எண்ணி, நம்மை நாமே வேதனைப்படுத்திக் கொள்கிறோம். பல் வைத்தியரிடம் போக வேண்டுமே என்றெண்ணும்போது சிலர் பயப்படுவார்கள். நியாயத்தீர்ப்பின் நாளைக் குறித்து எண்ணும் போது ஒரு அவிசுவாசி எவ்வளவாய்ப் பயப்படுவான் என்று எண்ணிப்பாருங்கள். நியாயத்தீர்ப்பின் நாளிலே ஒரு விசுவாசிக்கு தைரியம் உண்டு என்பதினால், அவன் இன்றைய வாழ்வை எதிர்கொள்ளும் போதும் அவனுக்குத் தைரியம் உண்டு. நியாயத்தீர்ப்பு நாளின் பயங்கரத்தோடு ஒப்பிடும் போது, இன்றைய வாழ்வின் சூழ்நிலைகள் ஒரு பொருட்டே அல்ல!

தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகள் அன்பும், தைரியமும் உள்ள சூழ்நிலையில் வாழ விரும்புகிறார். பயமும், வேதனையும் உள்ள சூழ்நிலையில் அல்ல! தேவனுடைய

அன்பிலே நாம் பூரணப்படுவதால், நாம் வாழ்வைக் குறித்தோ, மரணத்தைக் குறித்தோ பயப்படத் தேவையில்லை. “கிறிஸ்துவின் அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிப்பவன் யார்? உபத்திரவமோ, வியாகுலமோ, துன்பமோ, பசியோ, நிர்வாணமோ, நாசமோசமோ, பட்டயமோ?

இவை எல்லாவற்றிலேயும் நாம் நம்மில் அன்பு கூருகிறவராலே, முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாய் இருக்கிறோமே!

மரணமானாலும், ஜீவனானாலும், தேவ தூதர்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், வல்லமைகளானாலும், நிகழ்காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், உயர்வானாலும், தாழ்வானாலும், நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள தேவனுடைய அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிக்க மாட்டாதென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன் (ரோமர் 8:35,37,39).

கற்பனை செய்து பாருங்கள்! சிருஷ்டிகளில் எதுவுமே, நிகழ்காலத்தில் ஆகட்டும், எதிர்காலத்தில் ஆகட்டும், எதுவும் நமக்கும் தேவனுக்கும் உள்ள அன்பிற்கு இடையே வர முடியாது!.

தேவனுடைய அன்பு, நம் வாழ்வில் பூரணப்படுவதற்குப் பல்வேறு படிகள் உண்டு. நாம் இரட்சிக்கப்படாதவர்களாய் இருந்த போது, நாம் பயந்து, தேவனுடைய அன்பைக் குறித்து ஒன்றையும் அறியாமலிருந்தோம். கிறிஸ்துவை விசுவாசித்த பிறகு நமது இருதயங்களில் அன்பும், பயமும் இருந்து குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. பிதாவாகிய தேவனின் ஐக்கியத்தில் நாம் வளர்ந்தபோது, பயமானது படிப்படியாக மறைந்து போகத் தொடங்கினது. நமது இதயம் அவரது அன்பினால் மட்டும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

முதிர்ச்சியடையாத கிறிஸ்தவன் பயத்திற்கும், அன்பிற்கும் இடையே தூக்கியெறியப்பட்டு ஊசலாடுகிறான். முதிர்ந்த கிறிஸ்தவனோ தேவஅன்பில் இளைப்பாறுகிறான். தேவப்பிரசன்னத்தில் நமக்குண்டாகும் தைரியமே, தேவஅன்பு நம்மில் வளர்ந்து வருகிறது என்பதற்கு சான்று ஆகும். எனினும் தைரியம் தனியே நின்று விடுவதில்லை. அது இதர தார்மீக பலன்களுக்குள் நம்மை வழி நடத்துகிறது.

2. நேர்மை (1யோவான் 4:20 -21)

“ஒருவன் சொல்லியும்” எனும் சொற்றொடரை நாம் ஏழாவது முறையாக இங்கு காண்கிறோம். ஒவ்வொரு முறையும் இச்சொற்றொடர் வரும் போது, வேஷந்தரிப்பதற்கு எதிரான எச்சரிப்பு வரப் போகிறது என்பதை அறிந்து கொள்கிறோம். பயமும் வேஷந்தரிப்பதும் (நடிப்பும்) இணைந்தே செல்கின்றன. ஆதாமும், ஏவாளும் பாவஞ்செய்த போதே இவை இரண்டும் உருவாயின. ஆதாமும், ஏவாளும் தங்கள் குற்றத்தை உணர்ந்தவுடன் தேவனிடமிருந்து மறைந்து தங்கள் நிர்வாணத்தை மூடிக்கொள்ள விரும்பினர். ஆனால் அனைத்தையும் காணும் தேவனுடைய கண்களிலிருந்து அவர்களுடைய மறைப்போ, சாக்குப் போக்குகளோ தப்பவில்லை. இறுதியில் ஆதாம் ஒப்புக்கொள்கிறான். “நான் தேவரீருடைய சத்தத்தைத் தோட்டத்திலே கேட்டு, பயந்து ஒளிந்து கொண்டேன் (ஆதியாகமம் 3:10) என்கிறான்.

தேவனைக் குறித்து நமது இருதயங்களில் தைரியம் இருக்குமாயின், நாம் தேவனிடமோ, மனிதரிடமோ நடிக்கத் தேவையில்லை. தேவனுக்கு முன்பாகத் தைரியமாயிராத ஒருவனுக்கு, தேவமனிதருக்கு முன்பாகவும் தைரியம் இராது. பயம் உருவாக்கும் வேதனையின் ஒரு பகுதிதான் கவலை. “மற்றவர்களுக்கு என்னைக் குறித்து என்னவெல்லாம் தெரியுமோ”? எனும் கவலைதான் அது. தேவனுக்கு முன்பாக நமக்குத் தைரியம் இருக்குமானால், இக்கவலை மறைந்து போகும். நாம் கவலையின்றி தேவனையும், மனிதர்களையும் எதிர்கொள்ளலாம்.

“உங்கள் சபையில் எத்தனை அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள்? ஒரு வருகையாளர் போதகரிடம் கேட்டார்.

“கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பேர்”, போதகர் பதிலுரைத்தார்.

“அநேகரை மகிழ்விக்க வேண்டிய அளவிற்கு அது மிகப்பெரிய எண்ணிக்கையல்லவா”? விருந்தாளி வியப்புடன் கேட்டார்.

“நண்பரே! ஒன்றை மட்டும் நான் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். நான் சபையின் அங்கத்தினர் அனைவரையும், ஏன் சிலரைக் கூட மகிழ்விக்க முயற்சிக்கவில்லை. நான் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து எனும் ஒரே ஒரு நபரை மட்டுமே மகிழ்விக்க முயற்சிக்கிறேன். அது என் இலட்சியம். அது

சரியாக இருக்கும் போது, அவருக்கும் எனக்கும் இடையே உள்ள உறவும் சரியாக இருக்கும்". போதகரின் பதில் வந்தவரைச் சிந்திக்க வைத்தது.

தேவனுடைய அன்பில் வளராத, முதிர்ச்சி அடையாத கிறிஸ்தவன் தனது "ஆவிக்குரிய தன்மை" மூலம் மற்றவர்களைக் கவர வேண்டுமென எண்ணுவான். இத்தவறு அவனை ஒரு பொய்யன் ஆக்குகிறது. தான் செயல்படுத்தாத ஒன்றைக் கூறித் திரிய அவன் முற்படுகிறான். வாழ்க்கையை அவன் வாழுவதில்லை. பதிலாக ஒரு கதாபாத்திரமாக வலம் வருகிறான்.

அன்னியா, சப்பீராளின் வாழ்வில் (அப்போஸ்தலர் 5) இத்தகைய பாவத்திற்கான உதாரணம் காணப்படுகிறது. தங்கள் காணியாட்சியை விற்று அதிலே "ஒரு பங்கைக்" கொண்டு வந்தது போன்ற தோற்றத்தை உண்டாக்கினார்கள். தேவனிடமிருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொண்டதல்ல அவர்களது பாவம். பேதுரு அதை விளக்கினார். "அதை விற்கும் முன்னே அது உன்னுடையதாய் இருக்கவில்லையா"? என்கிறார் (வசனம் 4). அவர்களது பாவம் மாய்மாலம்தான். உண்மையாகவே அவர்கள் இருக்கிற நிலைமையை விட, அவர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்வில் தாராள மனம் படைத்தவர்கள் என மற்றவர்கள் நினைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள்.

வேடந்தரித்து நடிப்பது என்பது சிறுபிள்ளைகளுக்குப் பிரியமான செயல். ஆனால் வளர்ந்தவர்களின் காரியத்தில் அது மனமுதிர்ச்சிக்கான அடையாளமல்ல. வளர்ந்தோர் "தங்களை அறிந்தோராய்", அவர்களாகவே இருக்கவேண்டும். கிறிஸ்து எதற்காக அவர்களை இரட்சித்தாரோ, அந்த நோக்கத்தை அவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்வில் நேர்மையின் அடையாளம் காணப்படவேண்டும்.

ஆவிக்குரிய நேர்மை அதைச் செயல்படுத்துபவனுக்கு, சமாதானத்தையும், வல்லமையையும் கொண்டு வரும். தான் கூறிய பொய்களைப் பதிவு செய்து வைத்துக் கொண்டு அவைகளை மறைப்பதில் தன் சக்தியைச் செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் அவனுக்கு இல்லை. ஏனெனில் அவன் பிதாவுடன் திறந்த முகமாக நேர்மையோடு வாழ்கிறான். எனவே மற்றவர்களோடும் அவன் நேர்மையாக நடந்து

கொள்ள முடியும். அன்பும், சத்தியமும் இணைந்தே செல்கின்றன. அவனிடுமுள்ள எல்லாத் தவறுகளோடும் அவனை ஏற்றுக் கொண்டு தேவன் அவனை நேசிக்கிறார் என்று அறிந்திருப்பதால், அவன் மற்றவர்கள் மனதில் தன்னைப் பதிய வைக்க முயற்சிக்கவில்லை. அவன் தேவனை நேசிக்கிறான். எனவே இதர கிறிஸ்தவர்களையும் அவன் நேசிக்கிறான்.

ஜெரியின் மார்க்குகள் சரியத் தொடங்கின. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவனது ஆரோக்கியமும் சீரழியத் தொடங்கியது. விடுதியில் அவனுடன் புதிதாகத் தங்க வந்திருந்த அவனது கூட்டாளிக்கு அவனைக் குறித்துக் கரிசனை உண்டாயிற்று. பள்ளி வளாகத்தில் இருக்கும் மனோதத்துவ நிபுணரை அணுகும்படி அவன் ஜெரியை தூண்டினான்.

“என்னைச் சரிவர அறிந்து கொள்ள என்னாலேயே முடியவில்லை. கடந்த வருடம் எனது படிப்பு தடையில்லா நீரோடை போலிருந்தது. இவ்வருடமோ படிப்பே ஒரு போராட்டமாகத் தோன்றுகிறது”, ஜெரி ஒத்துக்கொண்டான்.

ஆலோசகர் அவனிடம், “உன்னுடன் புதிதாகத் தங்கியிருக்கும் உன் கூட்டாளியோடு உனக்கு ஏதும் பிரச்சனை உண்டா”? என்று கேட்டார்.

ஜெரி நேரிடையாக அதற்குப் பதில் கூறாமல், ஒரு துப்புக் கொடுத்தான்.

“ஜெரி ஒரு நல்ல மாணவன் எனும் நிலையில் உன் கவனத்தைச் செலுத்தி வாழ்கிறாயா? அல்லது உன்னுடன் தங்கியிருக்கும் கூட்டாளியின் மனதில் உன்னைக் குறித்து ஒரு பிரமிப்பைப் பதிய வைக்க முயற்சிக்கிறாயா?” ஆலோசகர் கேட்டார்.

“முற்றும் சரி! அதைத்தான் நான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நடித்து, நடித்தே நான் நசிந்து போனேனேயன்றி, சரியான வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான சக்தியை நான் பாக்கி வைக்கவில்லை”, பெருமூச்சோடு அவன் பதிலளித்தான்.

தேவனிடம் நமக்குள்ள தைரியமும், மற்றவர்களிடம் நமக்குள்ள நேர்மையும் தேவனுடைய அன்பு நம்மில் பூரணப்படுவதைக் காட்டும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சிக்கான அடையாளங்களாகும்.

3.மகிழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிதல் (1 யோவான் 5:1-3)

சாதாரணமான கீழ்ப்படிதலல்ல! ஆனால் மகிழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிதல்! அவருடைய கற்பனைகள் பாரமானவைகளும் அல்ல” (வசனம் 3)

மனிதனைத் தவிர சிருஷ்டிகள் அனைத்தும் தேவசித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிகின்றன. “அக்கினி, கல்மழை, உறைந்த மழை, மூடுபனி, அவர் சொற்படி செய்யும் பெருங்காற்று” (சங்கீதம் 148:8) இவை அனைத்தும் தேவசித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிகின்றன. யோனாவின் புத்தகத்தில் காற்றுகளும், அலைகளும், மீனும் கூட தேவனுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிகின்றன. ஆனால் அந்த தீர்க்கதரிசி மட்டும் கீழ்ப்படியாமையில் பிடிவாதமாக நிற்கிறான். ஆமணக்குச் செடியும், புழுவும் கூட தேவனுடைய கட்டளைகளை நிறைவேற்றின. ஆனால் முரட்டாட்டமுள்ள தீர்க்கதரிசியோ தன்வழியே போக விரும்பினான்.

தேவனுடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதது ஓர் துன்பமே, முழுமனமின்றி, முறுமுறுத்துக் கொண்டு கீழ்ப்படிவதும் அத்தகையதே. தேவன் நாம் கீழ்ப்படியாமலிருப்பதை விரும்பவில்லை. அதே சமயம் பயத்தின் நிமித்தமோ, தேவையின் நிமித்தமோ நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்றும் அவர் விரும்பவில்லை. “கொடுப்பதைக்” குறித்துப் பவுல் எழுதியிருப்பது “வாழ்வதற்கும்” பொருந்தும். “அவனவன் விசனமாயுமல்ல, கட்டாயமாயுமல்ல ...உற்சாகமாய்க் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்” (2 கொரிந்தியர் 9:7).

மகிழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிவதற்கான இரகசியம் என்ன? கீழ்ப்படிதல் என்பது ஓர் குடும்ப விஷயம் என நாம் இனமறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் ஓர் அன்புள்ள பிதாவிற்கு ஊழியம் செய்து, கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் சகோதர, சகோதரிகளுக்கும் உதவி செய்து கொண்டு வருகிறோம். நாம் தேவனால் பிறந்தவர்கள். நாம் தேவனையும், தேவனுடைய பிள்ளைகளையும் நேசிக்கிறோம். தேவனுடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்வதன் மூலம் இதை மெய்ப்பிக்கிறோம்.

ஒரு நாளிதழ் ஆசிரியரின் அலுவலகத்திற்குத் தனது கவிதைகளை விற்பதற்காக ஒருத்தி வந்தாள்.

“உங்கள் கவிதைகள் எதைப் பற்றியது”? ஆசிரியர் கேட்டார்.

“அவை அனைத்தும் அன்பைப் பற்றியவை”, பெண் கவி பெருமிதத்தோடு கூறினாள்.

ஆசிரியர் நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு, “சரி, ஒரு கவிதையைப் படித்துக் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம். இப்படிப்பட்ட கவிதைகளை இவ்வுலகத்தார் பயன்படுத்தக் கூடும்” என்றார்.

அவள் வாசித்துக் காட்டினாள். கவிதை முழுவதும் நிலா, உலா, மலர்கள் போன்ற அடுக்குமொழிச் சொற்களும், நெருக்கமான உறவை மையமாகக் கொண்ட உணர்ச்சிகளின் தொகுப்புமாக இருந்தது.

பத்திரிக்கை ஆசிரியர் கூறினார், “நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். அன்பு என்றால் என்ன, அது எதைப் பற்றியது என்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அன்பு என்பது நிலவும், மலர்களும் அல்ல. நோயாளியின் படுக்கை அருகே இரா முழுவதும் கண் விழித்துப் பார்த்துக் கொள்வது அன்பு! தன் பிள்ளைகளுக்குப் புது செருப்புகள் வேண்டுமேயென்று எண்ணி அதிக நேரம் வேலை செய்வது அன்பு, உங்களது கவிநயமான அன்பு உலகிற்கு இன்று தேவையில்லை. பழமை வாய்ந்த, செயல் வடிவில் வெளிப்படும் அன்பே இன்றைய உலகிற்குத் தேவை”.

D.L. மூடி அடிக்கடி இவ்வாறு கூறுவார், “ஒவ்வொரு வேதாகமமும் செருப்பு உண்டாக்கப் பயன்படுத்தப்படும் தோலினால் பைண்டிங் செய்யப்பட வேண்டும்”. அதன் பொருள் வேதாகமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வசனத்தின்படியும் நடக்க வேண்டுமென்பதே. நாம் வெறுமையான வார்த்தைகளாலல்ல, மனமுவந்து செய்யும் கிரியைகளால் நமக்கு தேவன் மேலுள்ள அன்பைக் காட்டுகிறோம். ஒரு முதலாளிக்குக் கீழ்ப்படியும் அடிமைகள் அல்ல நாம்! ஒரு தகப்பனுக்குக் கீழ்ப்படியும் பிள்ளைகள்! எனவே நமது பாவமும் ஒரு குடும்பப் பிரச்சனையாகிறது.

வேதாகமத்தின் மேல் நமக்குள்ள மனோபாவமே அன்பின் முதிர்ச்சிக்கான பரிசோதனை. ஏனென்றால், நமது வாழ்வைக் குறித்த தேவசித்தம் அதில்தான் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இரட்சிக்கப்படாத மனிதன்

வேதாகமத்தை நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத புத்தகமாகக் கருதுகிறான். ஏனெனில், அவன் அதன் ஆவிக்ருரிய காரியங்களைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை (1கொரிந்தியர் 2:14). முதிர்ச்சி அடையாத கிறிஸ்தவன் வேதாகமத்தின் வேண்டுகோள்களைப் பாரம் உள்ளவையாகக் கருதுகிறான். கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொள்ளும் ஒரு சிறுபிள்ளையைப் போல் அவன் இருக்கிறான். அவனது கேள்வி, “நான் ஏன் இப்படிச் செய்யவேண்டும்? வேறுவிதமாகச் செய்தால் நன்றாய் இராதா”?

பூரணமாக்கும் தேவஅன்பை அனுபவிக்கும் கிறிஸ்தவனோ வேதவாக்கியங்களை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவித்து மெய்யாகவே அதை நேசிக்கிறான். அவன் வேதாகமத்தை ஒரு “பாடப்புத்தகம்” போலல்ல, ஒரு “காதல் கடிதத்தை” வாசிப்பது போல் வாசிக்கிறான்.

வேதாகமத்திலேயே மிகவும் நீண்ட அதிகாரத்தை உடையது சங்கீதம் 119 ஆகும். அதன் கருப்பொருள் “தேவனுடைய வார்த்தை” என்பதே. இரண்டு வசனங்களைத் தவிர (வசனம் 122, 132) மற்ற அனைத்து வசனங்களும் தேவனுடைய வார்த்தையை “கட்டளைகள்”, “பிரமாணங்கள்”, “கற்பனைகள்” என்றழைக்கின்றன. இதில் நமது கவனத்தைக் கவருவது என்னவெனில், சங்கீதக்காரன் அவைகளை நேசிக்கிறான். அவைகளைக் குறித்துப் பேசுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறான். உமது வேதத்தில் நான் எவ்வளவு பிரியமாயிருக்கிறேன்! (வசனம் 97), “உமது சாட்சிகளின் வழியில் களிகூருகிறேன் (வசனம் 14,162), “உமது பிரமாணங்களில் மனமகிழ்ச்சியாயிருக்கிறேன் (வசனம் 16,14), வேதவசனங்கள் அவனுக்குத் தேனைப் போல் இனிக்கின்றன (வசனம் 103). தேவனுடைய பிரமாணங்கள் அவனுக்குப் பாடல்களாகின்றன. “நான் பரதேசியாய்த் தங்கும் வீட்டிலே உமது பிரமாணங்கள் எனக்குத் கீதங்களாயின” (வசனம் 54).

பிரமாணங்களைக் கீதங்களாக்குவதைக் குறித்து கற்பனை செய்து பாருங்கள். நெடுஞ்சாலை விதிகளை ஒரு இசைக்குழுவினர் இசையாக வடிவமைப்பதாக எண்ணிப் பாருங்கள். நம்மில் அநேகர் தேவனுடைய கட்டளைகளை மகிழ்ச்சியான கீதங்களின் உறைவிடமாக எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் சங்கீதக்காரன் தேவனுடைய கட்டளைகளை இப்படித்தான் கண்டார். ஏனெனில், அவர்

கர்த்தரை நேசித்தார். அவரது கட்டளைகளையும் நேசித்தார். தேவகட்டளைகள் அவருக்குப் பாரமானவைகளாகவோ, வருத்தம் அளிப்பவைகளாகவோ இருக்கவில்லை. தகப்பன் மீது அன்புள்ள ஒரு மகனோ, மகளோ மகிழ்ச்சியுடன் அவரது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதைப்போல பூரண அன்புள்ள கிறிஸ்தவன் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிகிறான்.

இந்த இடத்தில் நமது “பண்பட்ட அன்பின்” பொருளை நாம் அனுதின வாழ்வில் புரிந்து கொள்ளலாம். பிதாவின் மேல் நமக்குள்ள அன்பு பண்படும் போது, நமக்கு தைரியம் உண்டாகிறது. அவரது சித்தத்தைக் குறித்துப் பின்னர் அஞ்சுவதில்லை. பிறரிடம் நேர்மையோடு நடந்து கொள்ளுகிறோம். மற்றவர்களால் புறக்கணிக்கப்படுவோமோ எனும் அச்சமும் மறைந்து போகிறது. நமக்கு தேவனுடைய வார்த்தையைக் குறித்து ஒரு புதிய மனோபாவம் உண்டாகிறது. அது தேவஅன்பின் வெளிப்பாடாகையால், அதற்குக் கீழ்ப்படிவது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. தேவனிடத்தில் தைரியம், பிறரிடம் நேர்மை, மகிழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிதல் இவையனைத்தும் பண்பட்ட அன்பின் அடையாளங்களாகும். மகிழ்ச்சியுள்ள கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவைகளும் இவைதாம்.

பாவம் இவை அனைத்தையும் அழித்து விடும். நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாத போது, அவரோடுள்ள தைரியத்தை நாம் இழக்கிறோம். உடனடியாக நாம் பாவத்தை அறிக்கை செய்து மன்னிப்பைப் பெறாவிட்டால் (1யோவான் 1:9), அப்பாவத்தை மூடுவதற்காக நடிக்கத் தொடங்குகிறோம். கீழ்ப்படியாமை நேர்மையற்ற தன்மைக்குள் கொண்டு போகிறது. இவ்விரண்டும் நமது இதயங்களை தேவனுடைய வார்த்தையை விட்டு அகற்றி விடுகின்றன. தேவசித்தத்தைக் கண்டறிய மகிழ்ச்சியுடன் தேவனுடைய வார்த்தையை வாசிப்பதற்குப் பதிலாக, அதை வாசிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம். அல்லது அனுதின கடமைக்காக அதை வாசிக்கிறோம்.

மதத்தின் பாரம் (தன் சுயபலத்தால் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முயற்சிப்பது) வருத்தமளிக்கும் (மத்தேயு 23:4). ஆனால் கிறிஸ்துவின் நுகம் பாரமானதல்ல (மத்தேயு 11:28-30). அன்பு பாரத்தை இலகுவாக்கும். தான் நேசித்த பெண்ணை அடைய யாக்கோபு ஏழு வருடங்கள் கடின வேலை செய்ய

வேண்டியிருந்தது. ஆனால் வேதாகமம் கூறுகிறது. “அவள் பேரில் இருந்த பிரியத்தினாலே, அந்த வருஷங்கள் அவனுக்குக் கொஞ்ச நாளாகத் தோன்றினது” (ஆதியாகமம் 29:20) பூரணஅன்பு, “மகிழ்வுடன் கீழ்ப்படிதலை” உருவாக்கும்.

4. வெற்றி (1 யோவான் 5:4-5)

வெற்றிக்கான கிரேக்க தேவதையின் பெயர் “நீகே” அமெரிக்க நாட்டின் விண்வெளி ஏவுகணைக்கும் அதே பெயர்தான். “நீகே” எனும் கிரேக்கச் சொல்லின் பொருள் “வெற்றி” என்பதாகும். வெற்றிக்குப் பண்பட்ட அன்பு எப்படித் தொடர்புடையதாகிறது?

கிறிஸ்தவர்கள் யதார்த்தமான ஓர் உலகத்தில் வாழ்கின்றனர். எதிர்க்கவியலாத தடைகளால் நெருக்கப்படுகின்றனர். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல், நமக்குப் பிரியமானதை நாமே செய்துகொள்வது எளிதாகத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் கிறிஸ்தவனோ தேவனால் பிறந்தவன். அவனுக்குள் “திவ்விய சுபாவம்” உண்டு என்பதே, இதன் பொருள். அத்திவ்விய சுபாவத்திற்கு தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருப்பது கூடாத காரியம். தேவனால் பிறப்பதெல்லாம் உலகத்தை ஜெயிக்கும். நம்முடைய பழைய சுபாவம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துமானால், நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய மாட்டோம். புதிய சுபாவம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்தினால், நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிவோம். பழைய சுபாவம் உலகத்தால் கவரப்படுகிறது (1யோவான் 2: 15-17). அது தேவனுடைய கட்டளைகளை பாரமுள்ளவைகள் போல் தோன்றச் செய்கிறது.

விசுவாசத்தின் விளைவாக வெற்றி உண்டாகிறது. விசுவாசத்தில் நாம் வளரும் போது, அன்பில் வளருகிறோம். நீங்கள் ஒருவரை அதிகமாக நேசிக்கும் போது, அவரை நம்புவது எளிதாகிறது. கிறிஸ்துவின் மேல் உள்ள அன்பில் நாம் பூரணமடைந்து வளர, வளர கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசமும் பூரணப்படுகிறது. ஏனெனில், அன்பும் விசுவாசமும் ஒருமித்தே முதிர்ச்சி அடையும்.

“ஜெயித்தல்” எனும் சொல் யோவானுக்கு மிகவும் பிரியமான ஒன்று. பிசாசை ஜெயிப்பதைக் குறித்துப் பேசும்போது, அச்சொல்லை1யோவான்2:13-14-ல் பயன்படுத்துகிறார். வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் விசுவாசிகளையும் அவர்கள் பெறப்போகும் ஆசீர்வாதங்களையும் விளக்குகையில், அவர் அச்சொல்லை ஏழுமுறை பயன்படுத்துகிறார் (வெளி 2: 7,11,17,26; 3 : 5, 12,21) விசுவாசிகளுக்குள் ஒரு சிறப்பான கூட்டத்தாரைக் குறித்து அவர் அங்கே விளக்கவில்லை. மாறாக “மெய்யான கிறிஸ்தவனுக்குப்” பதிலாக அவர் பயன்படுத்தும் சொல்லே “ஜெயிக்கிறவன்”, நாம் தேவனால் பிறந்தபடியால், ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாய் இருக்கிறோம்.

மகா அலெக்ஸாண்டரின் படையிலிருந்த ஒரு போர் வீரன் போரில் வீரத்தோடு நடந்து கொள்ளவில்லை. முன்னோக்கிப் போக வேண்டிய வேளையில், பின் நோக்கி நகர்ந்தான்.

மகா தளபதி அவனை அணுகி, “போர்வீரனே, உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டார்.

“என் பெயர் அலெக்ஸாண்டர் ஐயா”, பதிலளித்தான் அவன்.

அவன் கண்களுக்குள் உற்று நோக்கியபடி உறுதியாக தளபதி கூறினார், “போர் வீரனே போர்க்களத்திற்குள் போய் போர் புரி. அல்லது உன் பெயரை மாற்றிக்கொள்”.

நமது பெயர் என்ன? “தேவனுடைய பிள்ளைகள் - தேவனால் பிறந்தவர்கள்”. மகா அலெக்ஸாண்டர் தனது பெயர் வீரத்தின் அடையாளமாக இருக்க விரும்பினார். வெற்றிக்கான உறுதியைத் தாங்கியதே நமது பெயர். தேவனால் பிறப்பது என்றால், அவரது வெற்றிக்கும் பங்காளி என்றுதான் பொருள்.

இது விசுவாசத்தின் வெற்றி. எதின் மேல் விசுவாசம்? தேவனுடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் வைக்கும் விசுவாசம். “இயேசுவானவர் தேவனுடைய குமாரனென்று விசுவாசிக்கிறவனேயன்றி, உலகத்தை ஜெயிக்கிறவன் யார்”? (1யோவான் 5:5) நம்மீதுள்ள விசுவாசம் அல்ல, கிறிஸ்துவின் மேல் உள்ள விசுவாசமே வெற்றியைத் தருகிறது. “உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு.

ஆனாலும் திடன் கொள்ளுங்கள். நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்”(யோவான் 16:33).

கிறிஸ்துவின் வெற்றியோடு நம்மைப் பொருத்திக் கொள்வது, “அவர் இருக்கிற பிரகாரமாகவே” என்று யோவான் தனது நிருபத்தில் அடிக்கடி பயன்படுத்தும் செற்றொடரை நினைவு படுத்துகிறது (1யோவான் 4:17). அவர் ஒளியிலிருக்கிறது போல, நாமும் ஒளியிலே நடக்க வேண்டும் (1:7) அவருக்குள் நாம் நிலைத்திருப்பதாக உரிமை பாராட்டினால், அவர் நடந்தபடியே நாமும் நடக்க வேண்டும் (2:6) அவர் பரலோகத்தில் இருக்கிறது போல, அவருடைய பிள்ளைகள் இவ்வுலகத்திலே இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலைமையை நாம் விசுவாசத்தால் மட்டுமே உரிமை பாராட்டி, அதன்படி நடந்து கொள்ள முடியும்.

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மரித்தபோது, நாமும் அவருடன் மரித்தோம். பவுல் கூறினார். “நான் கிறிஸ்துவுடனே கூட சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்” (கலாத்தியர் 2:20). கிறிஸ்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டபோது, நாமும் அவரோடுகூட அடக்கம் பண்ணப்பட்டோம். அவர் உயிர்த்தெழுந்தபோது, நாமும் உயிர்த்தெழுந்தோம். “மேலும் பிதாவின் மகிமையினாலே கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டது போல, நாமும் புதிதான ஜீவனுள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ளும்படிக்கு அவருடைய மரணத்துக்குள்ளாகும் ஞானஸ்நானத்தினாலே கிறிஸ்துவுடனே கூட அடக்கம் பண்ணப்பட்டோம் (ரோமர் 6:4).

கிறிஸ்து பரமேறினபோது, நாமும் அவருடனே கூடப் பரமேறி அவருடனே கூட உன்னதங்களிலே உட்கார வைக்கப்பட்டு இருக்கிறோம்(எபேசியர் 2:7). கிறிஸ்து மீண்டும் வரும்போது அவரது உயர்விலும் பங்கேற்போம். “நம்முடைய ஜீவனாகிய கிறிஸ்து வெளிப்படும்போது, நீங்களும் அவரோடே கூட மகிமையில் வெளிப்படுவீர்கள்(கொலோசெயர் 3:4).

கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு உள்ள ஆவிக்குரிய பதவிகளை இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன விசுவாசத்தால் இப்பதவிகளை நாம் உரிமை பாராட்டும் போது, நாம் அவரது வெற்றியில் பங்கேற்கிறோம். தேவனானவர் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினபோது, “எல்லாத் துரைத்தனத்துக்கும், இம்மையில் மாத்திரமல்ல, மறுமையிலும் பேர்பெற்றிருக்கும் எல்லா நாமத்துக்கும் மேலாய் அவர்

உயர்ந்திருக்கத் தக்கதாக, அவரை உன்னதங்களில் தம்முடைய வலது பாரிசத்தில் உட்காரும்படி செய்து, எல்லாவற்றையும் அவருடைய பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தினார்(எபேசியர் 1:20-22). இதன் பொருள் என்னவெனில், ஒவ்வொரு தேவனுடைய பிள்ளைக்கும், அவர்களது எதிரிகளை விட உயர்ந்த நிலையில் உட்காரும்படியான சிலாக்கியம் உண்டு.

ஒரு மனிதன் எந்த நிலையில், எந்தப் பதவியில் உட்கார்ந்திருக்கிறானோ அதுவே அவன் எவ்வளவு தூரம் அதிகாரம் செலுத்தலாம் என்று தீர்மானிக்கிறது. பொது மேலாளராய் இருப்பவருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகார வரம்புண்டு. துணைத்தலைவராய் இருப்பவருக்கு அதிக அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் தலைவர் எனும் நாற்காலியில் இருப்பவருக்கே மிக அதிகமான அதிகாரம் உண்டு. அவர் அலுவலகத்திலோ, தொழிற்சாலையிலோ எங்கே இருந்தாலும் அவர் அனைவராலும் மதிக்கப்படுகிறார். அனைவரும் கீழ்ப்படிகிறார்கள். ஏனெனில் அவர் உட்காரும் இடம் அப்படிப்பட்டது. அவரது பதவியே அவருடைய அதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கிறதே அன்றி, அவருடைய தனிப்பட்ட தோற்றமோ, உணர்ச்சிகளோ அதைத் தீர்மானிப்பதில்லை.

ஒரு தேவனுடைய பிள்ளையின் காரியத்திலும் இப்படித்தான். கிறிஸ்துவுக்குள் அவனுக்கு இருக்கும் நிலைமையே, பதவியே அவனுக்குள்ள அதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. அவன் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தபோது, பரிசுத்த ஆவியானவரால் கிறிஸ்துவுடனே பொருத்தப்பட்டு அவரது சரீரத்தின் அங்கமாகிறான்(1கொரிந்தியர் 12:12-13) அவனுடைய பழைய வாழ்க்கையானது அடக்கம் பண்ணப் பட்டாயிற்று. மகிமையிலே ஒரு புது வாழ்க்கைக்காக அவன் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறான். இப்பிரபஞ்சத்தின் அரியணையின் மேல் கிறிஸ்துவுக்குள் அவன் அமர்ந்திருக்கிறான்.

அமெரிக்காவில் உள்நாட்டுப் போர் மூண்டபோது, ஆபிரகாம் லிங்கனுக்கு ஆதரவாய்ப் போரிட்ட ஓர் வயதான போர்வீரன் உணவுக்காவும், உறைவிடத்திற்காகவும் ஒவ்வோரிடமாக அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தான். தனது நண்பர் திரு. லிங்கனைக் குறித்து பேசிக்கொண்டே இருப்பான். போரில் படுகாயம் அடைந்ததால், அவனுக்கு

வேலை நிலைக்கவில்லை. ஆனால் போகுமிடமெங்கும் தனது அன்பிற்குரிய ஜனாதிபதியைக் குறித்துப் பேசுவான்.

இதை நம்பாத ஒருவன், “உனக்கு லிங்கனைத் தெரியும் என்று சொல்கிறாயே! உறுதியாக அதை நான் நம்பவில்லை. அதை நிரூபி” என்றான்.

வயதான மனிதன் கூறினான், “ஏன் நிச்சயமாக நான் அதை நிரூபிக்கமுடியும். லிங்கனே தன்கைப்பட ஒப்பிட்ட ஒரு கடிதம் என்னிடமுண்டு”

தனது பழைய பண்ப்பையிலிருந்து பலமுறை மடக்கப்பட்ட ஒரு தாளை எடுத்து முதியவன் நீட்டினான்.

“எனக்கு அவ்வளவாய் வாசிக்க முடியாது. ஆனால் அதிலிருப்பது லிங்கனின் கையொப்பம்தான் என்று உறுதியாகத் தெரியும்”, முதியவன் கூறினான்.

அதைப் படித்துப் பார்த்த ஒருவர் கூறினார், “ஐயா, இதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது தெரியுமா? ஆபிரகாம் லிங்கனே உறுதிப்படுத்தின ஓய்வு ஊதியத்திற்கான அரசு ஆணை இது. மிக அதிகமான ஓய்வு ஊதியம் உமக்கு உண்டு. ஏழைப் பிச்சைக்காரனைப் போல நீங்கள் அலைந்து திரிய வேண்டியதில்லை. திரு.லிங்கன் உங்களைப் பணக்காரர் ஆக்கிவிட்டார்”!

யோவான் எழுதியதை விரிவாகக் கூறினால், “கிறிஸ்தவர்களாகிய நீங்கள் இப்படித் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களாக அலைந்து திரிய வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் கிறிஸ்து உங்களை வெற்றியுள்ளவர்கள் ஆக்கியிருக்கிறார். விசுவாசத்தால் அந்த வெற்றியை உரிமை பாராட்டுங்கள்” என்று கூறவேண்டும்.

இதற்கான திறவுகோல் விசுவாசம்தான்! என்றுமே வெற்றிக்கான தேவனுடைய திறவுகோல் அது! எபிரெயர் 11-ஆம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அனைத்து ஆடவரும், பெண்டிரும் “விசுவாசத்தால்” ஜெயித்தார்கள். தேவன் சொன்ன வார்த்தையை அப்படியே விசுவாசித்துச் செயல்பட்டார்கள். அவர் அவர்களுடைய விசுவாசத்தைக் கனம் பண்ணி ஜெயத்தைக் கொடுத்தார். தேவன் கூறுவதெல்லாம் உண்மை என்று சொல்வதெல்ல விசுவாசம். தேவனுடைய வார்த்தை உண்மையாய் இருக்கிறபடியால், அதன்படி செயல்படுவதே விசுவாசம்! யாரோ ஒருவர் கூறினார், “சான்றுகளே இல்லாத

போது நம்புவதல்ல விசுவாசம். முடிவு எப்படி இருந்தாலும், கீழ்ப்படிவதுதான் விசுவாசம்”.

பண்பட்ட அன்பின் விளைவே வெற்றியுள்ள விசுவாசம். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை அதிகமாக அறிந்துகொண்டு அன்பு கூரும் போது, வாழ்வின் தேவைகளிலும், போராட்டங்களிலும் அவரை விசுவாசிப்பது எளிதாகிறது. நமது அனுதின வாழ்வில் இப்பண்பட்ட அன்பு ஒழுங்கான செயல்பாடாக இருப்பது மிகவும் முக்கியம்.

ஒரு விசுவாசி இப்படிப்பட்ட அன்பையும், அதன் மூலம் வரும் ஆசீர்வாதங்களையும் அனுபவிப்பது எப்படி?

தொடக்கத்தில் இப்படிப்பட்ட அன்பை நாம் வளர்த்து எடுக்க வேண்டும். வெற்றி அல்லது தோல்வி என்பது போன்ற நட்பல்ல அது. ஒரு விசுவாசி படிப்படியாகவே பின்மாறி உலகத்தோடு ஒன்றி விடுகிறான் என்று முன்னரே கண்டோம்.

1. உலக சிநேகம் (யாக்கோபு 4:4)
2. உலகத்தால் கறைபடிதல் (யாக்கோபு 1:27)
3. உலகத்தில் அன்பு கூருதல் (1யோவான் 2:15-17)
4. உலகத்தோடு ஒத்த வேஷம் தரித்தல் (ரோமர் 12:2)

ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள உறவும் இதே போலப் படிப்படியாக உயருகிறது.

1. கிறிஸ்துவுடனான “நட்பை” நாம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆபிரகாம் “தேவனுடைய சிநேகிதன் என்னப்பட்டான்” (யாக்கோபு 2:23) ஏனெனில், அவன் உலகத்தை விட்டுப் பிரிந்து, தேவன் கூறினபடியே செய்தான். அவனுடைய வாழ்க்கை குற்றமற்ற தன்மையுடையதாய் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவன் பாவஞ்செய்தபோது, அதை அறிக்கையிட்டு, சீர்படுத்தி தேவனோடு சஞ்சரிப்பதைத் தொடர்ந்தான்.

2. இந்த அன்பு நமது வாழ்க்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தத் தொடங்கும். நாம் வேதத்தை வாசித்து, ஜெபித்து தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு ஐக்கியம் கொள்ளும்போது, கிறிஸ்தவ நற்பண்புகள் நம்மில் வெளிப்படத் தொடங்கும். நமது நினைவுகள் சுத்தமானவைகளாகவும், நமது வாஞ்சைகள் முழுமை யானவைகளாகவும் இருக்கும். ஆனால் உடனடியாகவே முழுமையான மாற்றம் நேரிடுவதில்லை. அது படிப்படியாக நடந்தேறும்.

3. கிறிஸ்துவுடனான நமது நட்பும், அவரைப் போலவே நாம் மாறி வருவதும், கிறிஸ்துவின் மேல் அதிக அன்பை

உருவாக்கும். நட்பு அன்பாக மாறுவதுதான் மனித சுபாவம். 'திவ்விய சுபாவம்' கண்டிப்பாக கிறிஸ்துவுடனான நட்பை அன்பாக மாற்றும். "அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தபடியால், நாமும் அவரிடத்தில் அன்பு கூருகிறோம்"(1யோவான் 4:19).

தேவனுடைய வார்த்தை நம்மேலுள்ள அவரது அன்பை வெளிப்படுத்துகிறது. நமக்குள் வசிக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவர் இவ்வன்பை அதிகமதிகமாக யதார்த்தமுள்ளதாக்குகிறார். நமது வாழ்வின் அனுதின அநுபவங்களில் கீழ்ப்படிதலின் மூலம் இவ்வன்பு நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. அது ஒரு நிரந்தரமான தியானம்! ஏதோ சட்டென்று கடந்து போகும் உணர்ச்சியல்ல அது! கிறிஸ்துவைப் பிரியப்படுத்தி, அவருடைய சித்தத்தைச் செய்ய விரும்பும் வாஞ்சைதான் அது!

4. அவரை அதிகமாக அறிந்து கொள்ளும் போது, அவர் மீது அதிகமாக அன்புகூருவோம். அதிகமாக அன்புகூரும் போது, அவரைப் போலாவோம். "தேவகுமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாவோம்" (ரோமர் 8:29). நாம் அவரைக் காணும் முன் முழுமையாக அவருக்கு ஒப்பாயிருக்கப் போவதில்லை. அது சரிதான். (1யோவான் 3:1-3) ஆனால் அப்படி ஒப்பாவதற்கான செய்கையின் ஒழுங்கை இப்போதே தொடங்க வேண்டும்.

நன்கு வாழ்வதற்காக என்ன ஒரு பரவசமான வழி இது! தேவ அன்பு நமக்குள் பண்படும்போது, நமக்கு தேவனோடு தைரியம் உண்டாகிறது. நாம் பயந்து பயந்து வாழ்வதில்லை பயம் புறம்பானபடியால், நாம் நேர்மையோடும், திறந்த மனதோடும் நடந்து கொள்கிறோம். வேஷந்தரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பயம் புறந்தள்ளப்பட்டபடியால், பயத்தின் அடிப்படையில் அல்ல, அன்பின் அடிப்படையில் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிகிறோம். அவரது கட்டளைகள் பாரமானவைகள் அல்ல என்று கண்டுகொள்கிறோம். இறுதியாக இப்படிப்பட்ட அன்புடன், நேர்மை, மகிழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிதல் போன்ற சூழ்நிலைகளில் வாழ்வதால், நாம் உலகத்தால் தோற்கடிக்கப்படாமல், வெற்றியுள்ள விசுவாசத்தால் உலகத்தை எதிர்கொள்ள முடிகிறது.

இவ்விதமான வாழ்வின் தொடக்கம் ஏதோ வீரசாகசமான நாடக ரீதியானதல்ல. தனிப்பட்ட அமைதியான ஜெபத்தில் இருந்தே இது தொடங்குகிறது. பேதுரு இயேசுவுக்காக ஜீவனையும் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தான். ஆனால் ஜெபிக்கச் சொன்ன போதோ உறங்கப் போய்விட்டான் (லூக்கா 22:31-33, 39-46). தனது நாளை வேதம் வாசித்து, தியானித்து, துதியிலும் ஜெபத்திலும் கிறிஸ்துவை ஆராதித்து தொடங்கும் விசுவாசி பூரணமான இவ்வன்பை அநுபவிப்பான்.

அவ்வன்பு அவன் வாழ்வில் தொடங்குவதை அவனும் அறிவான். பிறரும் அறிவார்கள். அவனது வாழ்க்கை தைரியம், நேர்மை, மகிழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிதல், வெற்றி இவைகளால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

நிச்சயமாக உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?

1யோவான் 5:6-21

“எதுவும் நிச்சயமானதல்ல, மரணத்தையும், வரிகளையும் தவிர” பெஞ்சமின் :பிராங்க்ளின் இந்த வார்த்தைகளை 1789-ல் கூறினார் ஞானியாகிய :பிராங்க்ளின். வேறு பல காரியங்களும் நிச்சயமானவைகள்தாம் என்று அறிந்திருப்பார். ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கும் அநேக நிச்சயங்களைக் குறித்துத் தெரியும். ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைப் பொறுத்தவரை “எங்களுக்குத் தெரியும்” என்று கூற கிறிஸ்தவர்கள் பயப்படுவதில்லை. மெய்யாகவே “அறிந்திரு” (Know) எனும் பதம் 39 முறை யோவானின் இச்சிறிய நிருபத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. கடைசி அதிகாரத்தில் மட்டும் இவ்வார்த்தை 8 முறை இடம் பெறுகிறது.

நிச்சயமாக சில காரியங்களை அறிந்துகொள்வதில் மனிதனுக்கு ஆழமான ஆசை உண்டு. நிச்சயமாகச் சில காரியங்களை அறிந்துகொள்ள அவன் தன்னைக் குறித்து அக்கறையில்லாமல், மறைவான பல முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகிறான்.

பாஸ்டர் ஒருவருடன் விருந்துண்டு கொண்டிருந்த ஒரு தொழிலதிபர் அவரிடம் இவ்வாறு கூறினார், இத்தெருவின் மறுபக்கத்தில் உள்ள அலுவலகங்களைப் பார்த்தீர்களா? இந்நகரத்திலுள்ள செல்வாக்கு மிக்க தலைமைப் பதவியில் இருக்கும் சில தொழிலதிபர்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கும் ஜோசியரின் ஆலோசனையைக் கேட்க அவர்கள் அடிக்கடி தவறாமல் வருவது வழக்கம். ஆனால் அந்த ஜோதிடம் கூறும் பெண் இப்போது இங்கில்லை. சில வருடங்களுக்கு முன் அவரிடம் ஆலோசனை கேட்கக் காத்திருந்தவர்கள் பல இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை இங்கு அள்ளி இறைத்திருக்கிறார்கள்”.

மெய்யான வாழ்வு கிறிஸ்துவுக்குள் காணப்படும் தெய்வீகமான நிச்சயங்களால் கட்டப்பட்டது. கிறிஸ்தவன் பெருமை மிகுந்தவனாய், பிடிவாதத்துடன் இருப்பதாக உலகம் அவன்மேல் குற்றஞ்சாட்டலாம். எனினும் இது “எனக்குத் தெரியும்” என்று அவன் கூறும் உறுதியிலிருந்து அவனைப் பின்னிழுப்பதில்லை. தைரியத்தோடு நமது வாழ்வைக் கட்டுவதற்கான ஐந்து நிச்சயங்களை இந்த நிருபத்தின் இறுதி வசனங்களில் காணலாம்.

1. இயேசுவே தேவனாக இருக்கிறார்.

(1யோவான் 5:6-10)

1யோவான் 5:1-5 வசனங்களில் இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதைக் குறித்து உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பவன் தேவனால் பிறந்தவன். அவனால் உலகத்தை ஜெயிக்க முடியும். கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் அனுபவத்திற்கு அடிப்படை இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய குமாரன் என்பதே!

ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துதான் மெய்யான தேவன் என்று எப்படி நமக்குத் தெரியும்? அவரது காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த சிலர் அவரைப் பொய்யன் என்றும், எத்தன் என்றும் (மத்தேயு 27:63) அழைத்தனர். வேறு சிலருடைய கருத்தின்படி அவர் ஒரு மதப் பைத்தியம் பிடித்தவர், பைத்தியக்காரன் அல்லது மற்றவர்களால் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட உண்மையான நாட்டுப் பற்றுடைய யூதர். அந்நாட்களிலிருந்த கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு பிரபலமான கள்ள உபதேசத்திற்கு இரையாகும் நிலையில் இருந்தனர். அக்கள்ள உபதேசம் இது தான்: இயேசு ஒரு சாதாரண மனிதன். அவர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற போது, “கிறிஸ்து” அவர் மேல் வந்தார். சிலுவையில் தொங்கினபோது “கிறிஸ்து” அவரை விட்டு நீங்கி விட்டார். எனவேதான் அவர், “என் தேவனே! என் தேவனே! ஏன் என்னைக் கை விட்டீர்”? என்று அலறினார். ஆதலால் எந்த ஒரு சாதாரண மனிதனும் மரிப்பதைப் போல அவரும் மரித்துப்போனார்.

இக்கள்ள உபதேசத்தை யோவானின் நிருபம் மறுக்கிறது. இயேசு மெய்யான தேவன் என நிரூபிப்பதற்காக

முன்று திட நிச்சயமான சாட்சிகளை அது நம்முன் நிறுத்துகிறது.

முதல் சாட்சி - ஜலம்

இயேசுகிறிஸ்து ஜலத்தினாலும், இரத்தத்தினாலும் வந்தவர். ஜலம் யோர்தானில் அவர் பெற்றுக் கொண்ட ஞானஸ்நானத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. அப்போது பிதாவானவர் பரலோகத்திலிருந்து, “இவர் என்னுடைய நேசகுமாரன். இவரில் பிரியமாயிருக்கிறேன்” (மத்தேயு 3:13-17) என்று கூறினார். அதே நேரத்தில் ஆவியானவர் புறாவைப் போல் அவர் மேல் இறங்கி வாசம் பண்ணினார். இயேசுகிறிஸ்து ஊழியத்தைத் தொடங்குமுன் அவர் தமது குமாரன் என்று பிதாவானவர் தந்த அத்தாட்சி அது!

இரண்டாம் சாட்சி - இரத்தம்

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்க, கிறிஸ்து மரிப்பதற்கு முன் பிதாவானவர் மேலும் ஒரு முறை சாட்சி கூறினார். பரலோகத்திலிருந்து சப்தமாக, “மகிமைப்படுத்தினேன் (எனது நாமத்தை) இன்னமும் மகிமைப்படுத்துவேன்” (யோவான் 12:28) என்று பிதாவானவர் கூறினார். இயேசுகிறிஸ்து சிலுவையில் தொங்கின போது, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அசாதாரணமான வல்லமையுள்ள அடையாளங்களால் பிதாவானவர் சாட்சி பகர்ந்தார். அசாதாரணமான இருள், பூமியதிர்ச்சி, தேவாலயத்தின் திரைச்சீலை மேலிருந்து கீழாகக் கிழிந்தது போன்றவைதான் அவை (மத்தேயு 27:45,50-53). நூற்றுக்கதிபதி, “மெய்யாகவே இவர் தேவனுடைய குமாரன்” (மத்தேயு 27:54) என்று உரக்கக் கூறியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

ஞானஸ்நானத்தின் போது, இயேசுவானவர் “கிறிஸ்துவைப்” பெற்றுக் கொள்ளவுமில்லை, சிலுவையில் அதை இழக்கவுமில்லை. இவ்விரு சந்தர்ப்பங்களிலும் தமது குமாரனுடைய தேவத்துவத்திற்குப் பிதாவானவரே சாட்சி கூறினார்.

முன்றாம் சாட்சி -ஆவி

ஆவியானவர் கிறிஸ்துவைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்கும்படி அருளப்பட்டார் (யோவான் 15:26, 16:14). ஆவியானவரின் சாட்சியை நாம் நம்பலாம். ஏனெனில், “ஆவியானவர் சத்தியமாக இருக்கிறார்”. இயேசுகிறிஸ்து ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொண்ட போதோ, மரித்தபோதோ நாம் அங்கு இல்லை. ஆனால் ஆவியானவர் இருந்தார். இயேசு கிறிஸ்து இவ்வுலகில் ஊழியஞ்செய்தபோது உடனிருந்த பரிசுத்த ஆவியானவர் மட்டுமே இன்று இவ்வுலகில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். பிதாவின் சாட்சி கடந்த காலச் சரித்திரமாகி விட்டது. ஆனால் ஆவியானவரின் சாட்சியோ நிகழ்கால அனுபவமாயிருக்கிறது. முதல் சாட்சி வெளியே இருந்து வந்தது. இரண்டாவது சாட்சியோ உள்ளே இருந்து செயல்படுகிறது. இவ்விரு சாட்சிகளும் ஒத்துப் போகின்றன.

ஒரு விசுவாசியின் இருதயத்திற்குள்ளிருந்து ஆவியானவர் எப்படிச் சாட்சி கொடுப்பார்? “அந்தப்படி திரும்பவும் பயப்படுகிறதற்கு நீங்கள் அடிமைத்தனத்தின் ஆவியைப் பெறாமல் ‘அப்பா, பிதாவே’ என்று கூப்பிடப் பண்ணுகிற புத்திர சுவீகாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றீர்கள். நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம் என்று ஆவியானவர்தாமே நம்முடைய ஆவியுடனே கூடச் சாட்சி கொடுக்கிறார்” (ரோமர் 8:15-16). நாம் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவர்கள் எனும் தைரியத்தை நமக்குள் அளிப்பது அவரது சாட்சியே. ஏதோ கிரியை செய்து அடையும் தைரியமல்ல அது! அது தேவனால் அருளப்பட்ட தைரியம்!

வசனத்தின் மூலமாகவும் ஆவியானவர் நமக்குச் சாட்சி கொடுக்கிறார். நாம் வசனத்தை வாசிக்கும் போது, அவர் நம்மோடு பேசி நமக்குப் போதிக்கிறார். இரட்சிக்கப்படாத ஒரு மனிதனின் காரியத்தில் இது சாத்தியம் அல்ல (1கொரிந்தியர் 2:14). ஒரு உண்மையான விசுவாசியின் காரியத்தில் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும்.

ஆவியானவர் அவனுக்குள் இருப்பதால், இதர தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து இருக்கும் போது அவன் தன் சொந்த வீட்டில் இருப்பதைப் போல

உணருகிறான். ஆவியானவர் சாட்சி கொடுக்கும் மற்றோர் முறை இது!

“இரண்டு, மூன்று சாட்சிகளுடைய வாக்கினாலே காரியம் நிலைவரப்பட வேண்டும்” என்று நியாயப்பிரமாணம் கூறுகிறது (உபாகமம் 19:15). ஞானஸ்நானத்தின் போதும், சிலுவையில் தொங்கின போதும் பிதாவானவர் சாட்சி கொடுத்தார். விசுவாசிக்குள்ளிருந்து ஆவியானவர் இன்று சாட்சி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆவி, ஜலம், இரத்தம் இவற்றால் காரியம் நிலைவரப்படுகிறது. இயேசுவே மெய்யான தேவன்! மனிதர்களுடைய சாட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளும் நாம் தேவனுடைய சாட்சியை ஏன் புறக்கணிக்க வேண்டும்?

“எனக்கு ‘விசுவாசம்’ வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்”, மக்கள் அடிக்கடி இவ்வாறு கூறுவதுண்டு. ஆனால் அனைவருமே விசுவாசத்தால்தான் வாழ்கிறோம். நாள் முழுவதும் மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் விசுவாசிக்கிறார்கள். டாக்டரை, மருந்து கொடுப்பவரை நம்புகிறார்கள். தனக்கு மறுபக்கத்தில் கார் ஓட்டிக் கொண்டு வரும் ஓட்டுநரைக் கூட விசுவாசிக்கிறார்கள். (தன் மீது மோத மாட்டான் என்று!) மனிதர்களை நம்மால் விசுவாசிக்கக் கூடுமானால், தேவனை ஏன் விசுவாசிக்கக் கூடாது? அவரை நாம் விசுவாசியாவிட்டால், நாம் அவரைப் பொய்யர் ஆக்குகிறோம்.

இயேசுகிறிஸ்து மெய்யான தேவன்! கிறிஸ்தவத்தின் முதல் நிச்சயமும், இதர அனைத்திற்கும் அடித்தளமும் இதுவே!

2. விசுவாசிகளுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு

(1யோவான் 5:11-13)

1யோவான் 5:6-10 வசனங்களின் திறவுகோல் வார்த்தை ‘சாட்சி’ என்பதே. தேவன் தமது குமாரனைக் குறித்து சாட்சி கொடுத்தார். அவர் தமது பிள்ளைகளைக் குறித்தும், ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட விசுவாசியைக் குறித்தும் சாட்சி கொடுக்கிறார். நமக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு என்று நாம் “அறிவோம்”. நமக்குள்ளிருக்கும் ஆவியானவரின் சாட்சி மட்டுமன்றி, தேவனுடைய வார்த்தையும் இதற்கு சாட்சி நல்குகிறது. “உங்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டென்று நீங்கள் அறியவும், தேவகுமாரனுடைய நாமத்தின்மேல் நீங்கள் விசுவாசமாயிருக்கவும், தேவகுமாரனுடைய நாமத்தின்மேல்

விசுவாசமாயிருக்கிற உங்களுக்கு இவைகளை எழுதியிருக்கிறேன் (வசனம் 13).

நித்திய ஜீவன் என்பது ஓர் ஈவு. இது ஏதோ நாம் பாடுபட்டு சம்பாதித்தது அல்ல (எபேசியர் 2:8-9; யோவான் 10:27-29). ஆனால் இந்த ஈவு ஒரு நபர்தான்! கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துதான் அவர்! நித்தியஜீவனை நாம் “கிறிஸ்துவிடமிருந்து” மட்டுமல்ல, “கிறிஸ்துவுக்குள்ளும்” பெற்றிருக்கிறோம். “குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன்” (வசனம் 12). ஜீவன் என்றால் சாதாரணமான ஜீவன் அல்ல! “நித்தியஜீவனைப்” பற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம் (1தீமோத்தேயு 6:19).

விசுவாசத்தால் இந்த ஈவைப் பெற்றுக் கொள்கிறோம். இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு என்று தேவனும் தமது வார்த்தையின் மூலம் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார். தேவனுடைய வார்த்தைகள் சத்தியம் என்று பல இலட்சக்கணக்கான கிறிஸ்தவர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். அதை விசுவாசியாமல் போனால், தேவனை நாம் பொய்யர் ஆக்கி விடுவோம். தேவன் பொய்யர் என்று ஆனால் ஒன்றுமே உறுதியானதல்ல.

தமது பிள்ளைகள் தமக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்று நாம் அறிந்துகொள்ள தேவன் விரும்புகிறார். “இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து” (யோவான் 20:31) என்று உறுதியாகக் கூற பரிசுத்த ஆவியானவர் யோவானை “யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தை” எழுதும்படி ஏவினார். நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் தாம் என்று உறுதியாக அறிந்து கொள்ள இந்நிருபத்தை அவர் எழுதியிருக்கிறார் (1யோவான் 5:13).

தேவனுடைய பிள்ளைகளின் பண்புகளை ஒருமுறை கூட எண்ணிப் பாப்பது இங்கு உதவியாக இருக்கும்.

★ நீதியைச் செய்கிறவன் எவனும் அவரில் பிறந்தவனென்று அறிந்திருக்கிறீர்கள் (2:29).

★ தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்யான் (பாவம் செய்வதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கமாட்டான் (3:9).

★ நாம் சகோதரரிடத்தில் அன்புகூருகிறபடியால், மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறோமென்று அறிந்திருக்கிறோம் (3:14).

* பிரியமானவர்களே, ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கக் கடவோம். ஏனெனில் அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது. அன்புள்ள எவனும் தேவனால் பிறந்து, அவரை அறிந்திருக்கிறான் (4:7).

* தேவனால் பிறப்பதெல்லாம் உலகத்தை ஜெயிக்கும் (5:4).

மேற்கண்ட “பிறப்பு அடையாளங்களை” நீங்கள் தாங்கி இருப்பீர்களானால், “நான் தேவனுடைய பிள்ளை” என்று தைரியமாக உங்களால் கூறமுடியும்.

குளோரோ: பார்மைக் கண்டுபிடித்த ஸர்.ஜேம்ஸ் சிம்ப்ஸன் தனது மரணப் படுக்கையில் கிடந்த போது ஒரு நண்பர் கேட்டார். “உங்களுடைய ஊகங்கள் என்ன?”

சிம்ப்ஸன் பதிலுரைத்தார், “நான் விசுவாசித்திருக்கிறவர் இன்னார் என்று அறிவேன். நான் அவரிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்ததை அவர் அந்நாள் வரைக்கும் காத்துக்கொள்ள வல்லவராய் இருக்கிறார் என்று நிச்சயித்தும் இருக்கிறேன்”.

3. தேவன் ஜெபத்திற்குப் பதில் கொடுக்கிறார்.

(1யோவான் 5:14,15)

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மெய்யான தேவனென்றும், நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்றும் அறிந்திருப்பது ஒரு செயல். ஆனால் அனுதின வாழ்வில் உண்டாகும் பிரச்சனைகளையும், தேவைகளையும் நேரிடுவது எப்படி? இயேசு உலகத்தில் இருந்த போது, அவர் மக்களுக்கு உதவிசெய்தார். இப்போதும் அப்படி உதவுகிறாரா? இப்பூவுலகில் உள்ள தகப்பன்மார்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். தன்னுடைய பிள்ளைகள் தன்னை நோக்கிக் கூப்பிடும்போது, பரலோகத்தில் இருக்கிற பிதாவானவர் எப்படி இயங்குகிறார்?

நியாயத்தீர்ப்பிற்கு தைரியமாய்க் காத்திருப்பது போலக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஜெபத்திலும் தைரியம் உண்டு (2:28,4:17). நாம் முன்னரே கண்டதுபோல, “தைரியம்” என்றால் “பேச்சு தந்திரம்” என்று பொருள். நாம் எவ்வித பயமுமின்றிப் பிதாவிடம் வந்து நமது தேவைகளைச் சொல்லலாம்.

ஆனால் சில நிபந்தனைகளையும் நாம் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

முதலாவதாக, நம்மைக் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்காதிருக்கும் இருதயம் நமக்கு வேண்டும் (3:21,22). ஜெபத்திற்கான பதிலுக்கு அறிக்கையிடப்படாத பாவம் ஆபத்தான தடையாகும் (சங்கீதம் 66:18). கணவன் மனைவிக்கிடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடுகளும் ஜெபங்களுக்குத் தடையாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (1பேதுரு 3:1-71). நமக்கும் இதர விசுவாசிகளுக்கும் இடையே ஏதாவது பிரச்சனை இருக்குமானால், அதைச் சரிசெய்ய வேண்டும் (மத்தேயு 5:23-25). ஒரு கிறிஸ்தவன் கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பிலும், கீழ்ப்படிதலிலும் நிலைத்திராவிட்டால், அவனுடைய ஜெபங்களுக்குப் பதில் கிடைப்பதில்லை (யோவான் 15:7).

இரண்டாவதாக, தேவ சித்தத்தின்படி ஜெபிக்கவேண்டும். “உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” (மத்தேயு 6:10). “மனிதனுடைய சித்தம் பரலோகத்தில் செய்யப்படுவதற்காக அல்ல, தேவனுடைய சித்தம் பூமியில் செய்யப்படுவதற்கான வல்லமையுள்ள ஆயுதமே ஜெபம்” என்று ராபர்ட்ஸ் எழுதினார். ஜெபத்திற்குப் பதில் கிடைத்தபடியால், ஆயிரக்கணக்கான அனாதைகளுக்கு உணவளித்த ஜார்ஜ் முல்லர் கூறினார், “தேவனுடைய தயக்கத்தை மேற்கொள்வதல்ல ஜெபம். தேவனுடைய விருப்பத்தை இறுகப்பிடிப்பதே ஜெபம்”.

சில நேரங்களில், “என்னுடைய சித்தமல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக் கடவது என்றே நாம் ஜெபிக்க நேரிடும். ஏனெனில் அந்தக் காரியத்தில் தேவசித்தம் இன்னதென்று நாமறியோம். வசனத்தை வாசிப்பதன் மூலமாகவும், ஆவியானவர் சொல்வதைக் கேட்டும் (ரோமர் 8:26-27), சூழ்நிலைகளைப் பகுத்தறிந்தும் நாம் தேவசித்தத்தைக் கண்டறியலாம். ஒரு காரியத்தை தேவனிடம் கேட்க வேண்டும் எனும் விசுவாசமே, அவர் அதைத் தர விரும்புகிறார் என்பதற்கான நிரூபணமாகும் (எபிரெயர் 11:1).

ஜெபத்திலே நாம் உரிமைபாராட்டிக் கேட்கக் கூடிய அநேக வாக்குத்தத்தங்கள் வேதாகமத்தில் உண்டு. தேவன் நமது தேவைகளைச் சந்திப்பதாக வாக்களித்திருக்கிறார் (பிலிப்பியர் 4:19). நமது பேராசைகளை அவர்

சந்திப்பதில்லை. அவருடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து, நமக்கு ஒரு காரியம் மிகவும் அவசியமாகத் தேவைப்படுமானால், அவர் அதைத் தமது வழியில், தமது நேரத்தில் கொடுப்பார்.

“ஒரு குறிப்பிட்ட காரியம் எனக்குத் தேவை என்பது தேவசித்தமானால், நான் ஏன் அதற்காக ஜெபிக்க வேண்டும்”? ஏனெனில் தேவனுடைய பிள்ளைகள் தங்களுக்குத் தேவையானதைப் பெற்றுக்கொள்ள உள்ள ஒரே வழி ஜெபம்தான். தேவன் முடிவை மட்டும் முன்னரே தீர்மானிப்பதில்லை. அம்முடிவிற்கான வழியையும் அவர் தீர்மானிக்கிறார். அவ்வழிதான் ஜெபம். இதைக் குறித்து அதிகமாக எண்ணிப்பார்க்கும் போது, இந்த அமைப்பு மிகவும் அற்புதமாகத் தோன்றும். நமது ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வெப்பத்தை அளக்கும் கருவி ஜெபமே! எனது தேவைகளை தேவன் சந்திக்க வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்ப்பேனேயாகில், அவரோடு நெருங்கி நடக்கும் வகையில் நானிருக்க வேண்டுமென்று தேவன் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.

“நாம் கேட்டவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வோம்” என்று யோவான் எழுதாமல், “நாம் கேட்டவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டோமென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்று எழுதுகிறார் (1யோவான் 5:15). வினைச்சொல் நிகழ்காலத்தில் உள்ளதைக் கவனிக்கவும். ஜெபத்திற்கான பதிலை உடனடியாகக் காண முடியாவிட்டாலும், தேவன் அந்த ஜெபத்திற்குப் பதிலளித்து விட்டார் எனும் தைரியம் நமக்குள் இருக்கும். இந்த தைரியம், விசுவாசம்தான். “காணப்படாதவைகளின் நிச்சயம்தான்” அது (எபிரெயர் 11:1). அந்த தைரியம்தான் தேவன் நமது ஜெபத்தைக் கேட்டுப் பதிலளித்துவிட்டார் என்பதற்கான சாட்சி.

சரீரப்பிரகாரமான மனிதனுக்கு சுவாசம் எப்படி முக்கியமானதோ, அதே போல ஆவிக்குரிய மனிதனுக்கு ஜெபம் முக்கியம். நாம் ஜெபிக்காவிட்டால், சோர்ந்து போய் விடுவோம் (லூக்கா 18:1). உதடுகளினால் உச்சரிப்பது அல்ல ஜெபம்! அது இருதயத்தின் வாஞ்சையாய் இருக்கிறது. “இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்” (1தெசலோனிகேயர் 5:17) என்பதன் பொருள், ஒரு கிறிஸ்தவன் உரக்க எப்போதும் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. அதிக

வசனிப்பினால் ஜெபம் கேட்கப்படுவதில்லை (மத்தேயு 6:7). “இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்” என்பது நமது இருதயத்தின் மனோபாவத்தையும், உதடுகளின் உச்சரிப்பையும் உள்ளடக்கியது. தனது இருயத்தை கிறிஸ்துவின்மேல் நிலைக்கச் செய்து, அவரை மகிமைப்படுத்த முயலும் ஒரு கிறிஸ்தவன், தன்னை அறியாமலே எப்பொழுதும் ஜெபித்துக் கொண்டிருப்பான்.

பிரபல பிரசங்கியாகிய சார்லஸ் ஸ்பர்ஜன் ஒரு செய்தியை மிகவும் கடினமாக உழைத்துத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதைச் சரிவர முடிக்க இயலவில்லை. இரவு வெகுநேரம் ஆனபடியால் அவரது மனைவி, “நீங்கள் ஏன் தூங்கப்போகக் கூடாது? நான் அதிகாலையில் உங்களை எழுப்பி விடுகிறேன். அப்போது இந்தச் செய்தியை தயார் செய்து முடித்து விடலாம்.” என்றார்கள்.

ஸ்பர்ஜன் உறங்கச்சென்றார். உறக்கத்திலேயே தன்னை மிகவும் பாடுபடுத்திக்கொண்டிருந்த செய்தியைக் கொடுத்தார். அவர் சொன்னதையெல்லாம் அவருடைய மனைவி எழுதிக் கொண்டாள். காலையில் அக்குறிப்புகளைத் தன் கணவனிடம் கொடுத்தாள்.

“இதைத்தான் நான் சொல்ல நினைத்தேன்”, என்று ஆச்சரியத்தோடு அவர் கூறினார். செய்தி அவர் இருதயத்திற்குள் இருந்தது. அது வார்த்தை வடிவில் வெளிப்பட வேண்டியிருந்தது. ஜெபமும் இப்படித்தான் நாம் கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருந்தால், நாம் உரக்கக் கூறாவிடினும், நமது இருதயத்தின் வாஞ்சைகள் தேவனால் கேட்கப்படும்.

ஜெபத்திற்குக் கிடைத்த பதில்களால் வேதாகமமும் சரித்திரமும் நிறைந்திருக்கிறது. ஜெபம் என்பது ஒரு ஆவிக்குரிய, சுயமாக மயக்கம் ஊட்டிக்கொள்ளும் வசீகர சாஸ்திரமல்ல (self-hypnosis). கொஞ்சம் கூட நன்றாய் இருப்பதற்காக, உணரவதற்காக நாம் ஜெபிப்பதில்லை. தேவன் ஜெபிக்கும்படி கட்டளை இட்டிருக்கிறபடியால்தான் நாம் ஜெபிக்கிறோம். மட்டுமன்றி தேவன் நமக்குக் கொடுக்க விரும்பும் காரியங்களை நாம் பெற்றுக் கொள்ள தேவனால் வகுக்கப்பட்ட வழிதான் ஜெபம்! ஜெபம் ஒரு கிறிஸ்தவனை தேவசித்தத்திற்குள் இருக்க வைக்கிறது. தேவசித்தத்தின்படி வாழ்வது, அவனை ஆசீர்வாதத்திற்கும், ஊழியத்திற்கும் ஏற்ற

நிலையில் வைக்கிறது. நாம் பிச்சைக்காரர்கள் அல்ல. தம்முடைய பிள்ளைகளுக்குத் தேவைப்படுவதைக் கொடுக்க நேசிக்கும், ஐசுவரியமுள்ள தகப்பனிடம் கிட்டிச் சேரும் பிள்ளைகள் நாம்!

மாம்சத்தில் வந்த தேவனாயிருந்தும், இயேசு ஜெபத்தையே சார்ந்திருந்தார். நாம் எப்படி பிதாவைச் சார்ந்து வாழ்கிறோமோ, அவ்வண்ணமே அவரும் வாழ்ந்தார். திரளான ஜனங்களுக்குச் சுகமளிப்பதில் இரவு வெகுநேரம் சென்ற போதும் அவர் அதிகாலையில் ஜெபிக்க எழுந்தார் (மாற்கு 1:35). சில வேளைகளில் இரா முழுவதும் ஜெபித்திருக்கிறார் (லூக்கா 6:12). கெத்சமனே தோட்டத்தில் “பலத்த சத்தத்தோடும், கண்ணீரோடும்” ஜெபித்தார் (எபிரெயர் 5:7). சிலுவை மீது தொங்கிய போது மூன்று முறை ஜெபித்தார். பாவமற்ற தேவகுமாரனே ஜெபிக்க வேண்டியிருந்தால், நாம் எவ்வளவு அதிகமாக ஜெபிக்க வேண்டும்?

ஜெபத்தைக் குறித்த மிகமுக்கியமான காரியம் தேவசித்தமாகும். நமது சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமுள்ள வாக்குத்தத்தங்களையும், தேவநியமப்படி உள்ள முறைகளையும் வேதாகமத்தில் தேடிக் கண்டுபிடித்து தேவசித்தத்தை நிச்சயப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு முறை தேவசித்தத்தை அறிந்து கொண்டால், பின்பு நாம் தைரியமாக ஜெபித்து, அவர் ஜெபத்திற்கான பதிலை வெளிப்படுத்துவதற்குக் காத்திருக்கலாம்.

4. கிறிஸ்தவர்கள் பாவஞ்செய்வதைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்வதில்லை (1யோவான் 5:16-19)

தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்யான் என்று அறிந்திருக்கிறோம் (1யோவான் 5:18). “தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்வதைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்ள மாட்டான்” என்று ஒரு ஆங்கில வேதாகமப் பதிப்பு கூறுகிறது. எப்போதோ ஒரு முறை செய்யப்படும் பாவத்தையல்ல, பாவப் பழக்கமும், பாவம் செய்வதைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்ளுதலும் இங்கே நமது கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுகின்றன. ஒரு விசுவாசிக்குப் “புதிய சுபாவம்” கிடைத்தபடியால், (“தேவனுடைய வித்து” 3:9) அவனது வாஞ்சைகளும், ஆவல்களும் புதியவைகளாயிருக்கும். பாவம் செய்வதில் அவனுக்கு விருப்பமில்லை.

ஒரு கிறிஸ்தவனைப் பாவத்திற்குள் இழுத்துச் செல்ல முனையும் மூன்று எதிரிகளை அவன் எதிர்த்து நிற்க வேண்டியுள்ளது. அவையாவன: உலகம், மாமிசம், பிசாசு.

“உலகமுழுவதும் பொல்லாங்கனுக்குள் கிடக்கிறது” (5:19). அவன் “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவன்” (2கொரிந்தியர் 4:3,4), “உலகத்தின் அதிபதி” (யோவான் 14:30) கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளிடத்தில் இப்பொழுது கிரியை செய்கிற ஆகாயத்து அதிகாரப் பிரபுவும் அவனே (எபேசியர் 2:2).

ஒரு விசுவாசியைப் பாவத்தில் விழச் செய்ய சாத்தான் அநேக உபாயங்களைக் கையாளுகிறான். ஏவாளிடம் பொய் சொல்லி தந்திரத்தால் அவளை வஞ்சித்தான் (2கொரிந்தியர் 11:1-3). மனிதர்கள் அவனுடைய பொய்களை நம்பும் போது, தேவனுடைய சத்தியங்களை விட்டுத்திரும்பி அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாதிருப்பார்கள். யோபுவையும், பவுலையும் உபாதித்தது போல சரீரப்பிரகாரமாகவும் சாத்தான் உபாதிப்பான் (2கொரிந்தியர் 12:7-9). தாவீதின் காரியத்தில் சாத்தான் பெருமையைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி தாவீது ஜனங்களைத் தொகையிடும்படி ஏவி விட்டான். இவ்வாறு தேவனுடைய வழிகளுக்கு தாவீது எதிர்த்து நின்றான் (1நாளாகமம்21). சாத்தான் உலகமனைத்தையும் மோசம் போக்குகிற பாம்பாகவும் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 12:9), எவனை விழுங்கலாமோ என்று வகைதேடிச் சுற்றித் திரிகிற சிங்கமாகவும் இருக்கிறான் (1பேதுரு 5:8-9). அவன் ஒரு பயங்கரமான எதிரி.

அடுத்தது, நம்மோடு பிறந்ததும், இப்போதும் நம்மோடு இருக்கிறதுமான “மாம்சத்தின்” பிரச்சனை. நமக்குள் ஒரு புதிய சுபாவம் (தேவனுடைய வித்து 1யோவான் 3:9) இருப்பது உண்மைதான். ஆனால் நாம் எப்பொழுதும் இப்புதிய சுபாவத்திற்கு இணங்குவதில்லை.

“உலகம்” நம்முடைய மூன்றாவது எதிரி (2:15-17). கண்களின் இச்சையும், ஜீவனத்தின் பெருமையுமாகிய மாம்சத்தின் இச்சைக்கு இணங்குவது எளிதாக இருக்கிறது. நமது உள்ளத்தைத் தூய்மையாகவும், இருதயத்தைத் தேவனுக்கு முன்பாக உண்மையாகவும் காத்துக் கொள்வதை நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள சூழ்நிலைகள் கடினமாக்குகின்றன.

இப்படியிருக்க, ஒரு விசுவாசி பாவஞ்செய்யாமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்வது எப்படி?

5-ஆம் அதிகாரத்தின் 18-ஆம் வசனம் பதிலைத் தருகிறது. சத்துரு விசுவாசியின் மேல் கைபோடாதபடிக்கு ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து காத்துக்கொள்கிறார். “தேவனால் பிறந்தவன் (கிறிஸ்து), அவனை (விசுவாசியை) காக்கிறான். பொல்லாங்கான் அவனைத் தொடான்” என்று ஒரு ஆங்கில வேதாகமம் கூறுகிறது. தமிழ் வேதாகமம் விசுவாசி தன்னைத் தானே பாவத்திலிருந்து காத்துக் கொள்வது போன்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது. ஒரு விசுவாசி தன்னைத் தேவனுடைய அன்பிலே காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது மெய்தான் (யூதா 21), ஆனால் சாத்தானை மேற்கொள்ள ஒரு விசுவாசி தன்னையே சார்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது உண்மையல்ல.

இச்சத்தியத்தைப் புரிந்து கொள்ள பேதுருவிற்குச் சாத்தானோடு உண்டான அனுபவம் துணை செய்யும்.

பின்னும் கர்த்தர் “சீமோனே, சீமோனே, இதோ, கோதுமையைச் சுளகினால் புடைக்கிறது போலச் சாத்தான் உங்களைப் புடைக்கிறதுற்கு உத்தரவு கேட்டுக் கொண்டான்.

நானோ உன் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு வேண்டிக் கொண்டேன். நீ குணப்பட்ட பின்பு உன் சகோதரரை ஸ்திரீப்படுத்து என்றார்” (லூக்கா 22:31-32).

ஆரம்பத்திலிருந்து கூறவேண்டுமெனில், தேவனுடைய உத்திரவின்றிச் சாத்தான் ஒரு விசுவாசியைத் தொடமுடியாது. சாத்தான் சீஷர்கள் “அனைவரையும்” புடைக்க விரும்பினான். இயேசு கிறிஸ்துவும் அனுமதி கொடுத்தார். ஆனால் விசேஷமாகப் பேதுருவுக்காக மட்டும் அவர் ஜெபித்தார். அவரது ஜெபமும் கேட்கப்பட்டது. பேதுரு தைரியத்தை இழந்த போதிலும், விசுவாசத்தை இழக்கவில்லை. பேதுரு மறுபடியும் பழையநிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். பின்னர் வல்லமையுள்ள, பயனுள்ள ஆத்தம ஆதாயம் செய்பவனாக மாறினான்.

சாத்தான் நம்மைத் தாக்கும் போதெல்லாம் கர்த்தர் அனுமதித்த பிறகே அப்படிச் செய்கிறான் என்று நாம் உறுதியாக அறிந்து கொள்ளலாம். அவனுக்கு அனுமதி கொடுக்கும் தேவன் அவனை மேற்கொள்ளக் கூடிய வல்லமையையும் நமக்குத் தருவார். ஏனெனில் நமது திராணிக்கு மேலாக சோதிக்கப்படுவதற்கு அவர் இடமளிப்பதில்லை (1கொரிந்தியர் 10:13).

ஆவிக்குரிய வாலிபர்களின் நற்பண்புகளில் ஒன்று அவர்கள் பொல்லாங்களை ஜெயிக்கக் கூடிய சக்தி படைத்தவர்கள் என்பதுதான் (1யோவான் 2:13-14). அதன் இரகசியம் என்ன? “தேவ வசனம் உங்களில் நிலைத்திருக்கிறது” (2:14) தேவனுடைய சர்வாயுத வர்க்கத்தில் ஒன்று ஆவியின் பட்டயம் (எபேசியர் 6:17). இப்பட்டயம் சாத்தானை மேற்கொள்கிறது.

ஒரு விசுவாசி பாவஞ்செய்தால், அவன் அதை அறிக்கை செய்து மன்னிப்பைப் பெறலாம் (1யோவான் 1:9). ஆனால் ஒரு விசுவாசி பாவத்தோடு விளையாடக்கூடாது ஏனெனில் பாவமென்றால் நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுவதாகும் (3:4). நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுவதென்றால், ஒழுங்கின்மை என்று பொருள். பாவத்தைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டிருப்பவன், தான் சாத்தானுக்கு உரியவன் என்று நிரூபிக்கிறான் (3:7-10). பாவம் சில வேளைகளில் சரீர மரணத்தையும் உண்டாக்கும் என்று வேதம் எச்சரிக்கிறது.

அநீதி எல்லாம் பாவந்தான். ஆனால் சில பாவங்கள் இதர பாவங்களை விட மோசமானவை. எல்லாப் பாவங்களையும் தேவன் வெறுக்கிறார். விசுவாசியும் அவைகளை வெறுக்க வேண்டும். மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவமுண்டு. பாவத்தின் நிமித்தம் ஜீவனை விட்ட ஒரு விசுவாசியைக் குறித்து யோவான் கூறுகிறார் (5:16-17).

பாவத்தின் நிமித்தம் மரித்துப் போனவர்களைக் குறித்து வேதாகமம் கூறுகிறது. மனப்பூர்வமாகத் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனபடியால், ஆரோனின் இரண்டு குமாரர்களாகிய நாதாபும், அபியுவும் மரித்துப் போனார்கள் (லேவியராகமம் 10:1-7). கோராகும் அவன் வம்சத்தாரும் தேவனுக்கு எதிர்த்து நின்று மரித்துப் போனார்கள் (எண்ணாகமம் 16). எரிகோவில் யோசுவா கட்டளையிட்ட தேவகற்பனைகளை மீறினபடியால், ஆகான் கல்லெறிந்து கொல்லப்பட்டான் (யோசுவா 6-7). ஊசா கர்த்தருடைய பெட்டியைத் தொட்டபடியால், தேவன் அவனை அடிக்க, அவன் செத்தான் (2சாமுவேல் 6).

“இவையெல்லாம் பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள உதாரணங்கள் அல்லவா”? என்று சிலர் வாதிடலாம். “கிருபையின் கீழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் புதிய ஏற்பாடு

விசுவாசிகளுக்கல்லவா யோவான் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றும் கூறலாம்.

— எவனிடத்தில் அதிகமாய்க் கொடுக்கப்பட்டதோ, அவனிடத்தில் அதிகமாய்க் கேட்கப்படும். பழைய ஏற்பாடு காலப் பரிசுத்தவான்களை விட தேவனுக்கு அதிகமாய்க் கீழ்ப்படிய வேண்டிய பொறுப்பு ஒரு விசுவாசிக்கு உண்டு. நமக்கு முழுமையான வேதாகமம் உண்டு. தேவகிருபையைக் குறித்த முழுவெளிப்பாடும் நமக்குண்டு. தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி உதவிபுரிய பரிசுத்த ஆவியானவரும் நமக்குள் வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாததால், ஜீவனை விட்ட சில விசுவாசிகளைப் புதிய ஏற்பாட்டிலும் காணலாம்.

தங்களது காணிக்கையைக் குறித்து அன்னியாவும், சப்பிராரும் தேவனிடம் பொய் சொன்னபடியால், இருவரும் செத்தார்கள் (அப்போஸ்தலர் 5:1-11). அபாத்திரமாகக் கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கு பெற்றபடியால், கொரிந்து சபையில் சில விசுவாசிகள் மரித்துப் போனார்கள் (1கொரிந்தியர் 11:30). அநேகருக்குத் துக்கமுண்டாக்கும்படியான பாவத்தைச் செய்த ஒருவன் அதை அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்பாமல் போயிருந்தால், அவன் மரித்துப் போயிருப்பான் என்று 1கொரிந்தியர் 5:1-5 கூறுகிறது (2கொரிந்தியர் 2:6-8-ம் பார்க்கவும்).

ஒரு விசுவாசி தன்னைத்தானே நியாயந்தீர்த்து பாவத்தை அறிக்கையிட்டு அதை விட்டுவிடாமல் போனால் தேவன் அவனைச் சிட்சிக்க நேரிடும். இந்த நடைமுறை எபிரெயர் 12:1-13-ல் கூறப்பட்டுள்ளது. நாம் பிழைக்கத் தக்கதாக, உயிரோடிருக்கத் தக்கதாக ஆவிகளின் பிதாவுக்கு வெகு அதிகமாய் அடங்கி நடக்க வேண்டும் என்று 9-ம் வசனத்தில் காண்கிறோம். வேறு விதமாகக் கூறினால், தமக்கு எதிர்த்து நிற்கும் பிள்ளைகளை முதலாவதாக தேவன் சிட்சிக்கிறார். பின்னரும் அவர்கள் அவருடைய சித்தத்திற்கு அடங்கி நடக்காவிட்டால், தமது நாமத்துக்கு அவமதிப்பு உண்டாகாதிருக்கவும், மற்றவர்களும் வழிதப்பிப் போகாமலிருக்கவும் அவர்களை இவ்வுலகத்திலிருந்து எடுத்து விடுகிறார்.

ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட பாவம் மட்டுமே மரணத்திற்கு ஏதுவானதல்ல. மரணத்திற்குள் கொண்டு செல்லக் கூடிய “ஒரு

வகையான பாவம்” அது. நாதாப், அபியுவின் காரியத்தில் அது அவர்கள் தங்கள் ஆசாரிய ஊழியத்தைக் குறித்து இறுமாப்பான எண்ணம் கொண்டு மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் நுழைய முற்பட்ட செயல். ஆகானின் காரியத்தில் அது பொருளாசையாக இருந்தது. அன்னியா, சப்பீராளின் காரியத்தில் அது மாய்மாலமும், பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் பொய் சொல்லியதும் தான்.

தன்னுடைய சகோதரன் பாவஞ்செய்வதை ஒரு கிறிஸ்தவன் கண்டால், அச்சகோதரன் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு, பிதாவோடு தனக்குள்ள ஐக்கியத்திற்குள் திரும்பி வரும்படி அவனுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும் (1யோவான் 5:16). அவ்வாறு ஜெபிக்கும் போது 14,15 வசனங்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி அது தேவ சித்தத்திற்குட்பட்ட ஜெபமல்ல என்று அவ்விசுவாசிக்கு தோன்றுமாயின், தன் சகோதரனுக்காக அவன் ஜெபிக்க வேண்டியதில்லை. “நீ இந்த ஜனத்துக்காக விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டாம். அவர்களுக்காக மன்றாடவும், கெஞ்சவும் வேண்டாம். என்னிடத்தில் அவர்களுக்காக பரிந்து பேசவும் வேண்டாம். நான் உனக்கு செவி கொடுப்பதில்லை” (எரேமியா 7:16).

யாக்கோபு 5:14-20-லுள்ள வசனங்கள் 1யோவான் 5:16-17-க்கு இணையாக உள்ளன. பாவத்தின் நிமித்தம் வியாதிப்பட்ட ஒரு விசுவாசியைக் குறித்து யாக்கோபு கூறுகிறார். அவன் மூப்பர்களை அழைக்க, அவர்கள் அவனுக்காக ஜெபிக்கிறார்கள். விசுவாசமுள்ள ஜெபம் அவனைக் குணமாக்குகிறது. அவன் பாவஞ்செய்திருந்தால், அதுவும் அவனுக்கு மன்னிக்கப்படுகிறது. 1யோவான் 5:14-15ல் கூறப்பட்டுள்ளபடி தேவசித்தத்திற்குள் ஜெபிக்கும் ஜெபமே “விசுவாசமுள்ள ஜெபம்” அது பரிசுத்த ஆவிக்குள் ஜெபம் பண்ணுதலுமாகும் (யூதா20) கிறிஸ்தவர்கள் மனப்பூர்வமாகப் பாவத்தைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்வதில்லை. அவர்களுக்குள் “திவ்விய சுபாவம்” உண்டு. இயேசுகிறிஸ்து அவர்களைக் காக்கிறார்.

5. கிறிஸ்தவ வாழ்வே மெய்யான வாழ்வு

(1யோவான் 5:20-21)

இயேசுகிறிஸ்து மெய்யான தேவன். மெய்யான அவரை நாமறிவோம். மெய்யானவருக்குள்ளும் இருக்கிறோம்.

“மெய்ப்பொருள்” நமக்குண்டு.

“நமது மெய்யான வாழ்வு அவருடைய குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்து என்னப்பட்ட சத்தியமுள்ளவருக்குள்” இருக்கிறது. இவரே மெய்யான தேவனும், நித்திய ஜீவனுமாயிருக்கிறார்” (வசனம் 20 விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது). யோவானுடைய நிருபத்தின் கருப்பொருளே “மெய்த்தன்மை” (நிஜத்தன்மை) என்பதுதான். இங்கே அது மறுபடியும் நமக்கு நினைவூட்டப்படுகிறது.

விக்கிரக ஆராதனைக்குப் பேர்பெற்ற எபேசு பட்டணத்திலுள்ள விசுவாசிகளுக்கு யோவான் ஒரு வேளை இந்நிருபத்தை எழுதியிருக்கலாம். பண்டைய உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான தீனாளின் கோவில் எபேசு பட்டணத்திலிருந்தது. விக்கிரகங்களைச் செய்து விற்பதே அங்குள்ளவர்களின் முக்கியத் தொழிலாக இருந்தது (அப்போஸ்தலர் 19:21-24).

தங்களைச் சுற்றிலும் விக்கிரக ஆராதனை இருந்தபடியால், அங்குள்ள கிறிஸ்தவர்கள் அத்துடன் ஒத்துப்போக வேண்டிய கட்டாயத்தால் நெருக்கப்பட்டனர். “உலகத்திலே விக்கிரகமானது ஒன்றுமில்லையென்றும், ஒருவரேயன்றி வேறொரு தேவன் இல்லையென்றும் அறிந்திருக்கிறோம்” (1கொரிந்தியர் 8:4). “அதன் பொருள் விக்கிரகத்திற்கு ஜீவன் இல்லை என்பதே” (ஆங்கில வேதாகம அடிக்குறிப்பு) விக்கிரக ஆராதனையைக் குறித்த துயரம் என்னவெனில், ஜீவனில்லாத அந்த விக்கிரகம், உண்மையான தெய்வம் அல்லாததினால், அதை ஆராதிப்பவர்களுக்கு அது ஒரு நன்மையும் செய்ய மாட்டாது. பழைய ஏற்பாடு கால எபிரேய எழுத்தாளர்கள் விக்கிரகங்களை “ஒன்றுமில்லாதவைகள்” என்றும் “சூனியமானவைகள்” என்றும் “புகை போல ஒழிந்து போகிறவைகள்” என்றும் குறிப்பிட்டனர். மெய்ப்பொருளுக்குப் பதிலாக வைக்கப்பட்ட ஜீவனற்றவைகளும் பயனற்றவைகளுமானவைகளே விக்கிரகங்கள்.

விக்கிரக ஆராதனையைக் குறித்த காரசாரமான குற்றச் சாட்டுகள் சங்கீத புத்தகங்களிலுண்டு (சங்கீதம் 115:1-8; 135:15-18). மனிதனுடைய பார்வையில் விக்கிரகங்கள் கண்களோடும், காதுகளோடும், வாயோடும், மூக்கோடும், கைகளோடும், கால்களோடும் உண்மையானது போலத் தோற்றமளிக்கலாம். ஆனால் அவை மெய்யான ஒன்றின் பயனற்ற நகல்களே அன்றி அசல் அல்ல. அவைகளின் கண்கள் காண முடியாதவைகள். செவிகள் கேட்க இயலாதவைகள். வாயும் பேச இயலாதது. கைகளும், கால்களும் இயங்க இயலாதவை. ஆனால் உண்மையிலேயே பெருந்துயரம் என்னவெனில், “அவைகளைப் பண்ணுகிறவர்களும், நம்புகிறவர்கள் யாவரும் அவைகளைப் போலவே இருக்கிறார்கள்” (சங்கீதம் 115:8). நாம் எதை ஆராதிக்கிறோமோ, அதைப் போலவே ஆகிவிடுவோம்.

மெய்வாழ்விற்கான இரகசியம் இதுவே. மெய்யான தேவனை அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாக நாம் கண்டு கொண்டபடியால், நமக்கு நிஜத்தன்மையோடு தொடர்புண்டு. நமக்கு தேவனோடுள்ள ஐக்கியம் உண்மையானது. நாம் ஏற்கெனவே கண்டபடி மெய் அல்லது நிஜம் என்பதன் பொருள் “நகலுக்கு எதிர்ப்பதமான அசல்” என்பதாகும். இயேசு கிறிஸ்துவே “மெய்யான ஒளி” (யோவான் 1:9), “மெய்யான அப்பம்” (யோவான் 6:32), “மெய்யான திராட்சை செடி” (யோவான் 15:1). “சத்தியமும்” அவரே! (யோவான் 14:6). அவர்தான் அசல்! ஏனையவை அனைத்தும் நகல்களே. அவரே நம்பத்தக்கவர். ஏனையவை எதுவாக இருப்பினும் போலியே!

கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு நிஜத்தால் நிறைந்த சூழ்நிலையில் வாழ்கிறார்கள். இரட்சிக்கப்படாதவர்களோ பாசாங்கான, போலியான சூழ்நிலையில் வாழ்கிறார்கள். சத்தியத்திலிருந்து பொய்யானதைப் பகுத்தறியும் ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவு கிறிஸ்தவர்களுக்கு உண்டு. ஆனால் இரட்சிக்கப்படாதவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட புரிந்து கொள்ளும் தன்மை கிடையாது. கிறிஸ்தவர்கள் நன்மையானதற்கும், தீமையானதற்கும் இடையே ஒன்றைத் தெரிந்தெடுப்பதில்லை. உண்மையானதையும், பொய்யானதையும் இனமறிந்து உண்மையானதைத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். பொய்க்கும், சூனியத்திற்கும் அடையாளமாக விக்கிரகம் இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட விக்கிரகங்களுக்காக வாழும் ஒருவன் தானும் பொய்யும், சூனியமும் ஆக மாறிவிடுகிறான்.

மரத்தாலும், உலோகத்தாலும் செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களுக்கு முன் அநேகர் பணிந்து கும்பிடுவதில்லை. ஆனால் வேறு சில விக்கிரகங்கள் அவர்களது கவனத்தையும், பிரியத்தையும் கவர்ந்து பிடித்துக் கொள்கின்றன. உதாரணமாகப் பொருளாசை ஒரு விக்கிரக ஆராதனை (கொலோசெயர் 3:5). பேய் வணக்கம் புரிவோர் அருவருப்பான விக்கிரகத்தை ஆராதிப்பதைப் போல, ஒருவன் தனது வங்கி இருப்பையும், பதவியையும் ஆராதிக்க இடமுண்டு. “உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பணிந்து கொண்டு, அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்வாயாக” (மத்தேயு 4:10). நாம் எதற்கு ஊழியம் செய்கிறோமோ, அதையே நாம் ஆராதிப்போம். நமது வாழ்வை எது கட்டுப்படுத்தி நமக்குள் சலனங்களை உண்டாக்குகிறதோ அதுவே நமது தெய்வமாகி விடுகிறது.

தேவன் ஏன் நம்மை விக்கிரக ஆராதனைக்கு எதிராக எச்சரிக்கிறார் என்பதை இது விளக்குகிறது. அது அவரது கட்டளையை மீறுவது மட்டுமல்ல (யாத்திராகமம் 20:1-6). சாத்தான் நம்மைக் கட்டுப்படுத்தப் பயன்படுத்தும் தந்திரமான வழியும் அதுதான்!

தேவனுடைய இடத்தை நம்வாழ்வில் “வேறு பொருட்கள்” பிடித்துக் கொள்ளுமாயின், நாம் விக்கிரக ஆராதனை செய்யும் குற்றத்துக்குள்ளாவோம். நாம் “நிஜத்தில்” வாழாமல், “போலியானதில்” வாழ்கிறோம் என்பதே அதன் பொருள்.

ஆனால் உலகப் பிரகாரமான மனிதனுக்கு கிறிஸ்தவ வாழ்வு போலியானதாகவும், இவ்வுலக வாழ்வு மெய்யானதாகவும், தோன்றும். ஏனெனில் தேவன் தமது வசனங்களில் கூறியிருப்பதன்படி வாழாமல், தான் காண்கிறதையும், உணருகிறதையும் வைத்தே அவன் வாழ்கிறான். விக்கிரகம் என்பது அநித்தியமானது. ஆனால் இயேசுகிறிஸ்துவோ நித்தியமான தேவன். “ஏனெனில் காணப்படுகிறவைகள் அநித்தியமானவைகள். காணப்படாதவைகளோ நித்தியமானவைகள்” (2கொரிந்தியர் 4:18).

ஒரு கிறிஸ்தவன் மோசேயைப் போல “அதரிசனமானவைரைத் தரிசிக்கிறது போன்ற” (எபிரெயர் 11:27) வாழ்வில் நிலைத்திருக்கிறான். “விசுவாசமானது காணப்படாதவைகளின் நிச்சயமுமாயிருக்கிறது” (எபிரெயர் 11:1). நோவா வெள்ளைத்தைக் கண்டதில்லை. ஆனாலும் விசுவாசத்தால் அதைக் “கண்டு” தேவன் கூறியபடி செய்தான். ஆபிரகாம் பரலோக நகரத்தையும் நாட்டையும் விசுவாசத்தால் “கண்டு”, இவ்வுலகத்திலுள்ள வீட்டை விட்டுவிட்டு தேவனைப் பின்பற்ற மனதாயிருந்தான். எபிரெயர் 11-ல் இடம் பெற்றிருக்கும் அனைத்து விசுவாச வீரர்களும் வெற்றி சிறந்தார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் விசுவாசத்தால் “அதரிசனமானவைகளைத் தரிசித்தார்கள்”. வேறுவிதமாகக் கூறினால், நிஜத்தோடு அவர்களுக்குத் தொடர்புண்டு.

அறிவொளியைக் குறித்து இவ்வுலகம் மேன்மை பாராட்டுகிறது. ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவன் மெய்யொளியில் நடக்கிறான். ஏனெனில் தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார். இவ்வுலகம் அன்பைக் குறித்துப் பேசுகிறது. தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறபடியால், கிறிஸ்தவன் அனுபவிக்கும் மெய்யான அன்பைக் குறித்து அதற்கு ஏதும் தெரியாது. உலகம் தனது ஞானத்தையும், அறிவையும் குறித்து விளம்பரம் செய்கிறது. ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவன் சத்தியத்திற்குள் வாழ்கிறான். ஏனெனில் “ஆவியானவர் சத்தியமாயிருக்கிறார்”. தேவன் ஒளியாக, அன்பாக, ஆவியாக இருக்கிறார். இவை அனைத்தும் ஒன்றிணைந்து மெய்வாழ்வை உருவாக்குகின்றன.

“ஆனால் ஒரு மனிதன் உண்மையாக இருக்கும் வரை எதை விசுவாசித்தாலும் பரவாயில்லை”, என்று சிலர் கூறலாம்.

மேற்கண்ட சாக்குப் போக்கை நாம் மறுக்கத்தான் வேண்டும். ஒரு மருந்தாளுருடைய விசுவாசமோ, அறுவைச் சிகிச்சை செய்பவருடைய விசுவாசமோ, மருந்து தயாரிப்பவருடைய விசுவாசமோ பெரிய வித்தியாசத்தை உண்டாக்கி விடுமா? ஆம் உலகில் பெரிய வித்தியாசத்தை அது உண்டாக்கும்! (தவறான மருந்தை சரி என்று அவர்கள் விசுவாசித்து கொடுத்தாலும் வியாதி சுகமாவதில்லை, நோய்வாய்ப்பட்டவர் மரித்துவிடுகிறார்).

“தண்ணீர் என்றெண்ணி அமிலத்தைக் குடித்தான்
கண்ணீர் விட்டழுங்கள் ஜிம்மி பிரெளன் க்காக- அவன்
உண்மையாய் நம்பினான் அமிலத்தைத் தண்ணீரென்று
எண்ணங்கள் பொய்த்தனவே, தன்னுயிர்
விட்டவனுக்கு”!

“ஒரு கிறிஸ்தவன், ஜீவனுள்ள மெய்யான தேவனுக்கு
ஊழியஞ்செய்வதற்கு, விக்கிரகங்களை விட்டு தேவனிடத்திற்கு
மனந்திரும்பியிருக்கிறவன்” (1தெசலோனிக்கேயர் 1:9).
விக்கிரகங்கள் பொய்யானவைகள். ஆனால் கிறிஸ்து
மெய்யான தேவன். மெய்வாழ்வின் இரகசியம் இதுவே!

“விக்கிரகங்களுக்கு விலகி உங்களைக் காத்துக்
கொள்ளுங்கள்” எனும் யோவானின் கடிந்துரைக்கு இவ்வாறு
பொழிப்புரை கூறலாம். “போலிகளுக்கும், செயற்கையா
னவைகளுக்கும் எச்சரிக்கையாய் இருங்கள். நிஜத்தன்மை
உள்ளவர்களாயிருங்கள்”.

பயிற்சிக்கான கேள்விகள்

அத்தியாயம் ஒன்று

அது உண்மையானது

1யோவான் 1:1-4

1. யோவானுடைய கருத்தின்படி, திருப்திப்படுத்தும் நிஜத்தை எங்கே கண்டு கொள்ளலாம்?
2. தேவனுடைய அன்பைச் சிருஷ்டி மட்டுமே வெளிப்படுத்த இயலாதது ஏன்?
3. இயேசு ஏன் “ஜீவனுடைய வார்த்தை” என்று அழைக்கப்படுகிறார்?
4. போலிக்கிறிஸ்தவன் கள்ளநோட்டு போல இருப்பது எங்ஙனம்?
5. தன்னுடைய விசுவாசங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள யோவான் தரும் ஐந்து காரணங்கள் என்னென்ன?
6. அவிசவாசியோடு ஒரு கிறிஸ்தவன் உண்மையான ஐக்கியம் கொள்ள முடியும் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? ஏன் இயலும் அல்லது இயலாது?
7. “ஒரு கிறிஸ்தவன் பாவஞ்செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை அது உங்களுக்கு எப்படிப் பொருள் படுகிறது?
8. அநேக மக்களுடைய முழுமையான தனிப்பட்ட குணம் மெய்யான, அர்த்தமுள்ள ஒன்றால் கட்டுப்படுத்தப்படாத படியால், திருப்தியற்ற நிலையில் உள்ளனர்” இக்கருத்திற்கு நீங்கள் உடன்படுகிறீர்களா? விளக்கமளிக்கவும்.
9. கிறிஸ்தவ வாழ்வு எவ்வாறு குமாரத்துவத்தில் தொடங்கி ஐக்கியத்தில் தொடருகிறது என்று விளக்கவும்.
10. விசுவாசிகள் தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்திலிருந்து விழுந்து போவதற்கான மூன்று காரணங்கள் யாவை?

அத்தியாயம் இரண்டு

நடையும் பேச்சும்

1யோவான் 1:5-2:6

1. “பாவஞ்செய்த பரிசுத்தவான்களைக் குறித்த வேதாகமப் போதனை விசுவாசிகளுக்கு எப்படிப் பயனுள்ளதாகிறது?
2. “ஒரு அவிசுவாசியின் வாழ்கையிலுள்ள பாவத்தைவிட ஒரு விசுவாசியின் வாழ்வில் காணப்படும் பாவம் மிகவும் மோசமானது” எனும் கருத்துடன் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா அல்லது இல்லையா?
3. கிறிஸ்தவர்கள் எப்படித் தங்களுடைய பாவத்தை மூடி மறைக்க விரும்புகிறார்கள்?
4. கிறிஸ்தவ வாழ்வில் நம்மோடும், மற்றவர்களோடும் தேவனோடும் நேர்மையுள்ளவர்களாய் இருப்பது ஏன் மிகவும் முக்கியமானது?
5. நேர்மையற்ற தன்மையால் கிறிஸ்தவனுக்கு உண்டாகும் இழப்பு என்ன?
6. இயேசு எவ்வாறு நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறவராகிறார்?
7. மெய்யான பாவ அறிக்கை என்றால் என்ன?
8. நாம் பண்படும்போது கீழ்ப்படிவதற்கான தூண்டுதல் எவ்வாறு வேறுபடுகிறது?
9. பாவத்தின் மேல் ஜெயங்கொள்வதற்கான இரகசியம் என்ன?
10. “ஒளியில் நாம் நடக்கவியலும் முன் நம்மை நாமே அறிந்து, ஏற்றுக்கொண்டு தேவனுக்கு இணங்கவேண்டும்” இக்கருத்துடன் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா? விளக்கமளிக்கவும்.

அத்தியாயம் மூன்று

பழையது சிறிதளவு, புதியது சிறிதளவு

1யோவான் 2:7-11

1. கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் அன்பு கூருவதற்கு அடிப்படையான மூன்று காரணங்கள் யாவை?
2. அன்புக்கான மூன்று கிரேக்கச் சொற்கள் யாவை? அவை எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன?
3. கிறிஸ்துவின் மூலமாக ஒருவர் பேரிலொருவர் அன்பு கூருவது எப்படிப் புதிய கட்டளையாகிறது?
4. “தேவன்பாலுள்ள அன்பும், மற்றவர்கள் மீதுள்ள அன்பும், தேவனுடைய கட்டளைகளை எண்ணிக்கூடப் பார்க்காமல் கீழ்ப்படிய உந்துகின்றன” இக்கருத்துடன் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா? விளக்குக.
5. மெய்யான கிறிஸ்தவ அன்பிற்கு உங்கள் வரையறை என்ன?
6. இவ்வுலகில் இருக்கும்போது தமது அன்பைக் காட்ட இயேசு செய்து காண்பித்த சில செய்முறை வழிகள் யாவை?
7. “ஒரே நேரத்தில் பிதாவோடு ஐக்கியத்திலும் இதர கிறிஸ்தவர்களோடு ஐக்கியமற்றும் இருப்பது அரிதான செயல்”. இதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா? விளக்குக.
8. ஒருவர் பேரிலொருவர் அன்பாய் இருக்க புதிய ஏற்பாடு அருளும் சில நடைமுறை வழிகள் என்ன?
9. இதர கிறிஸ்தவர்கள் இடறல் அடையாமல் இருக்கச் சிறந்த வழி என்ன?
10. கிறிஸ்தவ அன்பை எவ்வாறு கிறிஸ்தவர்கள் உருவாக்க இயலும்?

அத்தியாயம் நான்கு

தேவன் வெறுக்கும் அன்பு

1யோவான் 2:12-17

1. தேவன் வெறுக்கும் சிநேகம் எது?
2. “உலகத்தின்” குணங்கள் என்ன?
3. “உலகப் பற்றிற்கு” உங்கள் வரையறை என்ன?
4. கிறிஸ்தவர்களைப் பொறிக்குள் அகப்படுத்த உலகம் பயன்படுத்தும் மூன்று உபாயங்கள் என்ன?
5. “மாம்சத்தின் இச்சை” என்றால் என்ன? உதாரணங்கள் தருக.
6. “கண்களின் இச்சை” என்றாலென்ன? உதாரணங்கள் தருக.
7. “ஜீவனத்தின் பெருமை” என்றாலென்ன? உதாரணங்கள் தருக.
8. சாத்தானைத் தோற்கடிக்கும் ஒரே ஒரு ஆயுதம் எது?
9. தீமையைத் தவிர்த்து நன்மை செய்வதைக் காட்டிலும் அதிகமாக சில காரியங்கள் தேவபக்திக்குத் தேவை. ஏன்?
10. எவ்வழிகளில் ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவசித்தத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்?

அத்தியாயம் ஐந்து

சத்தியமா? சங்கடமான பின்விளைவுகளா?

1யோவான் 2:18-29

1. “ஒரு விசுவாசி ஒளியிலும், அன்பிலும் நடந்து கொண்டால் போதாது. அவன் சத்தியத்திலும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்”. இது உங்களுக்கு எப்படிப் பொருள்படுகிறது?
2. தாங்கள் விசுவாசிக்கிறது என்னவென்று கிறிஸ்தவர்கள் முக்கியமாக அறிந்திருக்க வேண்டியது ஏன்?
3. அந்திக் கிறிஸ்துவின் ஆவியினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் ஒரு கள்ளப் போதகனுடைய வெளிப்படையான மூன்று குணங்கள் என்ன?
4. தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு இருக்க வேண்டும் எனும் வாஞ்சை மெய்யான கிறிஸ்தவ வாழ்வின் சான்றாயிருப்பது ஏன்?
5. எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பொதுவாய் இருக்கும் நம்பிக்கைகள் யாவை?
6. கள்ளக் கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து உண்மையான கிறிஸ்தவனைத் தனித்துக் காட்டும் உறுதியான விசுவாசம் யாது?
7. கள்ளப் போதகர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வதைக் காட்டிலும் வர்ணிப்பது எளிதாவது ஏன்?
8. “வேதாகமம் முழுவதும் உங்களுக்காக எழுதப்பட்டு இருப்பினும், அனைத்தும் உங்களுக்கு எழுதப்பட்டதல்ல” இதை ஒத்துக் கொள்கிறீர்களா? விளக்குக.
9. கள்ளப் போதகர்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குள் அனுமதிக்கக் கூடாது- என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறீர்களா? ஏன்? ஏன் கூடாது?
10. கள்ள உபதேசத்திற்கு எதிராகக் கிறிஸ்தவர்களைப் பாதுகாக்கும் முக்கியமான பாதுகாவல்கள் யாவை?

அத்தியாயம் ஆறு

பாசாங்கு செய்வோர்

1யோவான் 3:1-10

1. “பாவமில்லாத கிறிஸ்தவன் இல்லை என்பது தெளிவு. ஆனால் ஒரு உண்மையான விசுவாசி பாவங்களை குறைவாகச் செய்ய வேண்டுமென தேவன் எதிர்பார்க்கிறார்” இது உங்களுக்கு எப்படிப் பொருள்படுகிறது?
2. நாம் பரிசுத்தமான வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்பதற்கு யோவான் கூறும் மூன்று காரணங்கள் யாவை?
3. கிறிஸ்து எனக்காக மரித்தது மட்டுமன்றி, நானும் கிறிஸ்துவுடன் மரித்தேன்” இதன் பொருள் என்ன?
4. ஒருவன் கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளும்போது அவனுக்குப் புதிய நிற்புக்கும், நிலைமைக்கும் உரிய இரு சொற்கள் யாவை? விளக்குக.
5. மறுஜென்மம் (மீண்டும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல்) என்றால் என்ன?
6. பழைய, புதிய சுபாவங்களுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகள் யாவை?
7. “பின்மாற்றம்” என வேதம் அழைக்கும் செயலுக்கான முதற்படி என்ன?
8. கிறிஸ்தவர்களுக்குரிய “ஆவிக்குரிய பயிற்சி” யாது?
9. ஒரு தேவனுடைய பிள்ளை பழைய சுபாவத்தின் இச்சைகளை மேற்கொள்வது எப்படி?
10. வேத வசனங்களை மனப்பாடம் செய்வது ஒரு கிறிஸ்தவனை எவ்வாறு பாவஞ்செய்வதிலிருந்து பாதுகாக்கிறது?

அத்தியாயம் ஏழு

அன்பா? அல்லது மரணமா?

1யோவான் 3:1-24

1. யோவான் இந்நிருபத்தில் திரும்பத் திரும்பக் கூறும் மூன்று தலைப்புகள் யாவை?
2. வெறுப்பிற்கும் கொலைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன?
3. பிறருடைய தேவைகளைக் குறித்து ஏனோதானோ என்று இருப்பது கிறிஸ்தவர்களுக்கிடையே கூட, பொதுவான, அபாயகரமான பாவமாயிருப்பது ஏன்?
4. நமது சகோதரர்களுக்காக ஜீவனையும் கொடுக்க மனதுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். என்று யோவான் கூறுவதன் பொருள் என்ன?
5. கிறிஸ்தவ அன்பை நடைமுறைப் படுத்தும்போது ஒரு விசுவாசிக்கு வரும் மூன்று அற்புதமான ஆசீர்வாதங்கள் எவை?
6. “தேவனுடைய அன்பிலே நமது மனமகிழ்ச்சி இருக்குமானால், நமது வாஞ்சைகளும் தேவசித்தத்திற்குள், இருக்கும் இது உங்களுக்கு எப்படிப் பொருள்படுகிறது?
7. உபதேசமா, அன்பா- எது முக்கியம்?
8. கிறிஸ்துவோடுள்ள ஒற்றுமைக்கும், தோழமைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன?
9. ஒரு கிறிஸ்தவன் தனக்குள் வாசஞ்செய்யும் பரிசுத்த ஆவியானவரைத் துக்கப்படுத்தினால் நிகழ்வதென்ன?
10. ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய அன்பான வாழ்வில் திரித்துவத்தின் மூன்று நபர்களும் தங்களை உட்படுத்திக் கொள்வது எவ்வாறு?

அத்தியாயம் எட்டு

அன்பின் அடித்தளத்தை அடைதல்

1யோவான் 4:7-16

1. தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் எனும் வேதஉபதேசத்தைக் குறித்துப் பொதுவாகக் காணப்படும் தவறான வியாக்கியானங்கள் எவை?
2. தமது அன்பை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த தேவன் கையாளும் சில வழிகள் யாவை?
3. கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்திற்கு இரு நோக்கங்கள் உண்டென்று யோவான் கூறுபவை யாவை?
4. ஆவிக்குரிய பயிற்சி மனம், இருதயம், சித்தம் இவையனைத்தையும் உட்படுத்தியிருப்பது எவ்வாறு?
5. சிருஷ்டிப்பின் போது மனிதனோடு தேவனுக்கிருந்த ஐக்கியம் இன்று எவ்வாறு மாறுபட்டிருக்கிறது?
6. இயேசு இன்று பூமியில் இல்லாதபடியால், தேவன் எவ்வாறு தம்மை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்துகிறார்?
7. “கிறிஸ்துவுக்குள் நிலைத்திருத்தல்” என்றால் என்ன?
8. தேவனுடைய அன்பு வேதாகமத்தில் அறிவிக்கப்பட்டு, சிலுவையில் நிரூபிக்கப்பட்டது. அவரது அன்பு பரிபூரணப்படுவது எவ்வாறு?
9. ஒரு கிறிஸ்தவனின் உள்ளான வாழ்க்கைக்கும், புறம்பான வாழ்க்கைக்கும் இடையே பிரிவினை இல்லை. அனுதின வாழ்வில், செயல்முறையில் இது உங்களுக்கு எப்படிப் பொருள்படுகிறது?
10. சமீபத்தில் வேறொரு கிறிஸ்தவர் மூலமாக தேவஅன்பு உங்களுக்கு நடைமுறையில் செய்துகாட்டப்பட்டது எவ்வாறு?

அத்தியாயம் ஒன்பது அன்பாய் இருங்கள், கனம் பண்ணுங்கள், கீழ்ப்படியுங்கள்

1யோவான் 4:17-5:5

1. “பூரண அன்பு” என்பதன் பொருள் என்ன?
2. கடந்த, நிகழ், எதிர்காலங்களைக் குறித்து ஒரு கிறிஸ்தவன் பயப்படத் தேவையில்லை என்பது எவ்வாறு?
3. ரோமர் 8:35,37-39 உங்களைப் பெலமுள்ள கிறிஸ்தவன் ஆக்குவது எங்ஙனம்?
4. வேடந்தரிப்பது கிறிஸ்தவனுக்குத் தேவையற்ற ஒன்று ஏன்?
5. மகிழ்ச்சியோடு கீழ்ப்படிவதற்கான இரகசியம் என்ன?
6. செருப்புத் தைக்கப் பயன்படுத்தப்படும் தோலால் ஒவ்வொரு வேதாகமமும் கட்டப்பட (பைண்டிங் செய்யப்பட) வேண்டுமென்று D.L.மூடி கூறியதன் கருத்து என்ன?
7. பூரணப்படுத்தும் தேவ அன்பை அனுபவித்த ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு வேதாகமத்தைக் குறித்த மனோபாவம் எப்படி வேறுபடுகிறது?
8. அனைத்து கிறிஸ்தவர்களும் ஜெயங்கொண்டவர்களா? சிலர் எவ்வழிகளில் ஜெயம் கொள்ளாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள்?
9. இயேசுவோடுள்ள கிறிஸ்தவனின் உறவு படிப்படியாக உயருவது எப்படி?
10. கிறிஸ்தவ அன்பென்பது கடந்து போகும் ஓர் உணர்ச்சியல்ல. அது ஒரு நிரந்தரமான சமர்ப்பணம்-இதை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா? விளக்குக.

அத்தியாயம் பத்து நிச்சயமாக உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?

1யோவான் 5:6-21

1. நமது கிறிஸ்தவ வாழ்வைக் கட்டி உயர்த்த யோவான் எழுதி அறிவிக்கும் ஐந்து விதமான “திட நிச்சயங்கள்” யாவை?
2. இயேசு இப்பூமியில் இருந்தபோது உடனிருந்த, இப்போதும் உலகில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நபர் யார்?
3. தேவன் நம்முடைய ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிக்க நாம் நிறைவேற்ற வேண்டிய நிபந்தனைகள் யாவை?
4. தேவன் ஏற்கெனவே நமது தேவைகளை அறிந்து அவைகளைச் சந்திக்க விரும்பினாலும் நாம் ஏன் ஜெபிக்கவேண்டும்?
5. ஜெபமானது “ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வெப்பமானி” எவ்வாறு?
6. இயேசு தான் ஜெபத்தையே சார்ந்திருந்தார் என்பதை எப்படிச் செய்து காண்பித்தார்? உதாரணங்கள் தருக.
7. விசுவாசிகளை சாத்தான் பாவத்திற்குள் நடத்திச் செல்வது எவ்வாறு?
8. பழைய ஏற்பாட்டு பரிசுத்தவான்களை விட, அதிகமாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டிய பொறுப்பு இன்றைய விசுவாசிக்கு உண்டென்பது ஏன்?
9. “கிறிஸ்தவர்கள் நிஜமான சூழ்நிலையில் வாழ்கிறார்கள். இரட்சிக்கப்படாத பலரும் கபடமும், பாசாங்கும் உள்ள சூழ்நிலையில் வாழ்கிறார்கள்” இதை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா? ஏன்?
10. 1யோவான் நிருபத்தைப் படித்த பிறகு இன்றைய உலகில் நீங்கள் கிறிஸ்தவராய் இருப்பதைக் குறித்து வித்தியாசமாக உணர்கிறீர்களா? எவ்வாறு?

இரட்சிப்பின் கவிதை

(ஒரு இரட்சிப்பின் ஜெபம்)

இயேசுவே நீர் சிலுவையில் மரித்தீர்
இழந்து போனோரை மீட்க உயிரோடு எழும்பினீர்
இப்போது என் பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னியும்
மீட்பராக, ஆண்டவராக, நண்பனாக என்னிடம் வாரும்
என் வாழ்வை மாற்றி புதிதாக்கும்
ஆண்டவரே! உமக்காக வாழ உதவி செய்யும்.

ஆமென்

மேட் & ஷெரி மெக்பெர்சன்

நீங்கள் தேவன் விரும்பும் நபராக இருப்பது எங்ஙனம்?

- ஏனெனில் வார்த்தைகளை விட வாழ்க்கை முறை பொருள் செறிவுள்ளது.
- ஏனெனில் மாய்மாலமும், உலகப்பிரகாரமான வாழ்வோடு கண்ணாமூச்சி ஆடுவதும் உங்களையும், உங்களைச் சுற்றிலும் உள்ளவர்களையும் நோக்கிக்கிறது.
- ஏனெனில் அநேகர் இன்று தலைகுப்புற விழும் உணர்ச்சிகளும், மன எழுச்சிகளும், காமமும் அன்பு அல்ல!
- ஏனெனில் காலத்தால் சோதனை செய்யப்பட்ட சத்தியத்தின் மீதுதான் உங்கள் விசுவாசம் அடித்தளமிடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

யோவானின் முதலாம் நிருபத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தேவன் விரும்பும்படி நீங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமெனக் கூறும் இந்நூல்தான்.....

மெய்யாயிரு!

டாக்டர் வாரன் வியர்ஸ்பே அவர்கள் கிராண்ட் ராபிட்ஸ், மிஷிகனில் உள்ள கார்னர்ஸ்டோன் கல்லூரியின் எழுத்தாளர், கிராண்ட் ராபிட்ஸ் பாப்டிஸ்ட் இறையியல் கல்லூரியின் சிறப்பு விரிவுரையாளர். ஷிகாகோவில் உள்ள மூடி திருச்சபை உட்பட மூன்று சபைகளில் போதகராக ஊழியம் செய்தவர். பாக் ௮ ௧ பைபிள் ஒலிபரப்புக் கழகத்தின் பொது இயக்குநராகவும் வேதபாட ஆசிரியராகவும் திகழ்ந்தவர்.

கற்றுக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டி இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

COOK INTERNATIONAL
a grassroots partner

&

Be Real
(Tamil)